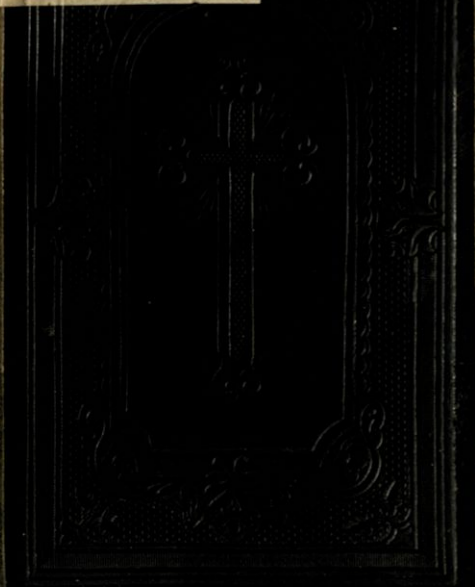

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

110374

178. Stahlstich v. Carl Mayer's K. A. in Nürnberg.

Blažor nijm, ki so čisteğa serca, kajti
Boğá bodo ģledali. Mat. 5. 8.

Verlag von Carl Mayer in Nürnberg.

IESUS KRISTUS

devicam,
svojim nevestam
na serce govori,

ali

Ena in trideset najtehtnejših resnic v preišljevanje zlasti v postu, o šmarnicah, pri duhovnih vajah in misijonih, z mašnjimi in drugimi molitvami.

Spisal

Anton Lézar,
profesor c. k. više realke v Ljubljani.

Drugi natis.

Z dovoljenjem prečast. ljubljanskega in kerškega škofijs tva.

V Ljubljani 1872.

Založil M. Gerber. Tisk Blaznikov v Ljubljani.

110374

110374

M/639/1952

1. dan.

Človek! čemu si vstvarjen?

Ljuba keršanska devica! Bog te je vstvaril, da Njega spoznavaš, častiš in ljubiš, in samo sebe v tej ljubezni zveličaš. — Ravno zavolj tega je Jezus Kristus za-te umerl; ravno zavolj tega sv. Duh te posvetil. — Bog ti je teló in neumerljivo dušo dal; živiš pa zlasti zavolj duše na tem svetu, in ne zavolj telesa. Teló je le minljivo dušno stanovanje, le prah in pepel, in se bo v kratkem vernilo v zemljo, iz ktere je vzeto, duša pa bo vekomaj živela; za dušo ti bodi torej poglavitna skerb.

Moja ljuba devica! prizadevaj si vendar, da svojo dušo rešiš in zveličaš; ako si dušo pogubiš, vekomaj si več ne boš popravila storjene škode; — eno samo dušo imaš, če to zgubiš, zgubila si vse, zgubila na vse večne ča-

se. Kaj ti torej vse drugo, ves svet, pomaga, ako svojo edino dušo pogubiš?

Ne zabi torej nikdar, ljuba moja devica, da je tvoja duša vstvarjena le za to, da Boga vekomaj gleda, ljubi, vživa. Čislaj in spoštuj torej svojo dušo, kolikor le moreš, in ne daj se zapeljati, da bi kaj storila, kar bi moglo škodovati tvoji edini duši.

Svet, hudobni duh in spačeno tvoje lastno mesó te sicer zalezavajo ter si prizadevajo, od visocega tvojega poklica odpeljati te, ali varuj se svojih sovražnikov, zlasti takrat, kedar se ti najbolj prilizujejo; zakaj oni nič družega nočejo, kakor pogrezniti te v večno pogubljenje; čuj torej in mōli, da ne padeš v skušnjavi. Premaguj se v tem kratkem življenji, v nebesih ti Bog stoterno poverne vsako vojskovanje. — Pogostoma se spominjaj, kaj je pobožna devica v Florencu na Laškem odgovorila mladenču, ki jo je hotel v greh zapeljati in jej veliko plačilo obetal. Rekla mu je keršanska devica: „Kaj, ti misliš, da svojo dušo tako malo čislam? Ako bi mi ti zaklade vsega svetá dal, svoje duše vendar satanu ne prodam; pripravljena sem, svoji

duši v zveličanje z veseljem umreti in nič me ne more nezveste storiti zvestobi, ktero sem Jezusu Kristusu obljubila pri sv. kerstu.“ — Te lepe besede so gotovo vsacega kristjana vredne. O da bi jih tí nikdar ne pozabila!

Pomisliki skoz dan:

1. Bog me je le zató vstvaril, da Njega ljubim in sebe vekomaj zveličam!
2. Le eno samo dušo imam; ako to zgubim, vse je za-me zgubljeno!
3. Ali mi more kdo edino mojo dušo povrniti, ako jo pogubim?

Izdihljeji:

1. Moj Bog! Ti si me vstvaril, da Tebe ljubim; in to tudi jaz hočem s Tvojo milostjo!
2. Moj Bóg zveličati se hočem, naj velja, kolikor hoče!
3. Jezus! Marija! sv. Jožef! varujte mojo dušo vsake pogubne nevarnosti!

2. dan.

Smertni greh.

Na tem svetu je le eno samo hudo, in to je smertni greh. —

Bog, ki te je za večno zveličanje vstvaril, odkazal ti je tudi pot v zveličanje, t. j. On ti je zapovedi dal ter zapovedal, na tanko spolnovati jih! ako tedaj vedoma in prostovoljno ktero njegovih zapoved v važni reči prelomiš, Boga, Gospoda nebes in zemlje, smertno žališ in zaničuješ. — Ljuba moja keršanska devica! ti revna stvar se prederzneš, svojega Bogá žaliti!

Pomisli vendar, koliko milosti in dobrot ti je Bog že skazal; — vzemi v roko moj sveti križ in mene, svojega Zveličarja, na njem le nekoliko preišluj, in spoznala boš, kako nezmerno nehvaležna si, ako le en sam smertni greh storiš, ker me ž njim vnovič na križ pribijaš! —

Moja ljuba devica! za česa voljo si pa vendar tako nehvaležna, da Bogá žališ? Oh, zavoljo kratkega mesnega ali posvetnega veselja, — zavoljo kakega majhnega časnega dobička, zavoljo nekoliko posvetne časti Tebe, o Bog in večna ljubezen, Tvoji otroci zametujejo in svoje duše satanu prodajajo! — O keršanska duša! preišluj za Božjo voljo saj nekoliko to nezmerno človeško neumnost in hudobijo!

In ako te še to ne presune, spominjaj se še kazni, ki te zavoljo smertnega greha zadenejo? — V tem hipu, ko grešiš, sovražnica Božja postaneš, — tvoja duša zgubi posvečujočo milost in vsa zasluženja, ki si si jih bila dosehmal nabrala; — vest te začne peči, — marsikterikrat te še kakošna bolezen, sramota, nadloga že na tem svetu le zavoljo greha zadene; — ali kaj te še le v večnosti čaka? Ako v smertnem grehu umerješ, zgubljena so sveta in lepa nebesa za te na vekomaj; nikdar ne boš Bogá gledala; — pogubljena si, obsojena v pekel, kjer boš terpela kazni, ki se ne dajo popisati, kazni, katerih nikdar konec ne bo! — O moj Bog! kako strašno je, večno pogubljenje le misliti!

Keršanska devica! vsega tega se spominjaj, zlasti takrat, kedar te skušnjave nadlegujejo; ostani vendar svojemu ženinu, ljubemu svojemu Jezusu, vselej zvesta, nikdar se ne daj odtergati od Njegovega serca, ki te neizrečeno ljubi. Nikdar ne nehaj jokati se, ako si le enkrat smertno grešila! — ako boš pa odslé še kterikrat tako nesrečna, v smertni greh zabresti,

o, hiti, hiti k sv. spovedi in ne hodi nikdar spat, preden se ga nisi popolnoma skesala. Prav in koristno bi bilo, ako bi tudi tí storila, kar od sv. Angele vemo; kolikorkrat je ona šla mimo kakega križa, postala je pod njim in zdihnila: O moj križani zveličar! ko bi te pač nikdar ne bila razžalila! o moj ljubi Jezus, daj mi rajše umreti, kakor te še enkrat razžaliti! — —

Pomisliki:

1. Smertni greh je najstrašnejše hudo, — in jaz se ga tako malo bojim!
2. Vsaki smertni greh me spremeni v sovražnico Božjo!
3. Ako v smertnem grehu umerjem, pogubljena sem, pogubljena na vekomaj!

Izdihljeji:

1. Naj se mi prigodi, karkoli si bodi, le smertnega greha ne več! —
2. Iz ljubezni do Tebe, o Jezus, vse rajši terpim, kakor da bi Tebe še kedaj žalila! —
3. O moj Jezus, daj mi velik strah do greha!

3. dan.

Smert.

Življenje hitro teče, naglo pride smert! Vsaki človek mora umreti; nekdo popred, nekdo pozneje, Bog sodi. Smert nobenega razločka ne dela: mladi in stari, bogati in ubogi, visoki in nizki, otroci in starši merjó. — Ta je za plučnico v svojih mladih letih umerla, ta je za jetiko umerla, ta je na nagloma umerla, — tako slišiš skoraj vsaki dan, da ljudje govorijo, — v kratkem bodo tudi od tebe tako djali. Tvoje življenje je na tanko nit navezano; tvoji dnevi so od vekomaj že sešteti. Kedar se nitka uterga, iztekli so se tvoji dnevi in konec je tvojega življenja na tem svetu. Tudi ti moraš enkrat umreti, to veš; ali pa tudi veš, kedaj? — Ali boš še dolgo živila? — ali smert kmalo — po-te pride? — ali nagloma umerješ? ali boš dolgo bolna ležala? ali boš utegnila, pripravljati se za smert? — Vsega tega ne veš; le Bogu, vsevednemu, je znano. — Oh, od smerti tako malo veš, in vendar ona toliko razsodi!

Smertna ura ti ali nebesa ali pekel prisodi. Kakor si živela, tako umerješ! Ali te ta misel ne priganja, vedno pripravljati se za smert? Ali ne bi imela večkrat smerti spominjati se?

Ljuba moja devica! beži pred grehom, varuj se nečimurnosti tega svetá! Kedar ti bodo smertno svečo deržali, tedaj boš še le spoznala, kako neumno in minljivo je vse posvetno! Oh, da to spoznanje ne bi bilo prepozno za-te! O, da bi pač zdaj v svojih zdravih dneh svet tako spoznala, kakor ga bodeš o smertni uri!

Ležala je nekdam na smertni postelji mlada bogata in lepa devica. Približala se jej je smert, preden je je pričakovala. Njeni starši so jej prikrivali nevarnost v kateri je bila. Ko je pa že prav blizo smerti bila, jeli so jo vendar opominjati, naj bi se za smert pripravila, toraj svojo vest očistila, ker bo menda vendar le morala umreti. — Oh, kako je mlada hčerka pri teh besedah jela zdihovati in jokati se: Tako mlada sem še, in že moram umreti! — Starši in njen duhovni oče jej prigovarjajo ter jo pregovoré, da se vendar vda v voljo Božjo in prosi

svetih zakramentov. Preden jih prejme, rekla je poklicati prijateljice, ktere z umerjočim in presunljivim glasom tako le nagovorí: Preljube moje prijateljice! želela sem še enkrat z vami govoriti, preden umerjem, da vam dopovem, kako minljive so vse posvetne reči. O, ko bi vé svet s temi očmi gledale, s kakoršnjimi ga jaz zdaj vidim, pač bi spoznale, kako vas goljufajo njegove nečimurnosti; — spoznale bi, da je na svetu vse prazno, razun Boga ljubiti, Njemu samemu služiti. Moja smertna ura se bliža, tudi vam bo kmalo bila. Bodite modrejše, kakor sem jaz bila in skerbnejše se na smert pripravljajte. — Poslednjič z vami govorim. Molite za-me; tudi jaz hočem spomniti se vas, ako usmiljenje najdem pred obličjem Božjim! — — Potem sprejme sv. popotnico in kmalo svojo dušo izdihne. Njeno ginljivo slovó pa je zapisano ostalo v sercih njenih prijatic. — Ljuba nevesta Kristusova! tudi ti nikdar ne zabi tega poslovljanja.

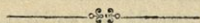
Pomisliki:

1. Gotovo enkrat umerjem; ali bom še dolgo živelá?

2. Morebiti kmalo kmalo umerjem; bom li pripraljena?
3. Umreti moram; ne vem pa, kedaj? — ne vem, kje? — to pa vem: ako v smertnem grehu umerjem, pogubljena bom na vekomaj! — —

Izdihljeji:

1. O Marija, stoj mi na strani v moji smertni uri!
2. O moj Bog, daj mi milost, pobožno živeti, da srečno umerjem!
3. O moj Bog! že zdaj ti darujem sebe in vse, kar imam, saj moram enkrat tako vse zapustiti! — —

4. dan,

Še nekaj o smerti.

Ljuba moja devica! enkrat umerješ in zapustiš vse. Bodi bogata, kolikor koli hočeš, o smertni uri ti nič ne ostane, ne premoženje, ne lepa oblačila, ne lepôta. — V nekem Laškem mestu, Spalato po imenu, živel je njega dni devica, ki je rada nosila gizdava oblačila. Bog njeni nečimurnosti in gizdosti s tem konec stori, da jej pošlje hudo bolezen. Nič ni hotela vedeti in slišati o smerti; ali smert se za to nič ne

zmeni in pripravlja se že, pokositi jo. Gizdava devica čuti, da jej smert sedi že v zatilniku, pa si vendar velí prinesti najlepše oblačilo, ter se z njim še enkrat olepotiči. Ljudjé, okoli nje stoječi, ne vedó, kaj to pomeni; kar posvetna hči jame tarnati in zdihovati: Tako moram tedaj v svoji najlepší starosti umreti? Tako lepa sem in moram ločiti se tega svetá? — Okoli stoječi si prizadevajo tolažiti jo, ali gizdavka ne sprejme nobene tolažbe in — umerje. —

Moja hči! poglej tudi, kakošna se s telesom godi? — kako neusmiljena smert ravná z najlepšim telesom? — Ze preden smert nastopi, vsa lepôta zgine; oči otemné, lica obledé, moč upade. — Kakošna se bo s tvojim telesom v grobu godila? Oh, teló začne gnjiti, červi se v njem zaredé, mesó pojedó, kosti oglojejo; iz gnjilobe strupen smrad puhti. Tudi najboljša prijateljica te ni v stanu pogledati brez groze. Malo let, in od tvojega telesa ni nič, kakor pest pepela.

Ljuba moja hči! spomni se vendar večkrat, kako spremenljivo je vse posvetno; tvoje teló je le dušno zagrinjalo, začasno njeno stanovanje; gladka koža

tvojega obraza, kterega tolikrat v zerkalu ogleduješ, pokrivalo mertvaške glave je le. O kako nespametno je torej, toliko za teló skerbeti! Koliko neumniše pa zavolj telesa dušo pogubiti! — Pogosto se torej spominjaj podobe, v katero smert spremeni tvoje telo! —

Sloveč mašnik je v nekem mestu postne pridige imel; kar ga neko opravilo v Pariz pokliče. Pred njegovim odhodom k njemu gizdava, prevzetna gospá pride prosit, naj bi jej lepo zerkalo prinesel iz Pariza. Mašnik obljubi. Čez nekaj časa se verne in gre v hišo, kjer je una posvetna gospa prebivala, ter jej zerkalo nese pod plaščem. Naglo ga popraša, jej je li prinesel, česar gar je prosila? — Prinesel, prinesel, jej duhoven odgovori, toda pokažem ga ne, dokler ni vse družine skupaj. Gospá vso družino skliče, mašnik pa jim mertvaško glavo pokaže rekoč: Glejte, to je najboljše zerkalo! To je glava sprelepe deklice; v téh temnih luknjah so bile nekđaj bliščeče ognjene oči, — na teh golih stenah lepi lasci, — tukaj beli zobci. In tako vso mertvaško glavo popisuje. Poslednjič pa tako le sklene: Kar ste vi zdaj, bila

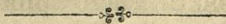
je ta mertvaška glava nekdej, in kar je ona zdaj, boste tudi vi kedaj. Gizdava gospá se spreoberne in spokori! — O kako dobro bi bilo, ako bi se tudi ti, ljuba moja nevesta večkrat ogledovala v tem zerkalu! — —

Pomisliki:

1. Mimo pokopališča gredé pomisli, da boš tudi ti na njem ležala! —
2. Kedar slišiš merliču zvoniti, poprašaj se: bi bila li jaz prav pripravljena umerla, ako bi meni pel mertvaški zvon?
3. Kedar te gizdost skuša, spomni se smerti.

Izdihljeji:

1. Moj Bog, varuj me gizdosti! —
2. O moj Jezus, kako nespametna sem bila, da ti že doslé nisem služila iz vsega serca! —
3. O Jezus, daj mi milost, da svoje telo zatajujem in želim le Tebi dopasti! —

5. dan.

Posebna sodba.

V trenutku, ko se duša loči telesa stopi pred ostro sodbo Božjo.

Ljuba moja hči! pred vsem drugim premišluj, kdo bo tvoj sodnik? — Jezus Kristus bo, On vsevedni Bog. — Oh pravični Bog! kako se bo pri sodbi godilo duši, ktera ni ljubila Jezusa, ampak velikoveč žalila ga? — Božji zveličar ti bo naštel vse milosti, ktere ti je skazal, vse opominjevanje, ki ti je došlo, sv. zakramente, ktere si pogostoma prejemale, nauke in svarila, ki so ti jih dajali tvoji starši, učeni, spovedniki. — Hudobni duh te bo tožil zavoljo vseh grehov, ki si jih sama storila, ali si kriva bila, da so jih drugi storili. Oh, tam ne bo nič skritega ostalo, vse bo razodeto, vsaka pregrešna misel, želja, beseda, pogled. Hudič te bo tožil, angel varh bo zoper tebe pričal, oh! kam se boš djala? Se boš li izgovarjala s tem, da si bila preslabotna? — Jezus ti bo odgovoril: Ali ti nisem zadosti milosti ponujal, zakaj nisi hotela prejemati svetih zakramentov, da bi se bila okrepčala z mojo milostjo? — — Bodeš mar djala: Tudi drugi so ravnali, kot jaz. Ali Jezus ti bo odgovoril: Le bi bila ti za-se skerbela. Drugi bodo kaznovani zavolj svojih grehov, in ti zavolj svojih.

Ljuba moja duša! tam ne pomaga noben izgovor nič; z nesprosljivo ostrostjo bo sodnik svojo sodbo izrekel: Poberi se od mene; ti nisi mene ljubila, ti si mene žalila; tudi jaz ne morem ljubiti tebe, poberi se od mene v večni ogenj.

O keršanska duša! naj te vendar te prestrašne besede presunejo, varuj se greha, rajše ljubi Bogá iz vsega svojega sercá, ne bodi mu nikdar več nezvesta. Kakošne grenke solze boš na smertni postelji točila, ko ti bo iti pred sodnika s težko obloženo vestjo! — Deklica, ki je vse svoje življenje nečimurnosti tega svetá služila, bila je na smertni postelji. Duhovni pastir zraven nje stoji in jo na smert pripravlja. Malo preden umerje, se jej vest zbudi, deklica jame obupovati zdihovaje: O pravični Bog! kako bom mogla izgovoriti pred Teboj svoje pregrešno življenje! Gorjé meni! s svojo gizdavo obleko, s svojim nesramnim govorjenjem, z vsem svojim grešnim življenjem bila sem tolikim v pohujšanje, toliko nedolžnim dušam v pogubljenje. Vsi ti me bodo tožili pred Jezusom, mojim ostrim sodnikom! — V tem umerje. —

Ljuba moja hči! misli vendar večkrat na sodbo, pripravljaj se na-njo, svoji duši ne nakladaj pregrešnega djanja, ktereга ne boš mogla nikdar opravičiti ali izgovoriti.

Pomisliki :

1. Enkrat boš gotovo sojena in sicer po ostri pravici, pred katero ni izgovora!
2. Delaj pokoro, dokler je dan, zakaj pride noč, v kateri ne more nihče več delati!
3. Pogosto svojo vest izprašuj; sama se ostro sodi, da te Bog ne bo moral ostro soditi!

Izdihljeji :

1. Moj ljubi Jezus! bodi milostljiv meni, ubogi grešnici!
2. Moj ljubi Jezus! O, ko te pač nikdar ne bi bila razžalila!
3. Moja ljuba mati, Marija, sprosi mi milost, da do smerti ostanem zvesta svojim dobrim sklepom!

6. dan.

Vesolna ali poslednja sodba.

„Mertvi vstanite in pridite k sodbi!“
 — Tako bodo poslednji dan angeli

božji s trobentami mertve klicali k sodbi. In vsi grobi se odpró, vsi mertvi zapusté svoja počivališča in vsaka duša se zopet sklene s svojim telesom.

Ljuba moja hči! oh, kolika groza te bo, kedar se pogubljena duša sklene s svojim pregrešnim, nečistim telesom! Kako se boš tresla, kako boš trepetala, ko se prikažejo znamenja k poslednji sodbi. „Zakaj Bog bo, pravi v bukvah modrosti (5, 18.), celo naturo oborožil, da se bo zmaščeval nad svojimi sovražniki, in ves svet se bo ž njim bojeval zoper neumneže in hudobneže.“ — Solnce otemni, luna več ne da svoje svetlobe, zvezde z neba padejo, vsi narodi na zemlji bodo tulili (Mat. 24, 29. 30.). — Grom bo zemljo stresal, bliski bodo iz oblakov švigali, in angeli božji bodo z ognjenim mečem vse ljudi k sodbi gnali v dolino Jozafat. — — Tedaj, ljuba keršanska duša, vsi se tamkaj zberemo. Tvoji starši, tvoji bratje, tvoje sestre, tvoji prijatli in znanci, tvoj spovednik. Tam bodo odperte bukve, v katerih bodo z ognjenimi čerkami zapisani vsi tvoji grehi, ves svét jih bode bral. — —

Draga moja hči! sojene bodo vse pregrešne misli, najskrivniše hudobne želje, vsaka slaba, gerda, še celó nepotrebna beseda. — Na dan pridejo vsa hudobna dela, vsa djanja teme. kar si na skrivnem storila, vse bo razodeto, — razodeto tvojim starišem, tvojemu spovedniku, katerim si svoje hudobije prikrivala in se pošteno kazala; šteli se bodo vsi tvoji božji ropi — nevredno prejeti sveti zakramenti. — O, hribi, pokrijte nas, goré, padite na nas, — bodo nesrečni hudobneži klicali; pa zastonj, v njih osramotenje mora biti razodeto vse in ves svet spoznati, kakošni so bili! — Tedaj pa ljubi Jezus pobožnim poreče: Vi ste mi bili v malem zvesti, vi ste me ljubili, vi ste se hrabro vojskovali, preganjani ste bili zavolj mene; pojdite torej sem, jaz vam hočem zdaj solzé obrisati, jaz vam hočem dati veselje, ki sem vam ga od vekomaj pripravil!

Vi, hudobneži pa, ki ste rajši ljudém in svetu dopadli, kót meni; ki ste vse bolj ljubili, kakor mene, poberite se spred mene — v večni ogenj; vekomaj bodete terpeli, vekomaj z zobmi škripali! —

Tedaj se ločitev prične; Oh bridko ločenje! Stariši bodo svojih otrok, bratje bratov, sestre sester, prijatli prijatlov ločeni! Oh grenko slovó, ki se bode dajalo za vekomaj! — Poberite se, v brezen, bodo angeli božji klicali, — hudobni duhovi pa bodo planili nad hudobne ter jih vlekli v večno ječo! Peklenska vrata se zapečatijo: Vekomaj — vekomaj! nikdar nikoli — nikdar nikoli! jim bo vedno na ušesa donelo! Čas je minil, večnost se je pričela — večnost, ktere nikdar konec ne bode! — — O, ljubi moj Jezus! ali nimaš nič več usmiljenja? — oh Jezus! kje je tvoje usmiljenje! — — Ni ga več, v večnosti le ostra pravica vlada! —

Pomisliki:

1. Pred vsem svetom bom enkrat stala, vse me spozna, kakošna sem!
2. Kako neumno je, sramovati se, spovedniku grehov spovedati se; saj jih bo ves svet zvedel, naj jih še tako prikrivam!
3. Ali sem zdaj v takem stanu, da bi se ne sramovala, spoznana biti pred vsem svetom!

Izdihljeji.

1. O Jezus! daj mi milost, da se resnično spreobnem.

2. Marija, mati moja, sprosi mi pri Jezusu odpuščenje grehov!
3. Usmili se me, o Bog, po velikem svojem usmiljenji! — —

7. dan.

Pekel.

Pekel je strašni kraj, kjer pogubljeni terpé večne kazni.

Ljuba moja hči! Poslušaj kakošne kazni pogubljenih čakajo? Kar si koli moreš grozovitega, strašnega le misliti, grešnika v peklu čaka. Živ ogenj ga obdaja, strašen smrad ga nadleguje, strupene kače in neumerljivi červi mu sercé grizejo; strašno tuljenje obupanja mu po ušesih doní; — večna žeja in glad ga morita! — Ali, to še ni najhujša kazen. Zgubil je večnega Bogá, njegovo ljubezen zapravlil na vekomaj! Ljubega Boga, najviše bitje najboljšega očeta zgubiti na vekomaj, nikdar videti ga, oh, to, to je zguba, ki vse preseže! —

Tukaj na svetu nimamo tolikega hrepenenja po Bogu, ker ga še ne spoznamo, kakoršen je; — ko se pa enkrat duša telesa loči in Bogá, neizrečeno in neskončno lepoto zagleda,

obudí se jej neizrekljivo hrepenenje, skleniti se z Bogom, s studentem vsega dobrega, vsega ljubeznjivega. — In té večne lepote se pogubljená duša vekomaj loči, je nikdar ne vidi; — svetniki božji pa bodo vekomaj Bogá gledali in vživali zveličanje, kterega še nobeno človeško serce na svetu ni občutilo. — Pogubljeni bodo preklinjali in rotili sebe in Bogá, v vednem nepokoju bodo živelí.

Draga moja hči! pomisli še, kaj in kako bo pogubljenim vest očitala: Bogá, svojega očeta, si iz lastnega zadolženja zgubila; ko se ne bi bila tako gizdavo oblačila, zdaj ne bi tukaj gorela! — Ko ne bi bila nikoli unega plesišča videla, zdaj ne bi tukaj terpela! — Ko ne bi bila unega mladenča spoznala, v une pregrešne družčine zahajala, zdaj ne bi med peklenko derhaljo živela! — Keršanska duša! zavolj kratkega veselja na svetu si lepa nebesa, večno veselje zgubila, in si to večno terpljenje nakopala! Ena sama odkritoserčna spoved s pravim kesanjem, kratka pokora, majheno zatajevanje bilo bi ti večni venec na glavo postavilo, — in tukaj boš med zaverženimi

in hudobnimi duhovi vekomaj ječala, vekomaj gorela! Gorjé, gorjé! duša moja, za-te ni več rešenja! — —

Priserčna moja hči! kaj ne, ko to le bereš, že trepetáš; — oh, kaj še le bo, ako v pekel stopiš! — Ker se pekla tako bojiš, zato skerbi, da va-nj ne prideš, ogibaj se pota, ki v pekel pelje, varuj se vsega, kar bi te moglo v pekel pahniti! — Sv. Frančišek Jeronim, goreč misijonar, je enkrat v nekem mestu pridigoval, prižnica bila je postavljena poleg hiše, kjer je prebivala nesramožljiva ženska, Katarina po imenu; ravno je pri sebi imela nekaj mladenčev, s katerimi se je razveseljevala. Smejali, peli, plesali so med tem, ko je pridigar govoril. — Prihodnjo nedeljo je sv. misijonar zopet mimo tiste hiše šel, in za njim veliko ljudi. Ko do Katarininega prebivališča pridejo, bilo je vse mirno in tiho; svetnik postoji ter svoje spremljevalce popraša, zakaj je vse tako tiho? — Oh, duhovni oče, ali ne veste, zakaj? — Katarina je tako na naglem umerla, da se še spovedati ni mogla. — Kaj, misijonar popraša, brez spovedi je umerla? Pojdite z menoj, pogledjmo jo. Šli so v

stanico kjer je ležal merlič. Sv. Frančiška sv. Duh navdihne, in Frančišek trikrat glasno zakliče: „Povej nam, Katarina, kje si? — In glej: blede ustnici se odprete in mrtva z obupnim glasom zakriči: — V peklu! — V peklu! — Slišite li, svetnik okoli stoječim reče, v peklu! Jezus! Marija! sv. Jožef! — v peklu!

Ljuba moja hči! Ali te ne spreleti strah in groza? O, ne boj se le, temuč poboljšaj se! — —

Pomisliki.

1. Vsaki smertni greh me na vekomaj v pekel pahne, ako v njem umerjem!
2. Ali je to veselje, za katero moram vekomaj terpeti?
3. Ako le še enkrat grešim, morebiti se bom na vekomaj v pekel progrenem!

Izdihljeji:

1. O, moj Bog! večna zahvala ti bodi, da me že nisi zaverigel, kakor sem že velikrat zaslužila!
2. O Jezus! usmili se me, ne zaverzi me, jaz te hočem vekomaj ljubiti; v peklu bi te mogla pa vekomaj preklinjati!
3. O Marija! prosi za-me, da me tvoj ljubi Sin vekomaj ne zaverže! — — —

8. dan.

Pokoro delati je potrebno.

Preserčna moja hči! ako hočeš v nebesa priti, moraš ali čisto in nedolžno živeti, ali pa za storjene grehe spokoriti se. Le dva ozka pota v nebesa peljeta: nedolžnost namreč in spokornost. Ako je tvoja duša lepa in Bogu prijetna, ni tedaj z nobenim smertnim grehom omadežana, priserčno Jezusa zahvali in prôsi ga, da te v tem dušnem stanu ohrani. — Ako si pa tako nesrečna, da si že kedaj smerten greh storila, moraš se tukaj na svetu spokoriti, ako ne, se boš vekomaj pokorila v večnosti, kjer ti pa pokora nič ne bo pomagala. Nikar pokorjenja ne odlašaj, saj ne veš, ali jutranjega dneva učkaš. — Delaj ostro pokoro, zakaj kaznen mora grehu primerna biti! — Bodi v svojem pokorjenji stanovitna, ako še enkrat smertno grešiš, boš morebiti za vekomaj ob zveličanje, zakaj kdo ti vé povedati, da, ako še enkrat v smerten greh padeš, od Boga še prejmeš milost zopet spokoriti se! — Naj se ti pa pokora od začetka še tako grenka zdi,

ne daj se ostrašiti, saj je boljše za te, da tukaj nekoliko časa terpiš, kakor da bi se vekomaj jokala in tulila z zaverženci, in vendar bi ti tudi to nič ne pomagalo. — Pa saj pokorjenje tudi ni tako težko in grenko, kakor se ti dozdeva; pozneje spoznaš, da je še sladko in prijetno, ker Jezus svoje zveste služabnike že tukaj z mnogotero tolažbo napolnuje in v njih serca vliva tak mir in pokoj, kakoršnega svet ne more dati in ga torej tudi našla nisi v svojem največem posvetnem veselji.

Predraga moja hči! še ti moram nekaj odkriti, s čimur se mnogo grešnic pregreši in vekomaj nesrečne stori, — in to je? — Ne dvomi nad usmiljenjem nebeškega Očeta! — Ozri se na križ, glej, kako Jezus za-te umira, k njegovim nogam padi na kolena, prosi ga s skesanim srcem milosti in umiljenja, — in On te gotovo ne zaverže; prepričana bodi, da te Jezus ravno tako ljubi, kakor je ljubil zgubljeno ovco, zavolj ktere je devet in devetdeset zvestih ovac zapustil, da je zgubljene iskal. Ako le hočeš, nebeški Oče te zopet z veseljem sprejme kakor evangeljski oče svojega zgubljenega sina. —

Moja hči! ne beži pred svojim zveličarjem, On le zavolj tega za teboj hodi, ker te išče in hoče zveličati te. — Če te pa vendar le še tvoji veliki grehi strašijo, Marije Magdalene se spomni. Največa grešnica se more v največo svetnico spreobrniti. Tudi sv. Pelagija bila je velika grešnica vsemu mestu v pohujšanje; kar jo žarek milosti božje razsvetli, da gre k svojemu škofu, pred njega na koleni pade in vpraša: Duhovni oče, ali je še odpusčenje za tako grešnico, kakoršna sem jaz? — Nobena pregreha božjemu neskončnemu usmiljenju ni prevelika! Milost božja ti je na ponudbo, ako le hočeš spokoriti se. Tako sv. škof govori; Pelagija pa terdno sklene, pokoro delati, v resnici se spokori, poboljša, pohujšanje popravi in vse sežge, kar jej je v greh pomagalo, — in kot svetnica umerje. — Torej le zapusti greh, k Jezusu se obrni ter mu bodi zvesta, in gotovo se bodeš vekomaj veselila v nebesih!

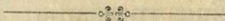
Pomisliki.

1. Po storjenem grehu sta le dva pota za me: ali pokora, ali pa peklenko brezno!

2. Zdaj imam še čas, pokoro storiti, kdo mi vé povedati, doklé ga bom še imela?
3. Grešila sem, torej hočem resnično in stanovitno pokoro delati.

Izdihljeji ;

1. O Jezus! grešila sem, — pa glej, hočem tudi spokoriti se; v serčni žalosti ti padem k nogam, kesam se vseh svojih grehov; nikdar več te ne bom žalila.
2. O moj Jezus! Vse sem pripravljena tukaj terpeti; le v večnosti mi zanêsi.
3. O Marija, ljuba moja mati! sprosi mi milost, da bom stanovitna v pokori, stanovitna do zadnjega izdihljeja svojega življenja! — —

9. dan.

Od dveh potov.

Vedna vojska je naše življenje na tem svetu! — Otroci luči in otroci teme, učenci Jezusovi in učenci hudičevi na svetu živé. — Blaga kneginja. Margareta po imenu, hodila je njega dni po svoji hiši, sobe ogledovaje. Kar se v neki stanici ustavi, svoje oči v strop uprè in začne milo jokati se. Gospé, ki so jo spremljevale, jo poprašajo, zakaj se joka? — Oh, lju-

be prijateljice, je zdihovaje rekla, glejte tam gori na stropu podobo, ki nam dva pota kaže. Eden pelje v pekel, in ta je una široka cesta, po kateri jih veliko hodi, ker je s cvetlicami potresena; ali, oh, neumneži ne vidijo strašnega brezna, kteremu naproti hité; — tam uni pot pa je ozek, precej od začetka s ternjem in kamenjem posut, malo jih po njem hodi, veliko se jih z njega vrača, ker je težek, in nikdar ne pridejo v nebesa! — Oh, ljube moje, po katerem potu neki mé hodimo?!

Preljuba moja hči! to je pač imenitno in važno vprašanje; ali bi morebiti tudi rada slišala odgovor? Tù je: Jezus uči, da so dvoje device na svetu: n e s p a m e t n e, ki le malo mislijo na Bogá in molitev, toljkanj več pa na lepa, nečimurna oblačila, na kratkočase, vesele družčine in ples; device, ki se nespodobno obnašajo, le smejajo in šalijo, se z moškimi rade pečajo in si iz greha nič ne delajo! Take device po širokem potu hodijo ter se z vsako stopinjo peklu bližajo. So pa tudi pametne device na svetu, ki ljubijo molitev, ter so ponižne in tihe, poštene v obleki, previdne v ob-

našanji in vsem svojem vedenji, zlasti z moškimi; ki beže pred grehom kakor pred strupeno kačo; glejte, te po ozkem potu hodijo in gredó v nebesa. Moja hči! po katerem potu si ti doslé hodila? — po katerem hočeš odslé hoditi? —

Tako je neka devica po smerti svojih staršev popraševala. Njen oče bili so pobožni, poterpežljivi, delavni, pa skoro vedno bolni; zgodaj so jej odmerli; o njih smerti vstal je strašno hud vihar, da je bilo tri dni nemogoče pokopati jih; zavoljo tega so ljudje rekli: glejte, kdo bi si bil mislil, da je bil ta mož v sovraštvu z Bogom; ni ga bilo skoraj moč pokopati! — Njena mati pa je bila nečimurna, hudobna, nesramna, jezična in jezi vdana žena, za molitev in cerkev je malo ali nič marala in le po posvetnem veselji je hrepenela. Tudi mati zboli, umerje, toda brez vseh bolečin in njenega pogreba dan je bilo najlepše vreme. — Zdaj začnem, tako devica sama pripoveduje, premišljevati, katero življenje naj bi posnemala, ali očetovo ali materno? Kar sklenem po zgledu svoje matere ravnati se. — Potem enkrat

zaspim, v spanji se mi angel prikaže in me ves jezen vpraša, kaj sem sklenila? — Jaz pa groze in strahu nisem mogla govoriti; tedaj me angel za roko prime in pelje na neizrekljivo ljubeznjiv vert. Ondi sem zagledala svojega očeta veselega obraza, v samo zlato so bili oblečeni. Oh, ljubi moj oče! naj vendar pri vas ostanem! — To se zdaj še ne more zgoditi, le po mojem potu hōdi, in gotovo tudi sem prideš, — odgovoré jej oče! — Potem me angel zopet za roko prime in pelje v strašno ječo. Bil je sam pekel. In tù sem ugledala svojo mater v strašni podobi med ognjenim plamenom in pošastmi. Pa saj ne morem dopovedati, kaj sem videla. Usmiljeni Bog! mati mene zagledavši zakličejo, me zaprosijo, naj bi jim dala sajeno kapljico vode, ker terpé strašne vročine. — Ali precej me angel potegne od onodod, — Na to se zbudim! — — Ta devica je šla v puščavo, ostro je živéla in delala pravo pokoro. —

Dva pota, ljuba moja hči! imaš tudi ti pred seboj; oba peljeta v večnost, toda le po enem moreš hoditi. Zberi si pravega.

Pomisliki:

1. Moj Bog! nebesa in pekel se mi odpirata, na voljo oba sta mi dana!
2. Ali tukaj kratko veselje in tamkaj večno terpljenje; ali pa tukaj kratko zatajevanje in tam večno veselje.
3. Življenje tukaj je kratko, pekel pa je večni!

Izdihljeji:

1. Moj Bog! le tvoja želim in hočem biti;
2. Ljubi moj Jezus! podpiraj me na ozkem potu!
3. O Marija! pomagaj mi, da k tebi pridem zahvalit te za tvojo ljubezen! — —

10. dan.

Ljubezen do Bogá.

Človeškosercéje za ljubezen vstvarjeno, tedaj se dá le z ljubeznijo nasiti ali napolniti.

Ali, predraga moja hči! le sveta ljubezen naj v tvojem sercu prebiva, le plamen sv. ljubezni naj v njem gorí. Kogá bi pa neki tudi ljubila, ako ne Bogá? Ali je mar kdo lepši, boljši, ljubezni vredniši, kakor Bog! — Ali ni le Bog sama, čista in neskončna lepota? Kaj je tedaj slajše človeške-

mu sercu, kakor da more in sme ljubiti večno lepoto, Boga samega, in da tudi Bog njega ljubi! In ktera misel je tolažljiviša, kakor misel: Bog mene ljubi, in jaz Boga ljubim! — Le v sv. ljubezni najdeš svoji duši pravo srečo, pravo zveličanje.

Preljuba moja hči! poglej še nekoliko dalje, zakaj da Boga ljubi. Glej na sv. križ! na njem visi tvoj zveličar, ki je za-te svojo drago kri prelil, za te umerl! — V sv. Rešnjem Telesu te vedno čaka, da bi te z najpotrebnišimi in največimi milostmi napolnil! In če to le nokoliko premišljuješ, ali ti bo težko, Jezusa iz vseh svojih moči ljubiti ter njemu zvesto služiti? — Ljubi torej Jezusa, ki se sam ženina tvoje duše imenuje; ljubi ga, pa prav ga ljubi; kdor kogá ljubi, ga tudi rad uboga, spolnuj torej na tanko in zvesto Jezusove zapovedi. Jezus ti tako priserčno na serce govori: svet in njegove nečimurnosti sovraži, — svoje lastno mesó križaj in se njegovemu poželenju ustavljaljaj, — ne poslušaj navdihovanja hudobnega duhá in njegovih pomagačev. Le Jezusov zgled vedno posnemaj; ljubi, kar je on ljubil, — zaničuj, kar

je on zaničeval, delaj, kar je on delal, potem boš vredna njegove ljubezni.

Sv. Margareta je bila silno lepa in jako pobožna devica. Deželski poglavar tistega kraja, Olibri po imenu, se je v njo zaljubil, in jej obetal velike in drage darove in še celó obljubil, v zakon vzeti jo, ako mu v greh dovoli. Sv. devica pa trinogu odgovori: Jezus je moj ženin, njemu sem večno zvestobo obljubila; ti me pač moreš preganjati in terpinčiti, v greh pa me ne moreš prisiliti. Na Japanskem je živela devica, ktero je nečist mladeneč vedno zalezoval; ona pa je Jezusu zvesta ostala. Mladeneč vedno za njo hodi in jo enkrat napade, ko si ga ni bila celo nič svesta; ona pa z vratú potegne križec, kterega je na vratu nosila in ga nesramnežu pokaže, rekoč: Nesrečnež! ne nadleguj me s svojim nesramnim govorjenjem; glej, to je moj ženin, le On je moje ljubezni vreden. Njemu sem dala svoje sercé; — boj se ga, tresi se pred njim, zakaj On ne terpi nobenega zraven sebe. Ódlazi in vedi, da sem pripravljena umreti, ako se drugači ne bi mogla greha ubraniti! — — Mladenča sramota oblije, njena

živa ljubezen do Jezusa ga presune, da se spokori in junaški devici preskerbi kraj, kjer njeni nedolžnosti ni več pretila nobena nevarnost. — Tako ravná resnična in prava ljubezen do Jezusa! — —

Pomisliki:

1. Neizrečeno srečna sem, ker smem Jezusa ljubiti!
2. Dolžna sem, Boga ljubiti, in sicer prav ljubiti!
3. Blagor človeku, ktereга Bog ljubi!

Izdihljeji:

1. Moj Bog! ljubim te sicer, pa hočem te še bolj in vedno ljubiti!
2. Moj Bog! zadosti sem bogata, ako me le Ti ljubiš!
3. O Marija! sprosi mi pravo ljubezen do Jezusa, svojega Odrešenika!

11. dan.

O molitvi.

Ljuba moja hči! molitev bodi tvoje najljubše opravilo. V molitvi vse milosti od Bogá zadobiš. — Pomisli, koliko hudih nevarnosti te obdaja: pomisli,

kako slaba si; ako ti tedaj Bog ne pomaga, napadom hudobnega duhá se ne ubraniš. Molitev pa je ključ k božjemu sercu, ona je tvoja moč. Nikdar tedaj s postelje ne vstani, da ga iz vsega serca ne bi zahvalila, da ti je čez noč pri zdravji ohranil dušo in teló. Vsaki dan, ako ti je le mogoče, k sv. maši pojdi in večkrat svoj dobri namen ponovi, — in pridobiš si veliko zasluženje, vsa svoja dela si z dobrim namenom posvetiš in zaslužljiviša storiš, kakor bi sicer bila. Dober namen ob kratkem, na priliko tako-le obudi: Moj Bog! iz ljubezni do tebe hočem to delo opraviti; — z zasluženjem Jezusa in Marije ti ga darujem za uboge duše v vicah, v odpuščenju svojih grehov i. t. d. Imenuj vselej to, kar ti je najbolj pri sercu.

Ker vselej ne utegneš, dolgo moliti, pa večkrat kak zdihljej k Bogu pošlji. Veliko grehov se obvaruješ, ako pri delu, pri shodih večkrat k Bogu povzdigneš svoje serce! Po besedah sv. Pavla si dolžna vedno moliti, kolikanj bolj kedar te napadajo skušnjave. Molitev je grehu strup. Le en sam zdihljej k Bogu, le ena sama misel na večnost ti more zatreti vse nevarne skušnjave,

ktere ti dela ali hudobni duh ali hudobni svet ali tvoje lastno mesó in poželenje. — Tudi ti koristi, ako se spominjaš kerstne obljube ter jo ponavljaš, če tudi ob kratkem, na priliko: Odpovem se hudiču in vsemu njegovemu djanju v imenu Boga Očeta in Sina in sv. Duha. — Najpotrebniša ti je pa molitev, kedar si v kako priložnost zabredla ali nevarnost zašla, Marsiktera devica ne bi žalostne zgube svoje neprecenljive nedolžnosti bridko obžalovala, ako bi se bila v grešni nevarnosti Bogá in večnosti spominjala! Kdor kolikaj na Bogá in svojo smert misli, pač kmalo spozna, da je vse minljivo in nečimurno na tem svetu, da mu torej ves svet ne more poplačati škode, ki mu jo napravi greh. Zato nas Jezus tako ginljivo iz globočine svojega serca opominja rekoč: „Kaj pomaga človeku, ako ves svet pridobi, če pa pogubi svojo dušo!? V nobeni nevarnosti ne grešiš, ako z otročjim zaupanjem Bogá na pomoč pokličeš. — Sveto Serafijo je več hudobnih mladenčev z nesramnimi besedami v greh zapeljevalo; ker se jim ni mogla s svojimi telesnimi močmi ubraniti, s

terdnim zaupanjem zakliče: Vsegamogočni Bog: zarotim te v imenu tvojega Sina, Jezusa Kristusa, ki je hotel, da ga je rodila Devica, stoj drugi devici zdaj na strani zoper sovražnike, kateri njeno čistost zalezujejo! — In glej! komaj je to serčno molitvico izrekla, tak hud potres postane, da nesramneži kar na tla popadejo! — Toliko premore serčen zdihljej! — —

Pomisliki:

1. Z molitvijo si morem pridobiti toliko milosti, kolikor le hočem!
2. Dolžnost moja je, čisto se ohraniti na duši in telesu, in to le z molitvijo premorem! — —
3. Kolikor bolj molim,, toliko bolj Bogá ljubim!

Izdihljeji:

1. O moj Bog! daj mi gorečo ljubezen do molitve!
2. O, ljubi Jezus! kdaj te bom iz vsega sercá ljubila? — Tako dolgo hočem moliti, da mi dodeliš toliko ljubezen do Tebe, s kolikoršno hočeš ljubljjen biti! —
3. O Marija! sprosi mi gorečo ljubezen do Jezusa! sprosi mi ljubezen do molitve!

12. dan.

Čistost.

Čistost je vsakemu človeku (po njegovem stanu) potrebna, zlasti pa tistim, ki deviško, živé. Ta lepa čednost je venec vseh čednosti.

Preljuba moja hči! ako čistosti nimaš, in si še tako delavna, poterpežljiva, pohlevna, pokorna i. t. d., si kakor človek, ki se v lepih oblačilih po blatu valja. Ti bi mogla enaka biti beli liliji (limbarju), dragemu biseru; kar je lilija brez lepe bele barve, kar je drag biser brez bliščobe, to si ti brez čistosti. — Čistost je tvoja lepota, tvoj kinč, tvoja čast, torej tudi tvoje najdražje premoženje, tvoj največi zaklad. Ako imaš čistost, si bogata, ako čistosti nimaš, si revna!

Ali, ljuba moja hči! ta svoj zaklad v zdrobljivi posodi nosiš; veliko sovražnikov, roparjev na-nj preží, in ti ga hočejo vzeti, pa ga tudi v najmanjši priložnosti lahko zgubiš. — Ako zoper svojo voljo prideš v nevarnost, mirna bodi, moli, hrabro se vojskuj, Jezusa in Marijo kliči na pomoč, na les križa se oziraj, svoje sklepe ponavljaj, na

kakošno drugo reč začni misliti; — ako skušnjava hujša prihaja, postavi si prav živo pred oči, da moreš v tem hipu umreti, da se pod tvojimi nogami odpira pekel, ki bi te rad požerl. Kedar si od svoje strani storila, kar ti je moč, zanêsi se na Jezusovo pomoč, on ti gotovo pomore. —

Preljuba moja hči! ogibaj se vsake nevarnosti, ki pretí tvoji čistosti; junaško se vojskuj iz ljubezni do Jezusa; z vsakim premagovanjem, z vsakim vojskovanjem tvoje zasluženje raste, in se množi tvoje plačilo. Če je sperva boj hud in težak, pokrepčaj se z nebeškim kruhom, s tolažbo z nebes. — Čistost je več vredna, kakor ves svet, torej tudi beremo, da je veliko devic visocega stanú bolj ljubilo to lepo čednost, kakor vse pozemeljske zaklade, više cenilo, kakor zlate krone posvetnih kraljestev. — Joana, blaga devica, hči Portugalskega kralja Alfonza, bila je lepa in pobožna. Več kraljev jo je snubilo; ona pa je hotela le Jezusova biti. Skoraj jej ni bilo mogoče, več braniti se. Še k zadnjemu pripomočku priteče, ona začne moliti, Bog jej molitev usliši, v kratkem umerjó njeni

kraljevski snubači. Joana se podá v samostan, kjer se je tudi posvetila. —

O ljuba draga moja hči! Ljubi vendar sv. čistost iz vsega svojega sercá! Nič nečistega ne more v nebesa! Neizrečeno plačilo pa te čaka v nebesih, ako s čistim, sercem stopiš pred sedež božji! — —

Pomisliki:

1. Sveta čistost je moj kinč, moja lepota, moje bogastvo, moja tolažba, moja čast na svetu, v nebesih pa moje večno veselje in nezvenljiv venec.
2. Čistost neomadežano ohraniti, sicer ni lahko, pa neskončno plačilo obljubljeno je dobljeni zmagi.
3. Čistim dušam je v nebesih veselje pripravljeno, kakoršno nobeni drugi čednosti ne; tedaj moram moliti, terpeti in tudi rajša umreti, kakor omadežati jo ali še celo zgubiti.

Izdihljeji:

1. Moj Bog! dušo in teló ti v žgavno daritev darujem! O, sprejmi moj dar!
2. Ti, o Jezus! moj ženin bodi; jaz pa hočem prizadevati si, tvoja čista in neomadežana nevesta biti.
3. O Marija! Ti kraljica devic! bodi moja varhinja na duši in telesu!

13. dan.

Sv. pokora.

Poglavitni pripomoček, čistost serca si pridobiti, ohraniti in v dobrem se uterditi, je zakrament sv. pokore. — Ta sv. zakrament ti ne zbríše le vseh storjenih grehov in zasluženih večnih kazni, ampak podelí ti tudi moč, v prihodnje vsacega greha obvarvati se. — V tem sv. zakramentu svoje slabosti spoznaš, večí strah zadobiš, v poprejšnje grehe zopet zabresti, in tako se boš veliko prividniše obnašala v nevarnih krajih, kterih ne moreš popolnoma ognitise, v krajih, kjersiže marsikterikrat dala v greh zapeljati se. — Ako si bila torej, ljuba moja devica, tako nesrečna, da si kterikrat smertno ranila svojo dušo, o tēci, hiti k zakramentu sv. pokore, zakaj saj veš, da te lahko nagla smert še danes zadene. In če se to zgodi, oh, kaj bo tvoj delež celo dolgo večnost! torej si dobro v spomin vtisni moj svet: S smertnim grehom na vesti se dvakrat ne vlezi spat! — — Pa če si tudi v milosti božji, ti je večkratna spoved celo potrebna, da se s Kristusom vedno tesneje

skleneš, da nebeških tolažeb zadobiš in s ponižnim obtoženjem pred božjim namestnikom prejmeš če dalje več moči in milosti, hudobnega duhá, duhá napuha premagati. — Vse pobožne device so rade in pogosto k spovedi hodile, in so ravno s tem tako svetost dosegle. — Tudi za-te ne bo preveč, ako vsaka dva meseca, ali saj štirikrat v letu k sv. spovedi greš, ako ti tvoj stan to dopušča. Vendar se zastran tega s svojim spovednikom posvetuj in njegov svet spolnuj. — Derži se pa previdnega, gorečega, pobožnega spovednika, ki resnobno s teboj ravna ter te k samoti, zatajevanju in pokori napeljuje; to ti je v zveličanje. — Kedar si vest izprašuješ, misli na svoje življenje, na vsa svoja dela in opravila, zlasti na dolžnosti svojega stanú, na lastne in ptuje grehe, in spodvedniku vse razodêni, tudi svoje dvome mu razloži; — boljše je, tudi najmanjših pregreškov obtožiti se, kakor le en sam velik greh zgrešiti.

Potem, ko svoje grehe spoznaš, si iz vseh moči prizadevaj, da se resnično pred Bogom skesaš vseh svojih grehov in da terdno skleneš, ne samo

grehu slovó dati, temuč tudi vsaki slabi in bližnji grešni priložnosti odpovedati se. —

Še ene jako škodljive napake te hočem opomniti; njej so vdane zlasti nektere tistih duš, katerim je lepa čednost — sramožljivost — prirojena. Kako je pač lepo, ako je devica sramožljiva; ali kakó strašno je, če sramožljivost koga zapelje v božji rop; to se zgodi, kedar pri sv. spovedi kako smerten greh zamolčiš! O, kako nespametno je pač, rajše vekomaj v peklu goreti, kakor človeku, ki ti le dobro hoče in ima toliko usmiljenje s teboj, svojo pregreho spoznati! Gorjé! gorjé! — —

Prav pobožno je živéla neka devica hči blagega kneza. Zelo so jo čislali vsi, ki so jo bolj poznali. Takó ostro se je pokorila, toliko je molila, da so se jej vsi le čudili. Zgodí se, da še mlada umerje, — vse je mislilo, da je šla gorka v nebesa. Njena hišna, radovedna, kako se jej neki v večnosti godí, Bogá prosi, da bi jej dal vedeti. — In glej! Umerla devica se jej prikaže, — ali, o, ljubi Bog! v kakošni podobi! — Sredi plamena! zakaj pogubljená je! — Hišna jo vpraša: kako

je to mogoče, saj si tako pobožno živela? — — Nekdaj sem, nesrečnica odgovori, v mislih nečisti greh storila, — pa sem ga pri spovedi zamolčala, in zavolj tega sem vekomaj pogubljena! — S strašnim tuljenjem in jokom zginje spred nje.

Ljuba keršanska duša! lepo te prosim, ne prikrivaj, ne izgovarjaj, ne zamolčuj svojih grehov, bodi si še tako velikih! zakaj večega greha ni, kakor je božji rop! — Sicer se ti zgodí kakor omenjeni deklici!

Pomisliki:

1. Pri spovedi moram vselej odkritoserčna biti; ne bom se sramovala, spoznati svojih grehov, sramovati pa se hočem, še kedaj grešiti.
2. Ako le en smerten greh zamolčim, bom vekomaj pogubljena, če sem tudi sto in stokrat sv. odvezo dobila!
3. Ako se po spovedi zopet v stare grehe povernem, in si nič ne prizadenem, poboljšati se, — moja pokora je le hinavska; sama sebe goljufam, spovednika ne!

Izdihljeji:

1. Moj Bog! kolikorkrat se bom spovedovala, hočem se odkritoserčno obtožiti svojih grehov!

2. O Jezus! o, ko se pač jaz nikdar ne bi bila od tebe ločila!
3. O Marija! pomagaj mi! da nikdar več ne grešim:

14. dan.

Presv. Rešnje Teló.

Preljuba moja hči! vedno imej veliko pobožnost do presv. Rešnjega telesa. Pobožna devica bi imela pred Rešnjim Telesom ravno tako rada muditi se, kakor nevesta pri svojem ženinu. Jezus Kristus je v tem presv. zakramentu namreč tisti studenec, v katerem in iz kterega vse milosti bogato izvirajo; — na tem svetu je le pri njem in v njem naše zveličanje, so celó naša nebesa; ako se torej v pravi pobožnosti bližamo oltarju presv. Rešnjega Telesa, našli smo njega, ki ljubi naše duše. — V kakošno pobožnost bi se imela keršanska duša pa še le vneti, kedar se bliža angelški mizi, in je na tem, da v svoje sercé sprejme njega, kterega čez vse ljubi!

Glej! Angeljski hruh, kralj vsega veličastva, čisto jagnje je On, kterega

prejmeš v presv. zakramentu; kinčaj torej svoje nedolžno ali saj skesano sercé z dražimi in lepo dišečimi cveticami svetih čednosti, vsacega, tudi najmanjšega madeža ga očisti, da postane tempelj, v katerem Jezus rad prebiva. — Kedar si pa Jezusa že prejela, keršanska duša, z gorečo ljubeznijo ga zahvaljaj za neizrekljive milosti, ki ti jih je dodelil! — Ako boleha tvoja duša, glej, Jezus je edini zdravnik, On ti jo ozdraví, da se mu le v roke daš; — kedar te tare preganjanje, bridkost, težava, žalost, potoži Jezusu, svojemu najboljšemu prijatlu, najljubeznjivišemu ženinu; — če te preganjajo in motijo skušnjave, Jezusa pomoči prosi, on je tvoj edini pomočnik, najmogočniši rešenik.

Keršanska duša! kako bi torej imela po Jezusu hrepeneti in koperneti, ž njim združiti se! Pač ne bi smela na svetu v ničem večega veselja iskati, kakor v svetem obhajilu. Bližaj se torej z velikimi željami, z gorečo ljubeznijo in s skerbno pripravo k Gospodovi mizi, kolikorkrat ti tvoj spovednik pripusti. — Kedar ti pa ni dovoljeno, Jezusa prejeti, v duhu se

skleni ž njim; prav po otročje se k njemu obrni rekoč: O moj Jezus! terdno verujem, da si tukaj, v presv. zakramentu ravno tako pričujoč, kakor si bil v Mariinem naročji, kakor na sv. križu, kjer si se daroval za moje zveličanje, kakor v grobu, iz kterega si častito vstal. Ljubim te, Jezus, čez vse; ko bi te pač nikdar ne bila razžalila! Odpusti mi vse moje pregreške, in saj v duhu obišči moje skesano serce, ker te ne smem v resnici prejeti! — V duhu te objamem, o Jezus, kakor bi te imela že v sercu; le tebe ljubim, le po tebi hrepenim, nič me več ne loči od tebe! — Tako se večkrat vadi in veliko milost boš zajela iz živega neusahljivega studenca. — Ako ti je le mogoče, Jezusa tudi večkrat obišči v presv. zakramentu, pripoveduj mu, kako serčno ga ljubiš, da ga želiš čedalje bolj ljubiti; pri vsakem sv. obhajilu pa in po vsaki premagani skušnjavi mu obljubi, da mu hočeš zvesta ostati do smerti; potem pa glej, da mu svojo obljubo spolniš. —

Na Japanskem bila je neka devica tako nesrečna, da se je dala nesram-

nemu mladenču oslepiti ter zapeljati. Dolgo je v hudobijah živela; v duhovnih vajah, ki so se v njenem rojstnem kraju pričele, se Bog té velike grešnice vsmili; svete resnice, ko so jih vneti misijonarji z vernim ljudstvom pre-mišljevali, so presunile njeno serce; ona se spreoberne in z veliko pobožnostjo in z bridkim kesanjem sv. obhajilo prejme. Nekoliko dni potem spet gerdi zapeljivec pride, češ, da bo zopet doprinašal gerde hudobije; toda spokornica mu resnobno reče: Poberi se, in nikdar več ne pridi! Jaz sem Jezusa prejela v svoje serce, moje telo je ž njim posvečeno, njegova kri po mojih žilah teče; ali misliš, da bi kedaj več mogla onečastiti njegove sv. ude! —

Pomisliki :

1. Pri Jezusu najdem vse, česar potrebujem.
2. Jezus je priserčni moj prijatelj; zakaj ga tako redkoma obiskujem!
3. Presveto Rešnje Teló je zlati hram vseh nebeških milosti; zakaj se iz njega ne bogatim!

Izdihljeji :

1. O moj Bog, prosim te velike velike pobožnosti do presv. Rešnjega Telesa!

2. O moj Jezus, kje hočem besedi iskati, da bi ti dopovedala, kako zeló te ljubim!
3. Ó Marija, pomagaj mi, Jezusa ljubiti; sprosi mi milost tacega življenja, da bom njegove ljubezni vredna!

15. dan.

Pokorščina.

Predraga moja hči, pokorščino si pred vsem dolžna Bogu in zapovedim njegovim; potem cerkvi, zlasti svojemu dušnemu pastirju in spovedniku, starišem in, ako si v službi, tudi gospodarju in gospodinji. — Po stariših stopila si v življenje, oni so mnogo skerbi zastran tebe imeli in mnogo težav prestali, za Bogom so ti oni največi dobrotniki; torej si dolžna, jim za Bogom najbolj hvaležna biti. Varuj se, da ne zabredeš v greh, ki je lasten toliko otrokom; so namreč svojeglavni otroci, ki se nikakor ne dajo svojim starišem svariti, opominjati; ki nobenega nauka od njih nočejo sprejeti in se tudi ne dajo odverniti od bližnjih priložnosti ali hudobnih tovaršij. Pri vsakem plesu

hočejo biti in starišem odveč skerbi delajo ter jim žalost pripravljajo. — So otroci, zlasti hčere, ki hočejo imeti vedno nova gizdasta oblačila, in so svojim starišem, zlasti materam, vedno za petami, dokler jim jih ne kupijo, ako tudi morejo neslano jesti in kruha stradati. — So otroci, ki so lenuhi in nočejo pridno delati, med tem ko vidijo, da stariši terpé kakor črna živina. — So sinovi, ki za dekliči, so hčere, ki za fanti pogledujejo, se nesramno pogovarjajo in gizdasto vêdejo. — So celó tako hudobni otroci, ki svojim revnim starišem v križih, nadlogah in težavah ne pomagajo, sebe pa z dobrimi jedili pítajo in v drago oblačila oblačijo. — Še taki otroci se dobé, ki se sramujejo svojih starišev, ž njimi gerdo ravnajo, jim sive lasé delajo ter jim kopljejo prerani grob. — Sicer ne mislim, da si ti, moja hči, med tacimi hudobnimi in nehvaležnimi otroci; naštel sem ti jih le, da spoznaš, kako oni strašne pregrehe kakor vodo požirajo, in kakošna kazen jih mora enkrat zadeti. — Ti pa, keršanska duša, bodi zvesta, pridna, delavna, hvaležna, pokorna, svojim starišem,

gospodarjem in gospodinjam, in Bog tudi tebi podeli, kar je otrokom v četerti svoji zapovedi obljubil. —

Bila je pobožna devica (1855 leta je bila še pri življenji) v službi pri jako bogati gospej. Ona je vse svoje dolžnosti na tanko spolnovala; bila je ponižna in rada pri dômu; gospá jo je zeló ljubila, le en pregrešek — saj dozdevalo se jej je — je nad njo zapazila, namreč ta, da je bila lakomna na denar. Marsikdaj jej je kak dar dala, potem pa jo opazovala, kaj bo ž njim storila; skerbno je vse branila, čedno se je oblačila, toda nikdar nečimurno. — Necega dne se primeri, da je gospodinja zginil drag perstan. Tisti čas nikogar ni bilo v sobi, le ta pobožna devica je ondi imela svoja opravila. Dolgo si je gospodinja prizadevala, sum, da bi vtegnila hišna biti tatica, iz misli prepoditi; ali ker jej drugi posli, katerim je bila njena pobožnost že dolgo časa tern v peti, vedno prigovarjajo, dala jo je gosposki zapreti. Nedolžni posel vedno pripoveduje in skazuje, da je nedolžna, ali vse zastonj, nikdo jej ne verjame, okoliščine so preglasno govorile zoper

njo. Že tri mesece v ječi zdihuje, — kar se enega dne duri odpró, nekdanja gospodinja stopi pred njo, pade na kolena ter jo odpuščenja prosi; našla je namreč bila svoj perstan v oblačilu, ki ga že od zimskega časa ni bila oblekla. Popolnoma opravičena pred svetom zopet k prejšnji gospodinji v službo stopi. — Prôsi, česar želiš, reče jej gospodinja, in jaz ti hočem dati; ker sem pa videla, da zeló ljubiš denar, kar to le vzemi. — Hvala lepa za dar, milostiva gospá; toda dovolite mi, da ga precej smem poslati svojim starišem, ki živé v silnem uboštvu. — Zdaj se je razvidelo, da je pobožna devica vse prihranjene denarce pošiljala prestarim svojim starišem. Gospodinja jej začne od tistega časa dvojno plačilo dajati ter ž njo ravnáti kakor s svojo hčerjo. In ko bogata gospá umerje, pošteni dekli toliko zapusti, da je bila s časnim preskerbljena do svoje smerti.

Pomisliki.

1. Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in ti dobro pojde na zemlji.
2. Očetov blagoslov otrokom hiše zida, materno prekletstvo jim jih pa podira.

3. Kdor svojih starišev ne ljubi in ne spoštuje, blagoslova božjega zastonj pričakuje.

Izdihljeji:

1. Moj Bog, dodeli mi pravo ljubezen do mojih starišev.
2. Ljubi Jezus, blagoslovi mi ljube stariše, poverni jim ti, česar jaz ne morem poverniti.
3. Rajše hočem poštena biti in revna, kakor bogata in krivična; o Marija, sprosi mi milost, da ostanem stanovitna v tem svojem sklepu!

16. dan.

Ponižnost.

Preljuba moja hči! Največa dušna lepota je ponižnost. Ponižna moraš biti, ako hočeš čistost ohraniti in v nebesa priti. Ako tudi še tako rada in veliko moliš in imaš vse čednosti, le ponižnosti ne, nič ne veljaš pred Bogom, ki se zoperstavlja prevzetnim in mu je veliko ljubša ponižna grešnica od prevzetne device. Mnogo devic je, ki si prizadevajo za pobožnost, pa si tudi zavolj nje mnogo domišljujejo,

na druge zaničljivo pogledujejo, jih sovražno presoјajo, nič kaj rade ne slišijo druge hvaliti, lastno pohvalo pa kaj rade poslušajo, graje in svarjenja celó ne morejo sterpeti; one hočejo vse najbolje vedeti in umeti, torej le v sé zaupajo. — Oh, keršanska duša, taki ljudjé so prevzetni in prevzetnost jih padcu naproti žene. Bog poniža take prevzetneže, jih zapustí ter jim pokaže, da nič ne premorejo sami iz sebe, da so slabotni in razdrobljivi; in kmalo bodo pobožnosti dali slovo in zabredli v velike pregrehe.

Dobé se nekteri, ki so nečimurni in prevzetni zavolj svoje telesne lepote, pa ne pomislijo, da si je niso dali sami, ampak da je dar božji, kterega jim zopet vsaki trenutek more vzeti; pošlje ti lahko bolezen, in tvoja rudeča lica obledé, merzlico ali koze, in lepota zgine. In če se tudi to ne zgodi, le se smerti spominjaj ter jo nekoliko resno premišljuj. — Bila je devica, ki si je dozdevala, da je jako lepa, zlasti bile so jej všeč bele in nježne roké. Spovednik, ki jo je hotel té nečimurnosti ozdraviti, jej da za pokoro, da roké umivaje izgovarja te-le

besede: Té lepe roké bodo enkrat červi do terdih kosti oglodali! Ubogala je, pa tudi spoznala svojo nečimurnost ter se jej odpovedala. —

So, zlasti device, ki so nečimurne v oblačilih. Oh, moj Bog, kako nespametno je pač to! Bodi-si oblečena, kakor koli hočeš, zavolj tega niti vinarja več ne veljaš. Bog nečimurna oblačila sovraži, ker veliko pohujšanja delajo in so marsikteri devici pot v pregrehe. Se vé da mi odgovoriš: jaz nočem nikogar zapeljati s svojimi oblačili; ali to rēči je, kakor bi rekla, da nočeš slame prižgati in zapaliti, akoravno z gorečo tersko švigaje okoli nje letaš; toda slama se tudi zoper tvojo voljo vname, in tega si vendar ti kriva pred Bogom. — Nečimurna oblačila so duši zeló škodljiva in mnogim pregreham pot pripravljajo. — Devica hoče devici v oblačilih enaka biti, kar vidi na drugih, že hoče tudi sama imeti; ako le ena čez svoj stan v oblačilih seže, čez teden si že deset naslednic pridobi, čez teden vsaka teh spet deset in tako dalje; v kratkem je vsa ženska mladina kakega kraja ali dežele v oblačilih nečimurna in gizda-

sta; al ne le to. Ker starišem premoženja primanjkuje, ali ker letnina in dnina ne pripušča vedno novih oblačil kupovati, iščejo si zaslužka z grehom; — oh, Bogu bodi potoženo, že marsiktera devica je svoje devištvo in svojo edino dušo prodala, da si je nečimurnih oblačil nakupila! —

Marsiktera devica si domišljuje, da je pobožna, in to je njena prevzetnost. — Oh, keršanska duša, spominjaj se vendar, bodi-si kdorkoli, kolikokrat si že bila Bogu nezvesta, spominjaj se svojih slabosti; in ne boš se mogla povzdigovati nad druge. Bodi velikoveč lepo ponižna in voljno prenašaj zaničevanje svetá, in s sv. Elizabeto si misli: „Grešnica sem, in družega nisem.“ Ako te kdo zavolj pobožnosti zasmehuje, zmisli se sv. device Terezije. — Svoje dni je bila šla v Špansko mesto Burgos. Na ozkem potu ženo sreča ter jo ponižno prosi, toliko ogniti se jej, da bi mogla mimo nje iti. — Poberi se, svetohlinka, žena serdito nad njo zavpije in jo tako silno sune, da se svetnica zgrudi in s ceste v potoček zvali. — Terezijine spremljevalke hotele so iti sirôve žene

tožit; al Terezija jim tega ne pripusti, temveč jim ponižno pravi: saj sem še kaj hujšega zaslužila. — Tako se tudi ti, moja hči, ponižuj in misli, da si velikokrat razžalila svojega Boga! — Spominjaj se prečiste device Marije, ki je mati božja, in se je imenovala le deklo Gospodovo. — Kedar te kdo zaničuje, zasramuje, zasmehuje, misli si: Dekla Gospodova sem, mora že v zveličanje meni biti, da mi vse to pošlje, zgôdi se sveta volja njegova, češčno bodi njegovo imé.

Pomisliki:

1. Le toliko sem, kolikor pred Bogom veljam.
2. Ako se svojih grehov in kazni, ki jih zaslužim, spomnim, moram se pač globoko ponižati pred Bogom.
3. Brez ponižnosti je vsaka čednost brez cene in veljave.

Izdihljeji.

1. Ljubi moj Bog! kako slaba in revna sem pač jaz v primeri s teboj; — in vendar kako prevzetna!
2. O ljubi Jezus, sramovati se moram, kedarkoli si zmislím, kolikokrat sem bila hudobna in tebi nehvaležna!

3. O Marija, ponižna devica, sprôsi mi milost, da od danes naprej zvesto posnemam tvojo ponižnost!

17. dan.

Častimo Marijo, kraljico devic.

Vsaki pravi kristjan posebno časti Marijo, mater Gospodovo, zlasti pa jo časté device, v resnici pobožne.

Nimaš ga, zlasti ti keršanska devica, lepšega izgleda v svojem stanu, kakor Marijo, svojo najljubeznjivišo mater in varhinjo. Misli si čednost, kakoršno le hočeš, nad Marijo jo v najlepšem cvetji najdeš. Ako si želiš najti izgled vere, upanja in ljubezni, čistosti, ponižnosti, kje boš lepšega našla, kakor nad Marijo, ki je kraljica devic, najsvetejša, brez vsega madeža? — Ljubi torej Marijo, toda prav jo ljubi; to se zgodí, ako si jo vzameš v izgled, da ga posnemaš. Večkrat svoje misli, želje in djanja z Marijinimi primerjaj, rekoč: kaj in kako bi bila na mojem mestu Marija delala — mislila — želela — govorila? — In kar ti notranji glas odgovorí, to stori tudi

ti. — Tudi se Mariji pogostoma priporočaj v molitvi; daruj jej svojo dušo in svoje teló, na pomoč jo kliči v vseh svojih potrebah, k njej v vsaki nevarnosti pribeži, večkrat ob kratkem k njej zdihni, da ti pomaga, in prepričana bodi, da ti nikdo ne more tako gotovo in tako zdatno pomagati, kakor Marija, zakaj ona je mati Najvišega, ki jej gotovo ne odreče nobene prošnje; ona je pa tudi kraljica in varhinja vseh devic, device ste torej tudi ravno tiste keršanske duše, katerim Marija zlasti hoče pomagati, ker vas posebno ljubi, ako se le hočete vredne storiti njene ljubezni; večkrat torej sama sebe poprašuj: sem li vredna ljubezni svoje ljube nebeške matere? — Je li kaj v meni, kar Marii ni všeč? — Ako kaj nečednega, umazanega, nečistega najdeš v sebi, naglo poskerbi, da se greha znebiš, kajti prepričana bodi, da te Marija more le rada imeti, ako si pobožna, ponižna, čista, pohlevna. — Nasproti pa je Mariji zoperna vsaka devica, ktera razuzdano, posvetno živi. — Danes si Marijo za svojo mater izvoli s terdnim sklepom, vedno zvesta hči ostati jej ter jej de-

lati čast in veselje; tako je storila sv. Terezija; ko so jej bili mati umerli, jokaje se pred podobo prečastite Device Marije poklekne ter jo prosi, da bi jo zdaj ona vzela v svoje mogočno materno varstvo; in od tistihmal obsula jo je Marija z mnogoterimi milostmi, in zlasti v nevarnostih in skušnjavah čutila je Terezija Marijino pomoč. — Ne rêci: pri sv. Tereziji je že tako bilo, toda jaz sem velika grešnica, Marija za me ne mara. — Ako si velika grešnica, tolikanj tesneje se Marije okleni, kolikanj bolj si njene pomoči potrebna, saj veš, da je ona tudi mati milosti in pribežališče grešnikov. Tudi Marija Egipčanka je v svoji mladosti jako pregrešno živela. Pobegnila je bila od starišev v Aleksandrijo. Ravno je tje prišla, ko so se ondi zbirali romarji, ki so v Jeruzalem šli, svetemu križu o prazniku njegovega povišenja čast skazat. Tudi ona se množici pridruži, toda ne iz tega sv. namena, velikoveč misli, po potu in v Jeruzalemu ravno tako pregrešno živeti. In res bila je romarjem v spotikljej in v pohujšanje. Le iz radovednosti, da bi sv. križ videla,

hoče tudi ona v cerkev iti, al nekdo, ktereга ona ne vidi, jej ne pripusti, čez prag stopiti; v drugič, tretjič in četertič poskuša čez prag, vse zastonj ona ne more v cerkev. — Zdaj se grešnici oči odpró; spoznavši, da jej njeni grehi branijo v cerkev, začne milo jokati se. Zagledavši podobščino nebeške kraljice, na kolena pade takole zdihovaje: Usmili se me, prečista devica! ne obrni svojih milostljivih očí od moje nečiste duše in dovoli mi, da sv. križ tvojega sina počastim, potem hočem poslušati tvoj glas, zapustiti svoje pregrehe in iti tje, kamor me ti popelješ. Marija brez opovire v cerkev stopi, in svoje molitve opravi; potem pa zopet k podobščini prečiste device poklekne rekoč: „Zdaj pa, o Marija, pokaži mi pot pokore, po kateri naj hodim.“ Kar zasliši glas: Čez reko Jordan pojdi, tam zadobiš svoji duši mir. Grešnica Marijo še njenega blagoslova in njene pomoči prosi, in potem se podá v puščavo. Veliko skušnjav in težav je imela sicer v začetku terpeti, ali z Marijino pomočjo premagala je vse svoje sovražnike in po spokornem življenji umerla je bla-

žene smerti. — Tega izgleda tudi ti, moja devica, nikoli ne zabi. Ni tako pregrešnega človeka, da ga ne bi mogla Marija s svojo priprošnjo v svetnika spremeniti.

Pomisliki.

1. Marija je tudi moja mati, gospa in kraljica. Ona je moj izgled in moja varhinja; skerbeti moram tedaj, da se vredno storim njene ljubezni.
2. Zvest Marijin otrok se ne sme nikdar sramovati, svojo mater tako častiti, kakor vé, da jej je ljubo in všeč.
3. Zeló se motiš, moja hči, da ti bo Marija na strani stala in pomagala, ako si ne prizadevaš, njeno življenje posnemati.

Izdihljeji :

1. Moj Bog, ker vem, kako ti Marijo ljubiš in želiš, da jo tudi mi ljubimo, prosim te, da vnemeš v mojem sercu otročjo ljubezen do Marije!
2. O Jezus, moj Gospod, kolikokrat sem že sklenila, tvojo deviško mater ljubiti iz vsega serca; al — kolikrat sem bila nezvesta svojemu sklepu; od zdaj pa mu hočem stanovitna biti; — oh, pomagaj mi!
3. O Marija, kesam se, da te že do zdaj nisem ljubila; ali odpusti mi mojo ne-

hvaležnosti. Znova ti terdno obljubim, tebe ljubiti in v tej ljubezni zvesta ostati do zadnjega zdihljeja svojega življenja!

❖❖❖

18. dan.

● poterpežljivosti.

Vsakemu človeku je kaj terpeti; zakaj terpljenje je delež izvirnemu grehu. So pa terpljenja, ki so vsem ljudem lastna, kakor na priliko: skušnjave, bolezni i. t. d. Tako terpljenje moraš, ljuba moja nevesta, v duhu pokore sprejemati in tudi vse drugo, kar ti je v pokorjenje potrebno, gledé na najnedolžnišega izmed človeških otrok, nad katerim ni bilo madeža in je vendar na križu umerl. Ako je Najsvetejši terpel, ali ne bi tudi ti imela rada terpeti iz ljubezni do njega? Ali more nevesta biti brez bolečine, kedar vidi svojega ženina na križu viseti? —

Bila je žlahna devica visocega stanú; hotela je v samostan stopiti, da bi svojemu nebeškemu ženinu popolnoma služila. Samostansko prednico je zeló veselilo, da je blaga duša hotela Jezusu iz ljubezni tako velik dar pri-

nesti; — vendar pa jo je hotela poskusiti, je li zadosti močna prenašati težave, ki so sklenjene s samostanskim življenjem; pred oči jej je stavila, koliko morajo nune moliti, postiti se in marsikaj žalega preslišati; povedala jej je, da v tem samostanu silno ostro živé, da po malih izbicah stanujejo in na terdih posteljah spé. —

Devica oči pobési in na vse to molčí. Prednica že misli! da se kesá svojega sklepa, toda pobožna devica jo s terdnim glasom vpraša: Ali pa bom v uni mali sobici, v kateri terde postelje stojé, tudi bridko martro našla? To pa, jej prednica odgovorí. Ali bridko martro imate tudi v jedilnici, kjer se ostro postite in na koru, kjer toliko molite? — Kaj pa da, bridko martro povsod najdeš. — Ako je temu tako, nikar nič ne skerbite, ljuba moja mati! kjer Jezusa na križu ugleдам, nič me težko ne stane.

Tako tudi ti, ljuba moja hči, na križ pogleduj, kedar ti je kaj težkega terpeti in bridkega prenašati, in voljno boš prenašala in vdano terpela. Težkega križa Jezusovega se spominjaj, in lahko boš nosila svoj mali križec.

Je pa tudi terpljenje, ki je zlasti pobožnim devicam namenjeno, na priliko: zasmehovanje, zasramovanje zavoljo njih pobožnosti. Pobožna devica zvesto Bogu služi in rada moli, hudobni svet se jej pa posmehuje in jo morebiti tercijalco imenuje. — Toda, ljuba moja hči, tega nikar ne bodi žalostna; saj so hudobneži tudi Kristusa zasmehovali. Nikar se ne daj odverniti, ako te nekdanje tvoje tovaršice zapuščajo, ali te še celo zasramujejo, ker si začela Bogu prijetno živeti; vedi, tako iz zavide delajo, ker jih tvoje pobožno življenje v oči bôde, jim červa vesti budí ter jim vedno očita njih hudobi-je. Morebiti tudi same želé, tebi podobne biti, pa sercá nimajo, iz ljubezni do Jezusa premagovati svoje pregrešne navade. Torej nikar nič ne porajtaj, kar ljudjé zoper tebe govoré, s svojim godernjanjem ti ne morejo nič škodovati in s svojim zasmehovanjem ti ne vzeti ljubezni Jezusove. Misli, kaj je sveta Terezija enkrat djala, ko je bila zvedela, kako ljudje vse hudo od nje govoré; rekla je: Nič nikar ne skerbite, naj me ljudje preganjajo; saj mi s tem nebeško veselje množijo; naj

me ljudjé le sovražijo, da me le Kristus ljubi. Ako le njegovo ljubezen imam, zadosti sem bogata.“

Pomisliki :

1. Vsak človek mora terpeti; toda le malo jih zaslužljivo terpi.
2. Ako sem nepoterpežljiva, namesto enega križa imam dva; zakaj nepoterpežljivost je največi križ.
3. Grešila sem, za greh pa je treba terpeti ali tukaj ali pa v večnosti. Kaj je nek boljše?

Izdihljeji :

1. Moj Bog, koliko terpljenja sem pač že zaslužila za svoje pregrehe; in kako malo mi ga pošiljaš?
2. O Jezus! Daj mi kaj terpeti, da bom saj v terpljenji tebi nekoliko podobna!
3. O Marija kraljica marternikov! koliko si ti terpela; o sprosi mi le milost voljne poterpežljivosti v terpljenji!

19. dan.

○ tihoti in samoti.

Ljuba keršanska devica! Ni ga varnejšega kraja, kakor je dom; bodi toraj rada domá. Devica, ki raztresenja išče, vedno rada govori, rada v tovaršije zahaja, je kakor veša, ki okoli luči leta, dokler se ne osmodí in ne sežge. Devica naj bo, pravi sv. Jeronim, kakor polž, vedno v svoji hiši, na svojem domu, in kakor mravlja vedno pri delu. Veliko devic je, ki pravijo: ako bom vedno domá in se nikoli med ljudí ne prikažem, možá ne dobim. Ali, keršanska devica! keršansk pošten mož svoje neveste v tovaršijah in na plesiščih gotovo ne išče, ampak na domu v tihoti in samoti, pri njenih stariših. Nikar ne rêci: prežalostno je moje življenje, ako nobenega posvetnega veselja ne bom vživala; — ljudjé me bodo zasmehovali in tercijalko imenovali, ako nikamor med ljudí ne grem. — Naj ljudjé govoré, kar hočejo, da si le Bogu dopadljiva in prijetna. S tem pa ne rečem, da bi si ne smela privošiti nobenega nedolžnega veselja; le

toliko pravim: da je boljše imeti več čednosti pa manj veselja, kakor pa z vednim veseljem sramoto, nepokojno vest in zamero z Bogom nakopati si. Zatiraj torej v sebi vsako radovednost, zakaj ona je zelo strupena korenina mnogim grehom. Iz nje poganja zamuda ali opuščanje dolžnostnih opravil, hrepenenje, vedno kaj novega videti ali slišati, ali zvedovati ali brati, kar je marsikdaj nedolžnosti škodljivo. Berzdaj svoje oči in ne puščaj jim vsega, da ne ugledaš kake stvari, ki bi ti utegnila okužiti čisto serce. Glej, David, svet mož in celó prerok, po enem samem pogledu postal je ubijavec in prešestnik. — Skerbno zapiraj svoja ušesa da uideš prilizovavcem in zapeljivcem. Nikdar ne misli, da ti serca ne morejo omajati s svojimi obljubami ter ga ne vjeti v svoje mreže. Danes morebiti terdno stojiš, za jutro ne veš, kajti človeško serce je nagnjeno k hudemu, in le ena iskrica velik plamen vname. Vsacega prilizovavca od sebe odganjaj, in vedi, da je že neštivilno devic na tej poti zabredlo v neizrekljivo nesrečo. Nikdar se rada očitno ne kaži, da ne boš komu v padec

ali spotikljej. Ako se po teh vodilih ravnaš, pač se ti ni treba bati, da ne bi dobila moža, ako bi te bila kedaj volja, v zakonski stan stopiti. — V izgled ti bodi florentiska devica Galatris; ona je bila jako lepa, bila je pa rada domá, rada je na tihem in samotno živela pri svojih stariših in vendar je njena lepota daleč slovela, še celó cesar Oton IV. za-njo zvé in jo želi videti. Prigovarjali so jej, naj bi se cesarju pokazala, in prijela bo milost, katero si bo le izvolila. Boječa devica pa se brani, rekoč: Rajše bi slišala, česar se mi je bati, kakor česar nadjati. Cesarju se ne bom nastavljala, zakaj terdno sem sklenila, dopasti le temu možu, kterege mi je Bog v zakon odmenil, in tudi on mora iskati mene, ne pa jaz njega. — Ta odgovor je bil cesarju jako všeč, in on je Guido-tu, zeló imenitnemu možu na svojem dvoru, nasvetoval, tiho in samotno devico v zakon vzeti, kar se je tudi zgodilo. — Ali ni torej res, kar psalmist pravi: „Nedolžno in čisto serce je vesolnega blagoslova božjega vredno.“

Pomisliki :

1. Čistost je podobna vijolici, ki na skrivnem raste in cvetè.
2. Kdor ne berzda svojih oči in svojih ušes, ne more biti čist in kreposten, zakaj pri neberzdanih očeh in ušesih so vsem pregreham vrata odperta.
3. Kolikor manj želim dopasti ljudém, toliko bolj sem Bogu všeč.

Izdihljeji :

1. Moj Bog, tebi svojo dušo in svoje teló darujem !
2. O Jezus, ti bodi moj ženin, tebi hočem jaz nevesta biti, torej svetu skrita živeti !
3. O Marija, ti si mi popolnoma izgled deviške samije in tihote, bodi mi tudi varhinja svete čistosti ter pomagaj mi, da posnemam tvoj lepi igled !

20. dan.

● starim življenji.

Brez zatajevanja samega sebe devica ne more ohraniti svoje čistosti in tudi ne rasti v sveti molitvi; zakaj mehkužnost je pregreham mati. Mesečno teló se zoper duhá vedno vzdiguje, in ako ga nimaš vedno v berzdi,

kmalo in lahko bo jelo gospodovati
 čez njega. Zmernost pa je rodovitna
 mati vseh čednosti. Ako hočeš torej
 pobožna, čista in krepostna ostati, pred
 vsem moraš zmerna biti v jedi in pi-
 jači in zderžati se vsega sladkanja.
 Naj ti torej nikar ne bodi že zadosti,
 da se na tanko po cerkveni zapovedi
 postiš; s privoljenjem spovednikovim
 si tudi še sama spokornih del nakla-
 daj, zlasti ako te mesena poželjivost
 nadlega ali obhaja. Tako so vse čiste
 device vselej ravnale. Da ti je strup
 vsaka vpijanljiva pijača, to že sama spo-
 znaš, ne bom ti torej od tega svaré
 govoril. Skleni pa, nič, kar bi ti uteg-
 nilo škodovati, zvedovati, gledati, po-
 slušati, šlatati, ali želeti. Tudi v spa-
 nji bodi zmerna, derži se terdnega re-
 da in ne poslušaj nadlegovanja svoje-
 ga mesá; tako se vselej vesela v Go-
 spodu zbudiš in svojo jutranjo molitev
 prav serčno opraviš. Ne nagovarjam
 te, da si ostra spokorna dela nakla-
 daš po zgledu svetih devic, katerim jih
 je sveti Duh navdihoval, ker tvojega
 spokornega duhá in stopinje tvoje lju-
 bezni do Bogá ne poznam, in ker ne
 smeš kaj tacega sama za sebe priče-

ti. Ako pa čutiš v sebi nagnjenje do bolj ostrega življenja, posvetvaj se s svojim spovednikom.

Ako notranjega nagiba, ostro živeti, ne čutiš v sebi, pa manjše reči z dobrim namenom posvečuj. Eno reči ti zlasti svetujem, ker je Bogu jako dopadljiva, namreč da mu daruješ vso nečimurnost. Ako mu daruješ tega malika, gotovo mu storiš večo všečnost, kakor ko bi najostrejša spokorna dela opravljala. Bodi torej v oblačilih ponižna in priprosta; nikar si ne želi videna biti; ako te je Bog oblagodaryl s telesno lepoto, nič si ne domišljuj in ž njo nikar se ne bahaj; če ne, bo tebi in drugim v pohujšanje in pogubljenje. — Sveta Angela, ustanoviteljica Uršulinskih nun, imela je v svoji mladosti jako lepe lase, ki so njeno lepo obličje zaljšali. Nohoté in nevedoma je veselje nad njimi imela. Zgodí se pa, da jo ena njenih prijateljic nenadoma nekako nespametno blagruje: Ljuba moja tovaršica, blagor tebi, ker si tako lepa! pač smeš prevzetna biti nad svojo lepoto, lahko dobiš bogatega možá. — Svetnica se tega blagrovanja ustraši, ker spozna svo-

jo dosedanjo nečimurnost; kar besedice ne spregovori, temuč gre, najostrejši lug si napravi in svoje krasne lasé va-nj vtakne. Spoznavši svojega malika ga umori ter še le zdaj začne z nerazdeljenim srcem služiti svojemu nebeškemu ženinu. — Ali prav me razumi, moja keršanska hči. Bog varuj, da bi te nagovarjal k enacemu djajnu, ki ni sploh za vse; le toliko je sploh potrebno, da svojo nečimurnost tareš in berzdaš, ker pelje v mnogo pregreh.

Pomisliki :

1. Kolikor se zatajuješ, toliko Bogá ljubiš.
2. Za mali in kratki boj, ki ga imaš zavolj Bogá tukaj na zemlji, dá ti bo Bog krasni nezvenljivi venec v nebesih. Se boš li mudila, s silo na se potegniti ga?
3. Kdor ni delaven, zmeren in zatajevaven, tudi čist ne ostane.

Izdihljeji :

1. S tvojo pomočjo, o Bog, hočem začeti živeti, kakor je tebi prijetno.
2. Moj ljubi Jezus, ti si med najhujšimi bolečinami na lesu križa umerl: sme li v veselji živeti nevesta, ktere ženin je v bolečinah?
3. O Marija, uči me zatejevati se, sebi popolnoma odmreti in le Jezusu živeti!

21. dan.

● nečistosti.

Ni je lepše in večje časti za devico, kakor je čistost; pa tudi ni večje sramote, kakor je nečistost. Pomisli, keršanska duša, tvoje teló je posvečeno in blagoslovljeno s kervjo Jezusovo; tvoji udje so udje Kristusovi; tvoje telo je tempelj svetega Duhá, in čisto deviško sercé njemu najprijetnije prebivališče. — Kako torej nečisto djanje oskruni čisto sercé; Otroka božjega in nevesto Kristusovo v prijateljico hudičevo spremení. O, kako žalostne nasledke ima pač ta greh! Od kod toliko pohujšanja, od kod toliko nesreč med družinami in soseskami! — Ta strašna pregreha je živ strup zdravju, zadovoljnosti, sreči in časti; ona vse, kar je dobrega v človeku, posmódi ali celó pomorí. Nikar se torej ne daj z nobeno obljubo zapeljati, da bi v ta greh kedaj privolila. Ako bi se le enkrat zgodilo, celo življenje ga boš objokovala, toda morebiti zastonj, in morebiti celo večnost za-nj terpela. —

Pri neki gostilnici voznik postojí

z vozom, na katerem je oboj stal, ko ravno dva mladenča memo gresta. Eden zmed nju pravi: Glej, dala bi se tukaj divja zver videti, ta le voznik jo v oboji pelje. Ko voznik to sliši, zdihne: O ko bi bilo res, kar praviš! Mladenča se temu odgovoru čudita, voznik pa kosček kruha v oboj verže in konje v hlev pelje. Med tem radovedna mladenča na voz stopita, ter hočeta videti, kaj je v oboji. Toda — groza in strah ji spreletí, ko zagledata lepo žensko v sterganih oblačilih, ko kosček kruha samogoltno požira. Ko ji voznik, vernivši se, še pri vozu najde, jame jima pripovedovati, rekoč: Prebivalka tega oboja, ki mislita, da je divja zver, je — moja nesrečna sestra. Bila je zala ženska, — ali dala se je neumnica mlademu vojščaku, ki jej je delal obljube nad obljube, preslepiti in zapeljati. Dosegši svoj namen jo prilizovavec od nas pobegne — prekanjena sestra moja pa prevelike sramote ob pamet pride in znorí; — ljubi oče in draga moja mati nam prevelike žalosti in tuge umerjó; vse veselje in vsa sreča zgine iz naše družine; — in ravno zdaj nesrečnico v norišnico peljem. — Izrekši se milo izjoče. —

O keršanska moja devica, še enkrat to žalostno dogodbo prebêri in ne zabi je svoje žive dni; pa se tudi najtanše sence tega greha zboj. Nikdar se ne daj nikoli z nobeno obljubo preslepiti in vjeti. — O moj Bog, koliko jih svojo lahkovernost objokuje, koliko jih kolne morda ravno tega, ki si prizadeva, tudi tebe ogoljufati! Ako želiš v sveti zakon stopiti, ravno tega ne jemlji, ki te z nesramnimi zanjkami lovi. Kako nesrečen bi moral biti zakon, kateremu je greh pot pripravljaj! Koliko očitanja in sramotenja pri sosedah, morebiti pričo lastnih otrok te čaka! —

Torej ne daj se nikomur nikdar ne za las premakniti s pota svete čistosti; rajše se zakonu odpovej, kakor da bi si ga z grehom kupila.

Pomisliki:

1. Ni večega, ostudnejšega in strašnejšega greha od nečistosti; na tem svetu sramota, na unem pa večno terpljenje, to je njeno plačilo.
2. Kolikošna sramota pred sodnjim stolom Jezusa Kristusa in pred vsemi ljudmi nečistnika in nečistnice čaka!
3. Mesena sladnost le trenutek terpi, in člo-

veka vendar čas njegovega življenja griže in terpinčila ga bo vekomaj.

Izdihljeji :

1. Moj Bog, v resnici ti obljubim nikdar več tebe s kakim smertnim grhom razžaliti.
2. O moj Jezus, razsvetli me, da prav spoznam brezno nečistih pregreh.
3. O ljuba moja mati Marija, sprosi mi nad vsakim grehom tolikošnen stud, kolikoršnega si ti imela!

22. dan.

● nevarnosti svete čistosti.

Sto in sto nevarnosti ima čistost, zlasti velike so pa: preprosta obhaja z osebami družega spola, znanje in tovaršije, in ples; vsega tega se moreš torej skerbno ogibati.

Nič ni devici nevarnejšega, kakor preprosta obhaja z moškimi osebami. Iz začetka je znanje morebiti res nedolžno, pošteno; ko raste znanje, se serci bolj odpirate, ste zaupniši, čedalje bolj odkriti; potem si prizadevate z darili ali spomeniki razveseljevati se, zoper voljo svojih starišev sha-

jati se, prostejše med seboj obnašati se, večno ljubezen obljubovati si in — kmali jame angel varh jokati se nad nezirekljivo zgubo, ki jo je storila devica, nekdam nedolžna. — Ljuba in draga keršanska devica, bodi vendar previdna; nikdar nikomur ne pripuščaj, pričo tebe nespodobno govoriti; skerbno se varuj zgubiti žlahno rudečico s svojih lic, ona ti bodi največa čast; nikdar nikomur ne pripuščaj nespodobno in priprosto vêsti se do tebe, vsaka taka obnaša že tvojo deviško čast temni in skruni. Za ves svet ne delaj znanja z nikomur; ono je najnavadnija mreža, v katero se device love, da v njej čistost zgubé. — Nikar se ne izgovarjaj rekoč: Ta mladenič je pošten, pobožen in dobro z menoj misli. Rad verjamem, kar praviš in mislim, da si ti ravno taka ali pa še pobožnejša. — Toda — nek svet puščavnik je večkrat djal, — moški in ženska sta oba dobra, kakor voda in perst; zmešaj pa vodo s perstjo, pa boš imel blato. — Priložnost tatú storí, priložnost je bila že sto- in stokrat mati nesreči. Nikar torej že tolikrat storjene skušnje z lastno škodo in ne-

Pa saj vé m, kaj mi porečeš: Ako znanja nimam brez moža ostanem. — Jaz pa pravim: Boljše ti bo, da brez moža ostaneš, kakor če si ga kupiš s pregrešnim ali nevarnim znanjem.

Kdor te resnično čisla, spoštuje in ljubi, naj gre k tvojim starišem, pri njih naj te v zakon prosi, to je naravna in prava pot do zakona; vsaka druga je nevarna in kaj rada zapelje.

Veliko devic je, ki rade plešejo. Kje je pa ravno večja nevarnost za čistost, kakor ravno pri plesu? Tu se marsikaj zvé, česar ne bi smela nikoli vedeti, marsikaj vidi in sliši, kar se ne spodobi; marsikaj dopušča, česar bi imela vsaka poštena devica sramovati se. Mlada kri se vname in česar bi se bila ustrašila pred plesom, po plesu kaj lahko in rada privoliš. In ako se pri plesu celo nič ne bi pregrešila, védi, da si bila v silno huđi nevarnosti; toda kar se prvič ni zgodilo, se v drugo ali tretje skoraj gotovo zgodi, Čistost je predrago blagó, da bi se smelo nevarnosti izpostavljati. Ako Jezusa kolikaj ljubiš, skaži mu to ljubav, da svojega

devišтва ne nosiš na prodaj ali na ógledi. Naslednji zgled ti bodi v svarilo: — Bila je pobožna devica, edino veselje starega očeta. Iz vsega serca sovražila je posvetne veselice. Nekega dne jo pride prijateljica vabit na ples; tovaršici za ljubo gre; ples jej je všeč; kmalo gre v drugo in — Bogu bodi potoženo — verne se osramotena domu k staremu očetu. — O ko ne bi bila nikdar očetove hiše zapustila! Ko je njena nesramnost pred svetom očitna, očetu ni bilo kar več živeti; prevelike žalosti ga mertud zadene in v smertno nevarnost pripravi. Svoje osramotene hčere, ki jo je nekdam ljubil kakor punčico svojega očesa, noče pred oči, in jej očetovski blagoslov odreče. Nesrečnica si to silno k sercu žene, svoje sramote ne more prenesti, v obupnosti zgrabi nedolžno dete ter ga v steno verže, da kar mertvo obleži. Potegnila jo je iz domačega kraja, ali gosposka jo je dala vjeti in zapreti. V težki ječi več let medli in svoj ples objokuje. Nesrečnica! kaj ne, ko ne bi bila nikoli plesala, tudi čistosti ne bi bila zgubila. Koliko jih ne bi v peklu gorelo, ko ne bi poznale plesú!

Pomisliki:

1. Kdor ljubi nevarnost, v nevarnosti pogine.
2. Nikoli nisi preveč skerbna in previdna v ohranjenji svoje čistosti.
3. Kaj in kje je največa nevarnost za-te? — Tega se popolnoma ogibaj.

Izdihljeji:

1. Moj Bog, terdno sklenem, varvati se vsake nevarnosti, ki je čistosti protivna in sovražna.
2. O Jezus, iz ljubezni do tebe se odpovem tej in vsaki nevarni veselici.
3. Marija, ljuba moja varhinja, in ti moj angel varh, spominjajta me vselej mojega sklepa, kedar sem v nevarnosti, pozabiti in prelomiti ga.

23. dan.

○ lenobi.

Čas našega življenja je jako drag, pa je vendar mnogo ljudi, ki ne poznajo njegove cene. Vsak trenutek časa je toliko vreden, kolikor naša duša in kolikor večnost. Vsaki trenutek si moremo nebesa zaslužiti; ali ravno tako tudi nebesa zgubiti, dušo veko-

maj pogubiti. Toliko čas premore. Pomisli keršanska devica, da je čas tvojemu življenju na tanko odmerjen, ne za trenutek si ga ne moreš pridoljšati. Verh tega pa čas še naglo mine in se nikdar ne poverne. V dobro si torej čas obračaj, v delo in molitev. Za delo je človek vstvarjen, kdor ne dela, naj tudi ne jé. Tvoja opravila so morda nizka in zaničljiva v človeških očeh; v božjih pa ne; tudi najmanjše delo je veliko pred Bogom, ako delaš v njegovo čast, z dobrim namenom. Zvesto in pobožno, pa tudi pridno in z veseljem torej opravljaj dela svojega stanú.

Zvesto in pobožno delaj, to je, z Bogom se sklepaj z večkratnimi zdihljelji in mislimi; ž njimi, s kterimi delaš, rad in pogosto duhovne pogovore imej ali pobožne pesmi poj. Pridno delaj in skerbi, da ne boš delala zavolj ljudi, ki ti ne morejo plačati dela, ampak da delaš iz ljubezni do Bogá, ki vse vidi in ve in plača; vsako delo tako opravljaj, kakor da bi ti bilo po storjenem opraviu precej umreti; in — tvoja dela bodo Bogu dopadljiva, torej v tvoj prid. Pa

tudi rada in z veseljem delaj. Bog noče in tudi ne ljubi čmernosti in otožnosti, njemu je veselo opravilo najljubše. Razveseluj se torej pri delu z nedolžnimi šalami, le toliko skerbí, da v razuzdanosti ne zabredete. Nikoli brez opravila ne bodi; kedar nimaš zaukazanega dela, pa za-se kaj delaj, ali kakošne dobre bukve beri ali se z molitvijo v Bogu veseli; celó nikoli ne postopaj. lenoba je začetek vsem pregreham. Kdor ne dela, ta je podoben stoječi vodi, ki se usmradi in gnjusno žival rodi. V sercu človeka, ki je brez opravila in dela, se vsakoršne pregrehe zaredé, torej celó hčere pobožnih kraljev in cesarjev rade in vedno delajo. — Ako si tudi ubožna, vendar ne bodi otožna, zakaj gotovo je, da ti je revščina večí pripomoček v zveličanje, kakor bi ti bogastvo bilo. —

Sveti Antonin, florentinski škof, nekega dne skoz mesto gre in na hiši več angelov z veselimi obličji zagleda. Radoveden, kdo li ondi prebiva, v hišo stopi in najde devici z njuno materjo ki ste prav pridno delali. Pobožnost in delavnost teh devic svetega moža tako zveselí, da Gospod Bogá pri-

serčno prosi, naj bi u bogi in pobožni družinici v plačilo tihe pobožnosti blagovolil kaj boljšega dati. — Čez nekaj časa potem spet skozi tisto mesto gre in namesto veselih angelov hudiče nad streho ugleda. Spet v hišo stopi in ondi lepo oblečeni devici brez dela najde. — Glej, takó delavnost veseli angele, lenoba pa hudiče.

Pomisliki:

1. Jezus Kristus, Sin Božji, se ni sramoval rokodelstva; se ga li morebiti jaz, grešnica, smem?
2. Delavnosti se moram privaditi; zakaj vsak stan ima svoja opravila. Delati mora tudi bogatin, ker njegovo bogastvo ni stanovitno.
3. Lenoba je mati vsem pregreham. Kje je več skušnjav kakor v lenobi?

Izdihljeji:

1. Moj Bog, tebi želim dopasti, torej nikdar lenobi vdati se!
2. Moj Jezus, iz ljubezni do tebe hočem delati, vsa dela in opravila tebi darovati!
3. O Marija, ti mi bodi izgled tudi v delavnosti. Ti mi na strani stoj, in delo me bo lahko stalo!

24. dan.

○ grehiv z jezikom.

Veliko devic je, ki sicer pobožno živé, vdane so le eni napaki, ktera jim je zeló škodljiva in nevarna, ta je jezičnost. — Marsiktera hoče vedno govoriti, nobene skrivnosti ne more za-se ohraniti in z nobeno novico, ktero zve, sterpeti. Kdor je tej napaki vdan, kmalo v greh zabrede. Jezična devica v shajališčih kmalo začne o svojem bližnjem slabo govoriti, ostro in morebiti tudi krivično presojevati ga, opravljati, poslednjič še obrekovati, in v te grehe tudi svoje poslušavce in poslušavke zaplete. Ti pa, moja keršanska devica, nikar tako; pomisli le, da bo treba enkrat odgovor dati od vsake nepotrebne besede; kako bo še le opravljivka, obrekovavka pri sodbi obstala?

Torej vselej dobro premisli, preden spregovoriš; ako previdiš, da bi bilo tvoje govorjenje zoper ljubezen do bližnjega, jezik za zobmi derži. Preden spregovoriš, vselej sama sebe poprašaj, ali bi tebi ljubo bilo, da bi kdo kaj

tacega od tebe govoril? Kar ti bo vest na to vprašanje odgovorila, to stori. Najboljše in brez nevarnosti pa je, da molčiš in svojega bližnjega kar nič v govor ne vtikaš. Nikar se s tem ne izgovarjaj, da je res, kar govoriš. — Večkrat se človek moti, ako to misli; če je pa tudi res, dobro prevdari, ako ne bi omadeževala njegove časti; zakaj čast je kakor zerkalo, ktero otemni, ako le lahko dihneš va-nj. — Kedar pa slišiš, da drugi po časti kterega bližnjega koli mlatijo, zagovarjaj ga ali govor na druge reči obračaj; in če ti to ni mogoče, družčinjo zapusti, ker ti je nevarna.

Od preklinjevanja nočem govoriti ker mislim, da ni device med mojimi bravkami, ki bi imela to gerdo in ostudno navado. Več pa ti moram govoriti od nesramnih pogovorov; zakaj, Bogu bodi potoženo, mnogo jih je med devicami, ki se brez vsega strahú in očitanja vesti pogovarjajo od nesramnih reči. — Sveto pismo pravi, da se v ustih prikaže to, česar je serce polno; kakošno mora pač serce take device biti! Gotovo, devici, ki rada ima umazane pogovore, ugasnila je ljube-

zen do Jezusa, in ona je na potu v pogubljenje. Ni pa še zadosti, da sama nič umazanega ne govoriš; skerbeti ti je, da kaj takega prostovoljno tudi ne poslušáš. Ako torej kdo v pričo tebe prične kvantati, posvari ga in mu velevaj molčati; ako to govora ne ustavi, beži od njega. Kdor ti nesramno govori, naznanja, da si ti ravno taka in da iskre sramožljivosti več nimaš v svojem telesu. Posvari ga pri prvi besedi, kakor strupene kače se ga ogibaj in nikdar se kvantanju ne smejaš. — Zveličana devica Oringa je bila tako sramožljiva, da ni nobene nesramne besede vedela; in ako je kdo pričo nje ktero nesramno izgovoril, koj se je jela tresti, in tako se jej je studilo, da je morala bljevati. Ko se je bilo to zapored večkrat zgodilo, še je celó hudo zbolela.

O da bi tudi vse moje ljube bravke tako občutljivo in deviško sramožljivo vest imele?

Pomisliki :

1. Čast mojega bližnjega mi mora vedno v skerbi biti.

2. V govorjenji sleherni pokaže to, kar ljubi; — kaj torej kaže on, kdor nesramno govori?
3. Nič ni tako škodljivo, kakor so nesramni govori; oni so požiravni ogenj in duše moré.

Izdihljeji:

1. O Bog, varuj mojega jezika!
2. O Jezus, stoj mi na strani, da nikdar ne govorim kaj tacega, kar je tebi zoperno!
3. O Marija, kraljica devic, sveti angel varh, varujta me priložnosti, z jezikom pregrešiti se!

25. dan.

● deviškem in zakonskem stanu.

Keršanska devica! za časa, toda dobro prevdari, ali te Bog kliče v zakonski stan, ali te je za deviški odločil. —

Ako čutiš, da se tvojemu sercu nekako merzi svet s svojimi veselicami in sladnostmi, nasproti pa, da te naganja k goreči molitvi in k zedinjenju s Kristusom; ako ti serce naznanja, da si namenjena Kristusu biti čista nevesta, ki mu z nerazdeljenim srcem

hoče služiti; tedaj imaš skoro gotovo znamenje, da te Bog hoče devico ohraniti. Potem premišluj, kolikih skerbí, kolicnega terpljenja in bolečin te Bog hoče oprostiti, ako v deviškem stanu ostaneš in Bogu, svojemu Gospodu, z nerazdeljenim srcem služiš. — Vendar pa se ne prenagli sama za-sé kaj početi, dokler se v molitvi nisi dobro dobro poskusila, razsvetljenja božjega izprosila in s svojim spovednikom se posvetovala. Ako po tej poti spoznaš, da te Bog hoče imeti v deviškem stanu, velikodušno se mu vdaj in popolnoma se mu posveti.

Ktera pa čutiš pametno nagnjenje do zakonskega stanú, se mu tudi vdaj, zlasti če tvoji stariši nimajo nič zoper to. Pri volitvi zakonskega moža pa se ne daj le nagnjenju voditi, vodijo naj te vera in pamet, modrost in previdnost; zakaj važna je stopinja, ki velja morebiti celemu življenju. Tudi ti se torej ne prenagli, temuč védi, da v zakonu ne cvetó same cvetice; tudi terpljenja in ternja v njem mnogo najdeš. Torej ne jemlji možá, ki ni pobožen in bogaboječ. Kdor Bogá ne ljubi, tudi svoje žene ne bo ljubil. Še

manj pa si kedaj prederzni misliti na možá, ki ni tvoje edinozveličavne vere; mož in žena, ki nista v veri enaka, ne moreta biti srečna v zakonu. Nobena ne jemlji moža, ki razuzdano živí, ki je zapravljivec ali tako ubožen, da te ne more pošteno rediti; sicer bo v zakonu rastel kreg in prepír, križ in nadloga, in vse dni svojega življenja se boš zakona kesala, Da stariše in spovednika za svet vprašaj, mi skoro ni treba omenjati, njih svetu bolj zaupaj, kakor svojemu nagnjenju. Poglavitno pravilo pa ti vselej bodi: nikar možá, ki ni v reznici keršansko pobožen.

V nekem velikem mestu na Laškem živila je devica, ki je zavolj svojih lepih čednosti, zlasti zavolj pobožnosti in pohlevnosti jako slovela. Za-njo tudi mogočen in bogat knez zve. Radoveden videti jo, se v mesto poda. Ko se je bil ž njo nekoliko seznanil, bila mu je tako všeč, da sklene, vzeti jo v zakon; stariši privolijo in tudi njih hči; vse je bilo veselo velike sreče, in dan poroke se napové. Dva dni pred poroko vpričo matere, (to si dobro zapomni) mladi knez svojo ne-

vesto obišče. Med drugimi pogovori ženin šaljivo reče: Moja prihodnja žena se mora odpovedati mnogim pobožnostim, zlasti odpovedati se, pogosto v cerkev hoditi. Ta neprevidna šala je pobožno devico tako zbolela, da je, ko je ženin hotel pri odhodu prvič objeti jo, spred njega zbežala, in starišem in ženinu sporočila, da možá, ki ne čisla njene vere in vestí, ne more vzeti. — Vse prigovarjanje ni nič pomagalo, ona ostane pri svojem sklepu in se še celó podá v samostan, kjer je sveto živela in blaženo umerla.

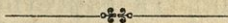
Pomisliki :

1. Deviški stan je mnogo vikši, žlahnejši in lepši, kot zakonski; blagor mu, kogar Bog ohrani v njem.
2. Sveti Jeronim pravi: devica je izvoljena nevesta Jezusa Kristusa, najljubše prebivališče svetega Duhá.
3. Deviški in zakonski stan sta kakor zlato in železo. Deviški stan je zlato, zakonski železo.

Izdihljeji :

1. Moj Bog, daj mi kmalo in za gotovo spoznati, v kateri stan me kličeš!

- 2 Govôri, o ljubi Jezus, in daj mi milosti, moč in serčnost, da storim, kar mi vele-vaš!
3. O Jezus, blagor meni, ako si ti moj ženin!

26. dan.

● nevarnosti svetá.

Predraga moja devica, varuj se svetá in mrež, ki ti jih stavi svet, da bi te potegnil v pogubljenje. — Kdo pa je ta svét, pred katerim me svariš, moj nebeški učenik? Svet, pred katerim te svarím, so tisti ljudjé, ki se ne zmenijo za mene in za sveti moj evangelij.

Tega svetá se varuj, njemu nikoli ne upaj, on je že silno star goljuf. On se ti prilizuje, da bi te zmotil, oslepil in potem pahnil v sramoto in pogubljenje; zlasti prilizovavcev se ogibaj, oni imajo sicer med na jeziku, strup pa v sercu nosijo; ako prilizovanju odpreš svoja ušesa, že si v silno veliki nevarnosti, čast in čednost zgubiti. Nikar se tedaj ne daj preslepiti svetu; ta zviti hinavec rečí vse dru-

gači imenuje, kakor sveti evangelij, gotovo le zato, da se, ker si še poštena in sramožljiva, ne ustrasiš njegovega početja. Nesramne pogovore, nečiste razuzdanosti in zapeljive besede svet le vesele in še celó nedolžne šale imenuje. Varuj se ga!

Ravno tako hudoben in goljufiv je svet v družih rečeh. Semtertje slišiš: mladost je norost; mladim ljudem ni preveč nakladati; pobožno ali spokorno živeti si za stare dni prihrani, v mladosti življenje uživaj i. t. d. Ti pa, keršanska devica, varuj se taci naukov nalesti se, zakaj oni so červi, ki glojejo cvetje tvojih čednosti. Le pomisli, koliko devic je že svet preslepil, zmotil, čednosti in poštenosti oropal; Naj ti zlasti moški svet še tako prijetno na uho šepetá, ali veš, česa išče pri tebi? Vse njegove zvijače edino v to merijo, tebe najlepšega in najdražega zaklada oropati. Če tudi tí nič napačnega ne misliš, hudobni sovražnik tvoj gotovo nič dobrega s teboj ne namerava. Ne rêci: moje znanje je pobožno, je sveto; kajti v duhu se prijazuost začne, v mesu pa konča, pravi sv. Jeronim. — Kedar te je svet spravil ob

poštenje in sramožljivost, — ali meniš, da te miluje, da se mu smiliš? Kaj še; smeja se tvoji lahkovernosti, in zasramuje tvoje oslepljenje; s teboj dela, kakor z limono (citrono), kateri sok izžme, potem jo pa od sebe verže. Potem, ko ti je sramožljivost, poštenje in milost božjo vzel, za te nič več ne mara, še sramuje se te, ali te še celó zaničuje. Ljubezen božjo si zgubila, pri svetu le zaničevanje dobila, o, kako si se omenila!

Ti pa, ljuba moja devica, ki še nisi v svet zapletena, mojemu svarjenju verjemi in skerbno se ogibaj vsega, kar te od Bogá odvráčuje; in nikar se ne izgovarjaj s tem, da je nedolžno vse, kar počneš. — Sveta Terezija je do nekoga nagnjenje imela in ž njim rada govorila. Glej, pri tem znanji je bilo vse sveto, in vendar je Bog serafinski devici pokazal strašni kraj v peklu, ki bi bil za-njo pripravljen, ako se mu ne bi bila odpovedala, ker pri svetem in nedolžnem ne bi bilo ostalo. — Čuj in moli, keršanska devica, da te svet ne pelje v skušnjavo; ali rabi tudi poglobitni pripomoček in najboljše orodje zoper njega,

in to je: beg. Beži torej pred svetom po izgledu pobožnih devic vseh časov. Mnogo jih je celó v puščave in samije pred svetom pobegnilo.

Ti morda nimaš poklica, svet zapustiti; kar pa imeti vselej moraš, je to, da se ti studi vse posvetno, ki je pregrešno. Vtisni si v serce besede aposteljnové: Ljubezen božja se ne da strinjati s posvetno ljubeznijo.

Pomisliki:

1. Grešni svet ljubiti in njegovo veselje uživati — in pa s svetom pogubiti se, je eno.
2. Ljubiti moram ali Boga, ali pa svet; kaj hočem skleniti?
3. Bog razdeljeno serce sovraži; — ali vsa božja, ali pa vsa posvetna.

Izdihljeji:

1. Moj Bog, tebi se vso darujem!
2. O Jezus, ti bodi Gospod mojega sercá!
3. O Marija, sprosi mi milost, da svet zaničujem in edino le Bogá ljubim!

27. dan.

Nekaj napak, katerih naj se devica zlasti varuje.

1. Jako škodljiva napaka, ki se najde pri marsikteri devici, je mlačnost. Ako prav ne veš, ali bi Bogu ali svetu služila; — ako se sicer varuješ smertnih grehov, iz malih si panič ne delaš; ako se sicer zderžuješ posvetnega razveseljevanja, vendar pa si zavoljo pritergovanja nekako žalostna; — ako pobožnosti, z veseljem pričete, kmalo opuščáš, ali se ti vsaka težava v službi božji zdi prevelika: — vse to so znamenja mlačnosti, ktera je Bogu tolikanj zoperna. Varuj se torej, keršanska devica, da ne zabredeš v to napako, ktera te kmalo postavi blizo brezna, ki preží požreti te. Nikar preveč pobožnosti ne pričenjaj, teh pa, ki si jih naložiš, se zvesto in na tanko derži, vsaki dan si čez nje vest izprašaj in se spet goreče poprimi tega, v čemur si bila odjenjala.

2. Druga taka napaka je lastna ljubezen, ki je keršanski popolnosti tolikanj nasprotna. Ona se kaj rada

vrine med najžlahnejše čednosti ter jih kar v korenini okuži. Devica, ki je lastni ljubezni vdana, se vsake težave ali zbojŕ ali jo le zavoljo ljudi prenaša. Ti pa, moja keršanska duša, se popolnoma vdaj v boŕžo voljo in vse, kar pride iz rok boŕjih, radovoljno sprejmi. Le ako svojo voljo podverŕeš volji boŕji, bodeš mirnega sercá in vesela.

3. Tretja napaka, ktere te danes svarim, je jeza. Kedar zavolj malenkosti nepoterpeŕljiva postaneš, se kregati jameš in bliŕnjega ŕališ; kedar ti pri vsaki zopernosti rudečica v lice stopi in se ti kri vname, — takrat si jezna. To je velika in huda napaka, ki jo moraš z vso močjo berzdati. Kedar čutiš, da si razdraŕena, svojo kri precej ohladi in premaguj se; iz ljubezni do Jezusa bodi pohlevna in ta sklep pogostoma ponavljaŕ ter se prečastiti devici Mariji v varstvo priporočaj. Dobro je na sveti kriŕ ozreti se, kedar te jeza nahaja. Neka ŕpanjska kraljičina se je nad svojo rednico tako stogotila, da je začela vpiti in rotiti; rednica kriŕ z mize vzame ter ga togotni devici pomolí rekoč: „Kraljičina, vaŕ Bog je umiraje na kriŕu

molil za svoje sovražnike, vi pa se tako togotite nad menoj, ki vam nisem nič žalega storila.“ — Pri teh besedah kraljčini vse upade, jame jokati se in za vselej je premagala svojo naglo jezo.

4. Daljna napaka nekterih devic je vedno razveseljevanje. Jaz te ne učim, da bi bila črna in neprijazna, temuč le želim, da bodi bolj resnobna kakor vesela; kjer ni resnobe, ondi ni prave pobožnosti. Večkrat toraj večne resnice premišluj, veselja v Bogu išči, ljubi samoto. Tudi ako si v posvetnem hrumu, nikdar iz misli ne puščaj, da je Bog povsod pri tebi. Zlasti pa bodi v cerkvi resnobne in spodobne obnaše; ogibaj se nečimurnih družčinj, da se sama ne navzameš nečimurnosti.

5. Peta napaka je lahkomišljenost. Lahkomišljena devica si maloktero stvar k sercu vzame; verske resnice se je kaj malo primejo; kakoršna pred pridigo, taka po pridigi, nič je ne presune; ona je polna napak in se vendar vêde, kakor da ne bi imela nobene; pri vsacem plesu, pri vsaki veselici hoče biti, vse vi-

deti, vse slišati, vse zvedeti, to je njeno poglavitno opravilo; tvoje pa bodi, da Bogu v resnici služiš in njemu daruješ svoje serce, sicer ne boš nikdar popolnoma pokojna in srečna.

Pomisliki :

1. Tudi male napake imajo velikrat hude nasledke; nič ni majhen, kar Boga žali.
2. Tudi tvoji mali grehi bôdejo Jezusa, ker te tolikanj ljubi. Tudi tvoje stariše bolj boli, če jih ti razžališ, kakor ko bi jih razžalil hlapec.
3. Čim čistejše je moje sercé, tem večja je moja ljubezen do Boga, tem večji je moj pokoj na zemlji, tem večje pa tudi zveličanje v nebesih.

Izdihljeji :

1. Moje sercé je vse tvoje, o Bog!
2. Jezus, kdaj bom vendar ta greh . . . popolnoma zapustila!
3. S tvojo pomočjo, o Marija, hočem iz ljubezni do Jezusa precej danes začeti opuščati ta greh . . .

28. dan.

O pravi in krivi pobožnosti.

Nikomur se prava pobožnost bolj ne prístuje, kot keršanski devici. Slehern ima v čislu pobožno devico; vsaki se nad njo spodbuja, spoštovanja jej tudi najsirovejši vlačugar ne more odreči. Kako lepa je torej pobožna duša! — Nasproti je pa ravno zato velika napaka, ako njena pobožnost ni prava. Marsiktera devica namreč le na vnanje obnašanje gleda, za jedro keršanske pobožnosti pa se ne zmeni; ona zna nekoliko molitvic blebetati, njih se terdovratno derži in jih blebeče vsak dan, za greh bi si štela, ko bi ktero kedaj opustila; naj jej pa gospodinja ali mati nekoliko več dela ukažejo, da navadnih pobožnosti ne more opraviti, vsi križi so doli, in čmerna postane ali še celó gobezdá. Tako ravná svojeglavna pobožnost. Ona ni prava.

Marsiktere rade v cerkev hodijo, so (zlasti po mestih) pri vsaki pridigi, še celó pri večih na dan; rade se od božjih reči pogovarjajo; — imajo pa

hud, strupen jezik, vse grajajo, kar koli stori njih bližnji: njih oblačilo, hojo, govorjenje, djanje; z eno besedo, vsako stopinjo presoјajo in vse v hudo obračajo; nasproti pa same na sebi ne vidijo nobene napake in se precej zjezejo, ako jih kdo ktere opomni. Nad bližnjimi jih pezdir bôde, v sebi pa bruna ne čutijo. Je li to prava pobožnost!

Nektere so po vnanjem obnašanji sila pobožne; so pa nepoterpežljive, ne ene žal besede ne morejo prenesti; precej se stogoté, vpijejo in še celo jočejo se, ako jim kdo najmanjšo besedico reče. To je hinavska pobožnost, in le samo takim gre sramovavni priimek „tercijalka“, kakor ga svet navadno rabi.

So tudi device mlačne pobožnosti; toži se jim vsako premagovanje, zadosti jim je že, da Boga z nobenim smertnim grehom ne razžalijo, malih se celó ne ogibljejo.

Glej, ljuba keršanska devica, ta in vsaka enaka pobožnost ni prava pobožnost; kdor se je derží, vsacemu se pristudi.

Nasproti pa prava pobožnost člo-

veka prijetnega dela ter k posnemanju vabi in vnema. Skerbi si torej za pravo pobožnost, t. j. za tako, ki se razodeva v keršanskih čednostih, v zvestem in natančnem spolnovanju stanskih dolžnosti, v odkritoserčnosti do spovednika in v hrepenenji po popolnosti.

Še ene nevarne pobožnosti hočem tukaj omeniti, namreč prenapete pobožnosti. Da ne mislim da bi kdo kedaj preveč ljubil Boga, to mi boš rada verjela; prenapeto pobožnost bi jaz imenoval naslednjo: nektera devica je v resnici pobožna, in bi rada vedno le molila in brez privoljenja svojih starišev ali svoje gospodinje v cerkvi tičala, pri tem pa stanske dolžnosti bolj zanemarja; — nektera preveč duhovne tolažbe zahteva, in hoče, da bi jo spovednik le po nenavadnih potih vodil, in od Boga še morebiti lastnega razodenja ali kakih prikazni pričakuje. To so kaj nevarne skušnjave, ki so že marsiktero devico ob vso pobožnost pripravile; take nenavadne milosti, ki jih Bog semtertje kateri dodeli, so sicer ali že božje plačilo za popolno pobožnost ali pa

močni pripomočki k popolni ljubezni do Bogá; toda svojeglavno zahtevati jih, z vsemi močmi truditi se za nje, je znamenje prevzetnega, svojeglavnega sercá; duhovna prevzetnost pa gotovo v mnogo pregreh in poslednjič v terdovratnost zapelje.

Ti pa, ljuba keršanska devica, ki si za pravo in stanovitno pobožnost prizadevaš, na tihem Bogu zvesto služi, naj te Bog ali z nebeškimi tolažbami napolnuje ali s suhoto obiskuje. Spominjaj se, kako svetniki božji o tem mislijo. En očenaš, ki ga moliš v suhoti duhá, je več vreden, kot cel rožni venec, zmoljen v sladkosti. Sveta Terezija, sveta Katarina Sijenska in več družih devic se je močno vojskovalo za pravo pobožnost; in ravno v tem, da so bile zmiraj bolj suhega serca, in so vendar Bogu vedno zvesto služile, so pokazale, da so bile prave neveste Kristusove, in dospele so k polni svestosti.

Pomisliki:

1. Vsaka pobožnost je kriva, ki ne pelje k Bogu.
2. Vsaka pobožnost je sumljiva, ki si ne

prizadeva življenje boljšati in grešnih napak ogibati se.

3. Blagor človeku že na zemlji, ki svoje življenje ravna po navdihnjenji svetega Duhá in vodilih svojega spovednika.

Izdihljeji :

1. Moj Bog, dodeli mi duhá prave pobožnosti, prave čednosti!
2. Ljubi moj ženin, le tí govôri: tvoja dekla hoče voljno delati, kar jej ukažeš!
3. O Marija, pomagaj mi, da vselej ustrežem tvojemu božjemu Sinu!

29. dan.

O nekterih pobožnostih, za ktere si keršanske device prizadevajo.

1. Že večkrat sem ti opomnil, kakó koristno je, Mater Božjo častiti. Marijinega češčenja ti ne morem preveč priporočiti. Med vsemi molitvami, k jih Mariji na čast opravljaš, je rožni venec najlepša. Vsaki dan ga torej prav pobožno môli in z velikim zaupanjem; in kmalo boš čutila, koliko milosti ti bo po njem dohajalo.

Nikdar se ne daj pregovoriti, naj posvetnjaki še tako zaničljivo govore od njega. Le pomisli, da je ta molitev sestavljena iz samih nebeških rož ali cvetlic, namreč: iz očenaša, ki ga je sam Sin božji učil, in iz češčenamarije, s katero sta angel Gabriel in Elizabeta Marijo pozdravljala. — Tudi to naj te od te molitve ne odvrača, da v njej tolikrat moliš ravno tiste besede; saj veš, da je stanovitnost ena zmed najlepših lastnosti, katero naj bi vselej imela naša molitev. Saj tudi berač pred tvojimi durmi tako dolgo prosi, da mu daš mili dar. Ali nisi tudi ti beračica pred Bogom in Marijo? Kar so svetniki Božji radi molili, rada moli tudi ti.

2. Lepa in zelo koristna pobožnost so bratovščine, ker združena molitev veliko premore. Ako ktera mojih bravek še ni vpisana v nobeno, naj tega opomina v nemar ne pušča. — Kolikor so pa tudi bratovščine koristne, vendar ne misli, da bi bilo prav, ako se v vse zapišeš. V koliko in v ktere se zapiši, naj ti spovednik razloči. Kakor povsod, bodi tudi tukaj spovednik tvoj edini vodnik.

3. Nježna pobožnost, ki se prilega zlasti devicam, je češčenje serca Jezusovega in Marijnega, pri katerem se spominjamo njune neskončne ljubezni do nas, da bi se tudi naša serca vnela ljubezni do Jezusa in Marije; s tem češčenjem tudi hočemo Jezusu in Marii zadostiti vso nečast, katero smo jima ali morebiti sami storili ali jima jo delajo drugi posvetni ljudjé.

4. Tukaj ob kratkem omenim še nekterih lepih in koristnih pobožnosti n. pr. pobožnosti do detinstva Jezusa Kristusa, do njegovega britkega terpljenja, do svetnice, po kateri ti je imé, o angela varha, do svetega Alojzija, do svtega Jožefa, ali do kterega drugega svetnika, po nagibu, kterega kdo v sebi čuti. Te in enake pobožnosti pa niso le v tem, da svetnikom na čast kaj moliš, ali se njih čednosti čudiš, ali se njih zveličanja veseliš, ampak zlasti v tem, da jih posnemaš v svetosti. —

Kedar si torej v kaki zadregi, ali te nadlegvajo skušnjave, ali kedar hočeš kake posebne milosti, sprostiti si, poprimi se tiste pobožnosti, v katero staviš najviše zaupanje, in kmalo boš spo-

znala njeno korist. Sveti Dominik je veliko veliko grešnikov z molitvijo svetega rožnega venca spreobernal. Njega dni k njemu pride deklica, ki je bila že večkrat pravo pot nastopila, pa jo zopet zapustila. Bog jej je bil že dal mnogo nenavadnih milosti, toda sadú niso bile obrodile. Jokaje se svetemu Dominiku pripoveduje, kako globoko je zabredla v greh in da jo je njegova pridiga jako prestrašila ter jej serce presunila. „Rada bi se, — tako nadaljuje, — za vselej spreobernala, toda prespridena sem, moje grešne navade so premočne; ako tudi poskusim poboljšati se, zopet se va-nje povernem. — Sveti Dominik jo tolaži ter k pogumnosti nagovarja; reče jej, za pokoro vsak dan rožni venec pobožno moliti. Grešnica uboga, se popolnoma spreoberne in poboljša. Vse se je njenemu spreobernjenju čudilo. Tudi ti to poskusi.

Pomisliki:

1. Le zato sem na svetu, da Bogu služim in njemu dopadem; kaj bi mi vse drugo pomagalo?
2. Ne porajtaj govorjenja posvetnih ljudi, čez vse ti bodi mar tvoje zveličanje.

3. Tudi najmanjša pobožnost je Bogu všeč, ako izhaja iz čiste otročje ljubezni.

Izdihljeji :

1. O Bog, povej mi, kaj ti je všeč, vse hočem storiti tebi v ljubav.
2. O ženin moje duše! v svoje serce me skrij in nikdar me od sebe ne spusti.
3. O sveto Marijino serce, bodi mi materno serce!

30. dan.

● stanovitosti.

Stanovitnost v dobrem ti je v zveličanje neobhodnje potrebna. Pobožnost večje sovražnice nima, kakor ste ne-stanovitnost in prejenljivost. Devica, ki je lahkomišljena, premenljiva, danes taka, jutre drugačna, kaj lahko in rada svoje dobre sklepe popusti, kajti moči nima to, kar ni resnobno storjeno, ali še od dobrih v hudobne prestopi. Nekteri devici je kaj malega treba, da se poverne v prejšnje napake ali pregreške; od začetka se jih kesá in spoveduje, sčasoma jih čedalje manj porajta in poslednjič po njih še v večje za-

brede in pogubljenju v roke leti. Glej to je sad nestanovitnosti. Ti pa, keršanska devica, v resnici terdne sklepe delaj in od njih za noben kup ne odjenjaj. Misli, kolika kazen je Lotovo ženo zadela zavolj same radovednosti; ti pa le pogumno dalje stopaj spominjaje se nebeškega plačila, ki ti ga je Jezus pripravil, ako do konca stanovitna ostaneš. Se vé, marsikterega premagovanja bo treba, zakaj veliko sovražnikov imaš, ki te zalezujejo ter ti povsod zanjke nastavljajo; toda serčna bodi, v nobenem boji te milost božja ne zapusti, ako se sama le giblješ. Če je pa Bog s teboj, kdo je zoper tebe? Polna zaupanja v božjo pomoč z aposteljnem Pavlom vsako jutro reci: „Prepričana sem, da me Jezusa Kristusa, našega Gospoda, ne loči ne smert ne življenje, ne angeli, ne močí, ne sila, ne zdanje, ne prihodnje, ne visočina, ne globočina, ne kakošna druga stvar.“

Ako v resnici hočeš v dobrem stanovitna ostati, za božjo voljo nikdar v nemar ne puščaj tega, kar sem ti že velikrat priporočal, namreč: ogibaj se vsake grešne ali nevarne priložnosti. Kdor ljubi nevarnost, v nevarnosti tu-

di gotovo pogine. Zlasti bližnja priložnost ima strašno moč do človeškega sercá. Ako se je, kolikor je v tvoji moči, ne ogiblješ, zapusti te tudi milost božja in svojim najterdnejšim sklepom globoko in vselej globokeje zagaziš. Beri naslednji žalostni in svarilni izgled. Živela šta mlada človeka vnečistem znaji Bog ni hotel dalje gledati gnjusnega njunega djanja, in njo s smertno boleznijo obišče; ona zdaj spozna pregrešno svoje življenje, se ga resnično kesá, se svojih gerdobij čisto spové, in vse bolečine v zaslužno kazen voljno in v pokornem duhu terpí, gotove smerti pričakovaje. Ko je že blizo smerti bila, spovednika popraša, ne bi li bilo dobro, da bi mladenec, ki je bil deležnik ostudnih pregreh, k njej prišel, da bi mu prigovarjala, naj se tudi on spreoberne in poboljša. „Moje staršne bolečine in bližnja smert“, — bolnica še pristavi, — gotovo „ga presunejo.“ Spovednik blagi njen namen poterdi in sam po mladenča gre. Mladeneč jokaje se k smertni postelji stopi, — Komaj bolnica mladenča ugleda, vname se v njenem že umirajočem telesu tako strašen ogenj nečiste ljubezni, da nesrečnica namest svariti ga in prositi,

da se spreoberne, jame tako-le govoriti: „O moj ljubček! vedno sem te ljubila; zdaj te pa še bolj ljubim, kakor kedaj. Se ve da spoznam, da bom pogubljena zavoľjo tebe; zavoľjo tebe pa vendar nič ne porajtam pogubljenja!“ Izgovorivši te besede umerje ter stopi pred sodaji stol božji odgovor dajat od svojega pregrešnega življenja. O strašna moč hudobne navade in bližnje priložnosti. Kdo bi bil kaj tacega pričakoval! Ti pa, ljuba bravka, uči se iz tega groznega izgleda, bati se in tresti pred hudobno priložnostjo. Nikdar se va-njo ne podajaj!

Pomisliki :

1. Če hočem Boga resnično ljubiti, moram storiti vse, kar je njemu všeč; vsega se ogibati, kar bi ga utegnilo žaliti.
2. Le kdor do konca stanoviten ostane, bo de venčan.
3. Blizo mi je smert; lahko se zgodi, da še danes umerjem, treba mi je torej tako živeti, da srečno umerjem, kedar umerjem.

Izdihljeji :

1. Moj Bog, večno stanovitno zvestobo ti obljubim!
2. Le tebi, o ljubi moj Jezus, hočem živeti do zadnjega izdihljeja svojega življenja.

3. Marija, mati stanovitnosti, vzemi me za svojega otroka in z materno ljubeznijo me varuj vsacega greha.

31. dan.

○ nebesih.

O kakošno neizrekljivo veselje nas v nebesih čaka! Vsa lepota, katero si koli moreš misliti, vse veselje, vsa dobrota, vsa ljubeznjivost, ki si je koli moreš želeti, je tam v najpolniši meri. Tam ni ne solze, ne bolečine, ne vojske, ne prepira; le neizrekljivo lepi venci zmagovavcev čakajo. Vekomaj bomo Boga gledali, ljubili, vživali, nihče nam nebeškega veselja ne more vzeti. Tam ni nobene nevarnosti več, Boga zgubiti, vekomaj bomo v družinji svetnikov in angelov; vedno bomo pri Jezusu in Mariji. — Bog nam je veselje pripravil, ki je večno, in vendar večno novo, nikoli se nam ne pristudi, nikoli se ga ne naveličamo. Milijonov in milijonov let poteče, in zveličanje bo vedno novo, ka-

kor da bi se bilo še le pričelo. — O kako neizmerno plačilo je to za malo premagovanje, zatajevanje in kratko terpljenje! Vsako pobožno djanje bo povernjeno. Kolikošno plačilo čaka čistih devic, ki bodo za nebeškim jagnjetom hodile večno alelujo prepevaje! — O, keršanska devica, v nebesih ti je že prostor in sedež pripravljen blizo ljubega Jezusa; imela ga boš, ako si ga le hočeš zaslužiti.

Stanovitno se torej premaguj; vsako veselje, ki ti brani Jezusa ljubiti, njemu daruj. Ali lepa nebesa tega li niso vredna? — Bila je sicer pobožna devica, ki je pa imela napako, da je preveč rada plesala. Njeni stariši so bili bogaboječi in plesú niso terpeli. Njega dni v to hišo na svojem popotovanji pride duhoven ter prenočišča prosi. Dobri ljudjé ga z veseljem sprejmejo in poprosijo, njih hčeri prigovarjati, da bi se svoji nevarni strasti odpovedala. Duhovnik prične razlagovati, kako nevaren je ples, kolikim pregreham pot pripravlja in kolikrat ga je Bog že ostro kaznoval. — Devica se oglasi rekoč: Saj nočem Boga žaliti s plesom, ampak le zato rada

plešem ker mi ples veselje dela. — Duhovnik jo popraša, ali ne bi se hotela plesa zderžati le en dan zato, da bi potem celo leto smela plesati, ali eno celo leto ne plesati, da bi vekomaj smela? — Devica popraša: Ali mar v nebesih tudi plešejo? V nebesih, odgovori duhovnik, ima vsak vse, česar poželi njegovo serce, in ko bi kdo želel plesati, gotovo se mu spolnijo želje. — Ako je temu tako, pravi devica plesavka, storim to menjo. In res nič več ni plesala, temuč pobožnega, resnobnega in spokornega življenja se je poprijela in nič več ni bilo nad njo videti napak in pregreh, v ktere jo je nečimurno razveseljevanje zapeljevalo. Tri leta je še prav spodbudno živela; ko za smert zboli, želi se za popotovanje v večnost s svetimi zakramenti pokrepčati. Neizrekljivo veselje jej v sercu zaigra, ko ugleda mašnika, kateri jej je prinesel sveto popotnico, kajti bil je ravno on, ki jo je bil odvernil od plesa in tako marsikterega greha obvaroval. Prejemši sveto popotnico, mašnika nagovori rekoč: Duhovni oče, v dan mojega spreobrnjenja ste mi ples v nebesih ob-

ljubili, zdaj vas oprostim vaše obljube; zadosti veselja mi bode Bog sam, družinja svetih devic in ljubezen moje matere Marije. Tukaj sem svojo nečimurnost pokorila, zdaj pa hitim po venec nebeški. Izgovorivši umerje. — Blagor vsaki devici, ki jo posnema!

Pomisliki :

1. Pogostoma se nebes spominjaj, da serčnost zadobiš, zvesto in stanovitno za nje Bogu služiti.
2. Ali je moje sedanje življenje tako, da smem upati, v nebesa priti?
3. Ni li nespameten vsak človek, ki si noče odreči majhnega posvetnega veselja, da bi večno nebeško dosegel?

Izdihljeji :

1. O nebeški ženin moje duše, kolikošno veselje me že zdaj obhaja, ako se spominjam, da te bom v nebesih gledala!
2. O Bog, daj mi moč in serčnost, da si sveta nebesa prislužim!
3. O Marija, sprosi mi milost stanovitosti, in vekomaj ti bodem prepevala čast in slavo!

Molitev.

pred branjem ali premissljevanjem.

Moj Bog! terdno in živo verujem, da si tukaj pričujoč. V tvoji pričujočnosti zdaj klečim in hočem premissljevati dolžnosti, ki mi jih naklada moj stan. Sveti Duh! razsvetli mi pamet in um, omehčaj in ogrej mi sercé, da spoznam večne resnice ter jih radovoljna spolnujem; pokrepčaj mi voljo, da terdno sklenem poboljšati se, in da ta svoj sklep natanko in do pičice spolnim. Ljuba moja mati Marija, prosi za me.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

Čast bodi Očetu in . . .

Molitev.

po branji ali premissljevanji.

Moj Bog! serčna zahvala ti bodi za vse milosti, ki si mi jih skazal, za vsa nagovarjanja, s katerimi si ginil moje serce. Pokrepčaj, o Gospod, moje sklepe, in daj mi milost, da jih ne prelomim vse svoje žive dni.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

Čast bodi Očetu in . . .

Molitev.

k prečastiti Devici Mariji,

(ktero so posebno priporočili papež Pij IX. za ohranjenje čistosti.)

O moja Gospá! o Mati moja! Tebi se vso darujem, in da se Tebi vdano skažem, darujem ti danes svoje oči, svoja ušesa, svoje usta, svoje sercé, sebe popolnoma vso. Ker sem tedaj tvoja, o dobrotljiva Mati! varuj me, brani me kakor svojo lastnino in svoje posestvo.

Krajša molitev v skušnjavi.

O moja Gospá! o Mati moja! spomni se, da sem tvoja. Varuj me, brani me kakor svojo lastnino in svoje posestvo.

Molitev.

sv. Bernarda k Materi božji.

Spomni se, o premila Devica! nikoli še ni bilo slišati, da bi bil kdo zapuščen, kateri je pribežal pod tvoje varstvo, prosil tvoje pomoči, priporočal se tvoji priprošnji. S tem zaupanjem vneta hitim k tebi, o devic Devic in Mati! k tebi pridem, pred teboj

jez grešnica zdihovaje stojim. Prosim te, o Mati Besede (mati Jezusova), nikar ne zaverzi mojih besedi, temuč milo jih poslušaj in usliši. Amen.

Molitev.

k prečisti Devici za srečno smert.

O Marija brez madeža spočeta, prosi za nas, ki k tebi pribežimo. O pribežališče grešnikov in Mati umirajočih, nikar nas ne zapusti ob naši smertni uri, temuč sprosi nam, da popolnoma obžalujemo svoje grehe, se jih resnično skesamo in dosežemo odpuščenje; da presveto popotnico in poterjenje s svetim oljem vredno prejmemo, ter varno pridemo pred sedež pravičnega pa tudi usmiljenega sodnika Bogá in Odrešenika svojega. Amen.

Hvaljen bodi Jezus Kristus!

Amen, — na večne čase.

Jutranje molitve.

1

Vsegamogočni Oče, stvarnik moj! ob tej jutranji uri, v kateri brezšteviline stvari veličastvo tvojega svetega Imena oznanujejo, hočem tudi jez njih vesele pesmi prepevati in v prahu ponižno moliti te.

Poglej dobrovoljno mojih rok, ktere zdaj k tebi povzdigujem ter ž njimi prva današnja dela tebi darujem; s cele svoje duše se ti zahvaljujem, da si me preteklo noč pri življenji ohranil in k novemu dnevu obudil. Blagoslovi moje goreče želje, ta dan preživeti v tvojo čast, k svojemu in svojega bližnjega večnemu zveličanju.

Ti poznaš vse potrebe moje, daj mi, ljubeznjivi Oče! česar potrebujem na duši in na telesu. Dodeli mi moč, le kar je dobrega spolnovati, hudega pa se vselej varovati. Če se pa kedaj primeri, da odstopim od prave poti, ki

k tebi pelje, oh! daj, da se skesan koj nazaj vernem in zopet milost in odpuščenje pri tebi najdem.

Daj mi milost, da se v sreči ne prevzamem; dodeli, da vse zopernosti voljno prenašam, da si v svojih dvomih vselej prav svetujem, da pridno vse dolžnosti svojega stanu na tanko spolnujem, da vselej in povsod pošteno živim, zmiraj zadovoljen ostanem in z veselim srcem delo tega dneva dokončam.

Pa ne samo za-se, o Gospod, prosim v tej jutranji uri, ampak tudi za vse svoje ljube brate in sestre. Če te bodo reveži, bolniki, ali umirajoči iskali, oh, ne obrni se od njih, temuč s svojimi milosti polnimi očmi vselej se k njim ozri, da se nobeden neusliščan ne loči od tebe.

Svoje milosti pa tudi tistim ne odreci, kateri so tebe skoraj že pozabili ali so pa še preprevzetni, da bi zdaj še pred teboj svoja kolena pripogibali.

Usmili se vseh prebivavcev cele zemlje, in daj ta dan v zveličanji preživeti vsem svojim odrešenim.

O da bi se pač danes vsi grešniki spreobernili in poboljšali, vsi sovražniki spravili, vsi žalostni utolažili,

vsi reveži preskerbeli, vsi bolniki ohladili, vsi zmoteni bratje na pravo pot vernili in vsi umirajoči v srečno večnost preselili.

Ves svet naj moli tebe danes, in vsaka stvar naj povelečuje tvoje sveto Ime. Amen.

2.

Moj Bog in moj Gospod! za svojo službo si me vstvaril, da te spoznam, častim, ljubim, molim in sem ti pokoren. Hvalim te in častim z vsemi tvojimi svetniki, priserčno se ti zahvalim za vse prejete dobrote; posebna zahvala naj ti pa bode, da si mene in vse moje to noč vseh dušnih in telesnih zlegov obvarval ter nas k svoji službi iz spanja in počitka obudil.

Iz celega svojega serca se kesam, da sem tebe, svojega Boga, najvikšo in najljubeznjivišo dobroto, kedaj razžalil. Terdno sklenem, vsakega greha, posebno pa tega skerbno varovati in vsake priložnosti v greh ogibati se. Odpovem se vsem mislim, besedam, dejanjem, ki so tvojim svetim zapovedim nasproti. V tvoji službi hočem živeti in umreti.

O moj Bog! V tvojo sveto voljo se udam z dušo in s telesom. Vse moje misli, besede in djanje celega dne naj bodo v tvojo čast, in če me s križi in težavami obiščeš, hočem jih iz ljubezni do tebe voljno prenašati in preterpevati. Daj mi gnado in pomoč svojo, ta terdni sklep spolniti.

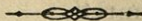
V tvoje svete rane, o moj Jezus, izročim sebe in vse svoje. Varuj nas vse vsega dušnega in telesnega zlega, napolni nas s svojimi darmi in s svojimi gnadami, katerih potrebujemo, da ta dan v božjem strahu preživimo.

O sveta Marija, milostljiva mati, mati usmiljena! Pod tvojo pomoč pribežim! ne zapusti me v mojih potrebah, o Marija!

O sveti angel varh, pelji, vodi, varuj me in stoj mi vedno na strani ter me nikdar ne zapusti.

Zdaj pa se podam k svojim opravilom v Imenu tvojem, ljubi Jezus; blagoslovi ti moje delo, ti me varuj in ti me tudi v nebesa popelji. Amen.

(Oče naš. Češčena si Marija. Vera.)

Molitev k angeljcu varhu.

O moj angelj, ki si mi za varha dan od pervega dihljeja mojega življenja po neskončni milosti božji! ti moj voditelj in zvesti spremljevalec, močni varh, vzemi priserčno zahvalo od svojega izročenca za ljubezen, katero si mi dozdaš še vsaki dan skazal. Čuj tudi še dalje nad menoj in mojim življenjem, tolaži me žalostnega, krepačaj me slabega, reši me vseh nevarnosti. Nikar me nikoli ne zapusti, ti moj varh, da se vsacega greha čistega ohranim, nedolžen in čist, kakor si ti, ostanem; da Boga vedno pred očmi imam, da zmiraj pred obličjem božjim hodim in vedno ostanem v božji gnadi in da enkrat s teboj, moj ljubi angelj varh in z vsemi svetimi angelji, gledam v neizmerni sladkosti Boga od obličja do obličja na vse veke. Amen.

Večerna molitev.

1

Nebeški Oče, svojo molitev sklenem s sladko molitvijo svojega nebeškega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa, in te priserčno zahvalim za tvoje dobrote, posebno za té, ki sem jih pretekli dan od tebe prejel.

Današnji dan je minul ter v večnost zginil; ne enega trenutka njegovega ni mogoče nazaj poklicati: kar mi pa ostane od ravno preteklega dneva, to so moja dela in njih nasledki. Skesano in ponižno spoznam svoje zadolženje pred teboj, vsegavedni Sodnik, zato s stertim srcem kličem: Oče, grešil sem zoper nebo in zoper tebe! Usmili se me, o Gospod; in odpusti mi moje pregrehe! Glej moje revščine in moje slabosti; saj veš, da sem slaba stvar, ktera je v grehah rojena, zato ravnaj z menoj po svoji usmiljeni ljubezni, saj ti je lastno, usmiliti se in prizanesti. V zadostenje za vse prestopke, za vso lenobo v tvoji sveti službi, in za vse brezlj-

beznjivo obnašanje do bližnjega ti darujem bogato zasluženje usmiljenega Zveličarja, njegovo gorečo ljubezen in neizmerno dobroto do človeškega rodú. Le v njega zaupam in se zanesem in z njegovo gnado terdno sklenem, svoje pregrešno življenje zboljšati in se tako saj nekoliko vrednega storiti tvoje očetovske ljubezni do mene.

Čuj nad menoj, o Gospod mojega življenja, med tem, ko bom mirno spal. Pokoj mojega telesa, tudi moje sanje naj bodo tebi dopadljive; ves okrepčan naj se s spanja zbudim.

Odverni vso škodo in nesrečo od mene in od mojih; ne pripusti, da bi me nagla smert zadela. Če je pa to vendar tvoja sveta volja, o, bodi milostljiv moji duši, sodi jo po očetovskem usmiljenji ter jej zavolj svojega ljubega Sina Jezusa odpri vrata svojih zveličanskih prebivališč, svetih nebes, za ktera si me ti ustvaril in mo ljubi Jezus odrešil večnega pogubljenja.

V zaupanji, da moje zdiho-
vanje uslišiš, izročim svojo dušo v
tvoje roke. O, da bi pač tako, kakor
ta dan, tudi svoje življenje enkrat skle-

nil v pravi veri, v terdnim zaupanju in goreči ljubezni!

Čast in hvala bodi tebi, nebeški Oče, in tvojemu edinorojenemu Sinu s sv. Duhom na vse veke. Amen.

2

Vsegamogočni večni Bog! hvalim te iz celega svojega serca za vse, kar si mi pretekli dan dobrega dodelil, za jed in pijačo, za zdravje in moč, za svete misli in razsvetljenja, za pomoč in varstvo in za vse druge gnade, katerim ne vem števila in velikosti. Hvalim te za vse in sicer po tvojem Sinu, našem Gospodu, Jezusu Kristusu. Amen.

Prosi spoznanja svojih grehov.

Sveti Duh, ti večni vir vse luči! preženi vso témo mojega uma, da prav spoznam hudobijo in gnjusobo svojih grehov, da se jih kesam iz serca, ter jih čez vse sovražim in se jih bolj bojim, kakor vsega hudega, bolj kakor smerti,

Zdaj izprašuj svojo vest, kako si pretekli dan živel, kako in kolikokrat si se pregrešil zoper Boga: z zamudo in z opuščanje mdobrih del, ktera si bil zjutraj sklenil, s slabim vedenjem v cerkvi, z raztresenjem

v molitvi. Ali si obudil pri vseh svojih opravih dobri namen; ali si se gnadi božji zoperstavljal, ali se s kletvijo, z godernjanjem zoper Boga, z nepoterpežljivostjo, z nevoljo, z nezaupanjem pregrešil?

Zopor svojega bližnjega: s prederzno sodbo, zaničevanjem, sovraštvom, maščevanjem, jezo, kregom in prepirom, preklinjevanjem, zmerjanjem, obrekovanjem, opravljanjem, zasmehovanjem, krivo tožbo, krivico, slabim izgledom, nepokorščino, nezvestobo?

Zoper samega sebe: z napuhom, strahom pred ljudmi, lažjo, z mislimi, željami, besedami, v djanji zoper sramožljivost ali čistost z drugim ali seboj; z nezmernostjo, nepoterpljenjem, lenobo v dolžnostih svojega stanú; s potrato druzega časa, z nečimurnim oveseljevanjem, z praznimi opravili?

Skesaj se teh in vseh drugih grehov, katerih se krivega spoznaš, in s ponižnim in s potertim srcem zdihni rekoč:

O neskončno dobrotljivi Oče moj! Tolikanj dobrot si mi ta dan skazal, da se še spomniti ne morem vseh; in jaz, ne da bi te bil dolžno in priserčno hvalil, ampak ravnal in delal sem to, kar je tebe razžalilo. Tebe sem jezil in zaničeval, zoper tebe sem greševal, zato nisem vreden, da dalje še živim, ker sem zaslužil tvojo jezo, smert in večno kazen. Toda saj si ti, o Bog,

neskončno prizanesljiv in usmiljen, zato se z otročjim zaupanjem k tebi obrnem, ter spoznam svoj dolg in te prosim odpuščanja; prosim te, odpusti in zбриši mi grehe, po Jezusu Kristusu, tvojem ljubem Sinu, kateri je to zaslužil tudi za-me.

Terdno sklenem, tebe nikoli nikdar več ne razžaliti; posebno se pa hočem varovati greha (imenuj ga), kterega sem že tolikrat storil, stori me močnega in podpiraj me s svojo gnado, tudi tega te prosim v imenu Jezusa Kristusa, tvojega ljubega Sina, Gospoda našega. Amen.

Priporoči se v varstvo božje in vseh svetnikov, rekoč:

Zdaj se pa hočem k pokoju podati in zopet okrepčati, da morem tebi, o Gospod, jutri toliko zvestejše služiti; dodeli mi k temu sklepu svoj nebeški blagoslov. Presveta Devica, po tvojem ljubem Sinu moje najvikše upanje! Sveti angelj varh! vsi moji pomočniki in vsi svetniki! prosite za me. Varvajte me to noč in vse moje življenje in tudi, česar vas zlasti prosim, ob moji smertni uri Amen.

Tudi za vse žive in mertve moli, rekoč :

Daj, o Gospod ! svoj nebeški blagoslov tudi vsem mojim sorodnikom in znancem, dobrotnikom, prijatlom in sovražnikom. Varuj vse moje duhovne in deželske predstojnike ; stoj na strani vsem revnim in jetnikom, žalostnim in popotnikom, bolnim in umirajočim ; spreoberni grešnike, pripelji nazaj zmotene ovčice k svoji pravi čredi ; razsvetli nevernike, da spoznajo tebe in tega, ktereга si poslal, Jezusa Kristusa.

O Bog neskončnega usmiljenja ! bodi milostljiv revnim terpečim dušam v vicaх ! Naj jenjajo njih bolečine in pelji vse, za ktere sem dolžen moliti, v večni mir in pokoj, v nebeški raj, v večno veselje. Amen.

(Oče naš. Češčena si Marija. Verujem v Boga Očeta i. t. d.)

Kako se pobožni kristjan spat spravlja :

Preden pričneš slačiti se, zapri svojo spavnico, bodi pa tudi sam do sebe sramožljiv. Naj ti bo pred očmi živa misel, da te Bog vidi povsod, in da je angelj varh pri tebi. Misli na svojega Zveličarja v njegovem terpljenji, na križ razpetega ; misli, da te bo smert vsega časnega blaga oropala in pred sodnika postavila. K sercu si dobro ženi, da jih bo tudi to noč spet mnogo ta svet zapu-

tilo ter k sodbi šlo; vеди pa tudi, da sam Bog vé, ali tudi tebe ne bo med njimi, zato zdihni rekoč:

Nagle, neprevidene, nesrečne smerti reši me, o Jezus! na prošnjo svoje svete matere Marije, svojega rednika Jožefa in svete Barbare!

Spomni se tudi ubogih duš v vicah in moli za-nje.

Potem se poškopri z blagoslovljeno vodo in reci:

S to blagoslovljeno vodo in z najdražo kervjo Jezusovo očisti me, o Bog, vseh mojih grehov, ter me obvaruj vseh vidnih in nevidnih sovražnikov!

V imenu svojega križanega Gospoda Jezusa, kateri me je s svojo drago kervjo odrešil, hočem spat vleči se. Ti, o Jezus, me blagoslovi, ter vsega hudega varuj in v večno življenje pripelji.

O Jezus moj! V tebe verujem, v tebe upam, tebe čez vse ljubiti želim. Pod tvojim varstvom hočem spati in počivati. V tvoje svete rane izročim svoje telo in svojo dušo.

Jezus! Marija! Jožef! Amen!!

Če se ti po noči pregrešne misli silijo, in te hudobne skušnjave napadajo, reci:

O Jezus! raji hočem umreti, kakor še kedaj grešiti.

Jezus, Marija, Jožef, ostanite pri meni.

O usmiljeni Jezus! usliši me.

V svoje rane skrij me.

Od tebe ločiti se ne pusti me.

Tebi, o Jezus, hočem umreti. Tvoj hočem biti v življenji in v smerti!
Amen.

Sveta maša

od Kristusovega terpljenja.

Priprava.

Pridi, sveti Duh, in razsvetli s svojo milostjo moj um in moje serce, da bom s pravo pobožnostjo in gorečnostjo pri daritvi svete maše, in da bom sadú te daritve, kateri je povikšanje božje časti in pomoč k zveličanju moje duše, vreden in deležen.

O Marija, Mati božja, kakor si stala pod križem svojega presladkega Sina Jezusa pri njegovi smerti, tako stoj tudi meni na strani pri tej daritvi svete maše, da zasluženja terpljenja in smerti svojega ljubega Zveličarja obilno deležen postanem.

Mašnik gre k oltarju; Jezus gre z učenci na vert Getzemani.

O moj Gospod Jezus Kristus,

kteri si o približevanju svojega
 britkega terpljenja žalosten in oto-
 žen postajal, in si rekel: Moja
 duša je žalostna do smerti: dodeli
 mi gnado, da bom v vsem svojem
 djanji in nehanji tvoje britko terp-
 ljenje pred očmi imel, in da moja
 duša po tvojem neskončnem za-
 služnji večno zveličanje doseže.
 Amen.

*Mašnik začne sv. mašo in moli očitno
 spoved; Jezus moli in kervav pot potí
 na vertu.*

Moj ljubeznjivi Zveličar! kteri
 si v svojih smertnih težavah pri-
 serčniše molil k svojemu Očetu,
 ter si v svojih britkosti kervav
 pot potil; dodeli tudi meni, da bom
 iz hvaležnosti do tebe saj britke
 solzé točil iz svojih oči, in da v
 teh solzah omijem madeže svoje
 uboge duše. Amen.

Mašnik poljubi oltar; Judež izda Jezusa s poljubovanjem; Judje ga vjamejo in zvežejo.

Usmiljeni moj Odrešenik, kateri si ljubeznjivo pripustil, da te je tvoj nesrečni apostelj s hinavskim poljubovanjem hudobnim sovražnikom izdal, dodeli mi, da te jez nikoli sam nad seboj, ali nad svojim bližnjim nehvaležno ne izdam; daj mi, da bom vsem ljudem in tudi svojim sovražnikom resnično ljubezen skazoval. Amen.

Mašnik moli vhod; Jezus je pred Anam za uho udarjen.

Preljubeznjivi moj Zveličar, kateri si bil, kakor hudodelnik pred Ana peljan, tam od divjih judov zaničevan, in od hudobnega hlapca neusmiljeno za uho udarjen; stóri, da bom tudi jez po tvojem zgledu krivice od svojih sovražnikov voljno prejemal in vse terpljenje tega

sveta in skušnjave hudičeve serčno premagoval. Amen.

Mašnik moli kirije elejson; Jezusa v hiši Kajfovi Peter zataji.

Moj Gospod Jezus Kristus! kateri si bil v Kajfovi hiši od poglavarja aposteljnov, svetega Petra, nespametno trikrat zatajen; ponižno te prosim, daj mi, da se bom vselej hudobnih ljudi družčinje skerbno ogibal in tako nevarnosti odšel, tebe, svojega največega dobrotnika, kedaj pregrešno zatajiti in zapustiti. Amen.

Mašnik se oberne k ljudem in pravi: Gospod z vami; Jezus se oberne v Petra.

Usmiljeni moj Zveličar, kateri si z enim samim pogledom svetemu Petru dal spoznati njegov greh, da je iz dvora šel in ga milo objokoval; oberni tudi v mene, te ponižno prosim, svoje milostljive

in dobrotljive oči, da pred teboj svoje grehe objokujem, in te nikoli ne z djanjem, ne z besedo, ne z mislijo več ne razžalim. Amen.

Mašnik bere list ali epistel; Jezus je po krivem tožen pred Pilatom.

Moj dobrotljivi Zveličar, kateri si bil od hudobnih judov neusmiljeno pred Pilata peljan in pred njim krivično tožen; dodeli mi, te prosim, varovati se vseh krivic in lažnjivih besedi, in stori, da si bom vedno za dobra dela prizadeval in do konca svojega življenja svetim resnicam katoliške vere vselej zvest ostal. Amen.

Mašnik moli: očisti moje serce; Jezus je peljan od Pilata k Herodu.

Moj božji Zveličar, kateri se pred Herodom od neusmiljenih judov krivično tožen, nisi hotel z nobeno besedo izgovarjati: dodeli

mi milost, da te pri nobeni priložnosti zavoljo krivic, ktere mi moji sovražniki delajo, ne razžalim; tudi ne pripusti, da bi grešniki svete skrivnosti naše vere zaničevali in jim nečast delali. Amen.

Mašnik bere evangelij; Jezus od Heroda zaničevan, k Pilatu nazaj poslan.

Milostljivi moj Gospod Jezus, kteri si, od Heroda k Pilatu nazaj poslan, jima priložnost bil, da sta se poprijaznila; daj mi moč, da se naklepov hudobnežev nikoli ne bom bal, temuč da bom iz preganjanja in terpljenja to pridobil, da bom tudi sredi bitkosti vselej vesel in tvoji sveti volji v vseh rečeh popolnoma podveržen. Amen.

Mašnik odkrije kelih; Jezusa slečejo.

Dobrotljivi moj Zveličar, kteri si, da bi bil bolečine bičanja

bolj občutil, hotel slečen biti, in svoje telo nago neusmiljenim judom prepustiti; dodeli mi milost, da z resnično in obžalovanja polno spovedjo odložim staro obleko svojih grehov, da bom slečen posvetnega poželenja in da bo oblečena moja duša v oblačilo dobrih del in svetih čednosti. Amen.

Mašnik daruje hostijo; Jezusa bičajo.

Moj Gospod Jezus Kristus! kateri si, da si večnemu Očetu za moje grehe zadosti storil, hotel v svojem bičanju svojo predrago kri prelivati; dodeli mi milost, da v kopvi tvoje presvete kervi omijem svojo dušo od hudih madežev, grehov, da jo bom oprano in očiščeno v zedinjenji s tvojim neskončnim zasluženjem nebeškemu Očetu mogel v dar primesti. Amen.

Mašnik pokrije kelih; Jezusa s sternjem venčajo.

Dobrotljivi Gospod, moj Bog,

kteri si, da bi moja dušo iz sužnosti hudičeve otel, kakor kralj bolečin hotel z bodečo ternjevo krono venčan biti; presuni, te prosim, z gorečimi pšicami svoje ljubezni mojo dušo, da bo pokrepčana bolj môgla po večni kroni nebeške slave hrepeneti. Amen.

Mašnik si perste umiva; Pilat priča Jezusovo nedolžnost.

Usmiljeni Zveličar, Sin živega Boga, kteri si med tem, da je Pilat tvojo nedolžnost pričal, poterpežljivo poslušal vpitje silnih judov, kteri so neusmiljeno tvoje smerti želeli; daj mi milost, da bom mogel med viharji tega sveta notri do smerti nedolžno živeti in poterpežljivo prenašati hudo preganjanje svojih sovražnikov. Amen.

Mašnik reče: molite bratje: Pilat pokaže Jezusa judom, rekoč: glejte, človek.

Moj Gospod Jezus Kristus, kateri si bil z velikim zasramovanjem poln ran in ves kervav od Pilata pred judovsko ljudstvo postavljen; daj mi, te prosim, da nikoli ne poželim posvetne časti da se tako sodnji dan poln zasluženja in lepih čednosti morem prikazati pred tvojo pravično sodbo. Amen.

Mašnik moli predglasje; Jezus je v smert obsojen.

Milostljivi moj Gospod, kateri si zaslišal krivično obsojenje v smert, v smert na terdem križu; dodeli mi milost, da, kedar se približa moja zadnja ura, se ne bom bal obsojenja v večno smert, in da bom svojo dušo mogel v tvoje svete roke izročiti. Amen.

Mašnik moli za žive; Jezusu križ naložé.

Usmiljeni moj Zveličar, kateri si hotel za odrešenje svetá težki križ na goro Kalvarijo na svojih ramah nesti; dodeli mi milosti, da po tvojem zgledu tudi jez rado-
voljno objamem križ pokorjenja in terpljenja na tem svetu, in ga poterpežljivo nosim notri do smerti.
Amen.

Mašnik položi roké na kelih; Veronika obriše Jezusa.

Moj Gospod Jezus Kristus, kateri si na svojem potu v smert usmiljene žene ljubeznjivo opominjal, da se naj ne jokajo nad teboj, ampak same nad seboj; dodeli mi, te prosim, da obilni studenci solz tečejo iz mojih oči, in da ž njimi objokujem svoje grehe in grehe svojega bližnjega, da tako tvoje dobrote in tvoje neskončne milosti vreden postanem.
Amen.

Mašnik dela križe čez sveti dar; Jezusa na križ pribijajo.

Milostljivi Gospod Bog, kateri si hotel, da je bilo tvoje telo na terdi križ pribito; podverzi, te prosim, vse moje moči svoji sveti volji, da popolnoma spolnujem tvojo sveto postavo, in da bo moja duša vedno s teboj vredna na križ pribita. Amen.

Mašnik povzdigne sveto hostijo; Jezusa na križu povzdignejo.

Usmiljeni moj Gospod, kateri si bil od hudobnih judov neusmiljeno na križ pribit in od zemlje na kviško povzdignjen; povzdigni, te prosim, tudi mojega duha od posvetnih želja in občutljejev, da ne bom na nič drugega mislil, kakor na tvoje presveto terpljenje in na tvojo smert, kakor tudi le na nebeške reči. Amen.

*Mašnik povzdigne sveto kri; Jezus pre-
liva na križu svojo sveto kri.*

Gospod in Bog! Jezus Kri-
stus, iz čegar presvetih ran je
tekla rešnja kri, kakor potok mi-
losti za nas grešnike, daj, da, ke-
dar hude misli in skušnjave mo-
jo dušo nadlegvajo, vselej pribe-
žim k tem svetim ranam, in v
njih moč in serčnost najdem, ves
čas svojega življenja s svojimi
sovražniki stanovitno se vojsko-
vati in jih vselej premagati. Amen.

*Mašnik se spominja mertvih; Jezus pro-
si na križu za svoje sovražnike.*

Moj usmiljeni Gospod Jezus!
kteri si, ko si bil v velikih boleči-
nah na križu pribit, prosil nebeš-
kega Očeta za zveličanje vseh, in
tudi svojih sovražnikov; unemi
moje sercé z nebeškim ognjem
goreče ljubezni, da od tvojega
zgleda podučen, se učim resnično

ljubiti svojega bližnjega, in tudi svojim neprijatlom dobro storiti. Amen.

Mašnik moli: tudi nam grešnikom; Jezus obljubi raj razbojniku.

Preljubeznjivi moj Gospod, kateri si spokornemu razbojniku, ki je v tebe veroval, večni nebeški paradiž obljubil; oberni, te prosim, tudi v mene oči svoje milosti in neskončne dobrote, da bom na koncu svojega življenja mogel zaslišati, o moj Gospod Jezus, tvoj veseli glas: Danes boš z menoj v raji! Amen.

Mašnik moli: Oče naš; Jezus izroči svetega Janeza Mariji Devici.

Moj Gospod Jezus Kristus, kateri si svetega Janeza presveti Devici, svoji Materi, s križa izročil, njo pa ravno temu svetemu Janezu; dodeli mi milostljivo, da bo tudi moja duša in moje telo

ves čas mojega življenja tebi, in tvoji sveti Materi izročeno, da bom tako čedalje bolj stanovitno po poti duha in popolnosti hodil. Amen.

Mašnik prelomi sveto hostijo; Jezus na križu izdihne svojo dušo.

Milostljivi moj Gospod, kateri si iz ljubezni do mene na križu umirajoč svojo dušo nebeškemu Očetu izročil; dodeli mi milost, da bom mogel na tem svetu na duhovno vižo s teboj umreti, da tako na zadnjo uro svojo dušo tebi, v tvoje svete roke in v tvojo neskončno milost in dobroto izročim. Amen.

Mašnik moli: Jagnje božje; veliko grešnikov pod križem Jezusovim se spokori.

Moj Gospod Jezus Kristus, pri čegar smerti je mnogo judov spoznalo in objokovalo svoje grehe; dodeli mi milost, da bom tudi jez

po zasluženji tvoje smerti spoznal in britko objokoval svoje hudobije, in da te v prihodnje ne z mislimi, ne z besedami, ne v djanji več ne razžalim. Amen.

Mašnik zavžije sveto rešnje Telo; Jezusa v grob položé.

Moj usmiljeni Zveličar, kateri si pripustil, da so po tvoji smerti tvoje neomadežano telo v nov grob položili, daj mi milost, da prenovim svoje serce in svojo dušo, da odložim svojo terdovratnost in pokopljem vse posvetne želje, in tako srečno ostanem v tvoji presveti milosti in prijaznosti. Amen.

Mašnik izplakne in zbriše kelih; Jezusovo telo z dišavami mažejo.

O moj preljubeznjivi Zveličar, kateri si, preden si bil v grob položen, hotel z dišavami pomazan, in od Jožefa in Nikodema v belo

tančico zaviti biti; dodeli mi milost, da, kedar bom pri svetem obhajilu tvoje presveto Telo prejel, ga z dišavami prave pobožnosti obdam in v čistem sercu vedno ohranim. Amen.

Mašnik bere na strani oltarja; Jezus od smerti vstane.

Moj Gospod Jezus Kristus! kateri si prečudno od smerti vstal in častitljiv premagavec iz groba šel; dodeli mi moč, da tudi jez z resnično žalostjo in pravo pokoro iz hudobij preteklega življenja vstanem, in da bom mogel sodnji dan na tvoji božji desnici med tvojimi izvoljenimi se prikazati. Amen.

Mašnik reče: Gospod z vami; Jezus se prikaže svojim učencem.

Dobrotljivi moj Gospod, kateri si precej po svojem vstajenji razveselil s svojo pričujočnostjo naj-

poprej presveto Devico Marijo, svojo Mater, potem Magdaleno, aposteljne in učence; dodeli mi milost, da se bom po tem težavnem življenji v večnosti vekomaj mogel veseliti. Amen.

Mašnik moli poslednje molitve; Jezus ostane štirideset dni pri svojih učencih.

Moj dobrotljivi Zveličar, kateri si po svojem častitem vstajenji celih štirideset dni pri svojih učencih ostal in jih ljubeznjivo učil resnice svoje svete vere; poduči me. te prosim, po tvoji sveti volji popolnoma živeti, da bom v vsem svojem djanji na tanko po njej živel. Amen.

Mašnik reče: idite, maša je končana; Jezus gre v nebo.

Gospod Jezus Kristus, kateri si štirideseti dan po svojem vstajenji od smerti v pričo svojih učencev častito v nebesa šel;

dodeli mi, da moja duša zaničuje vse posvetne reči in po večnih hrepeni, da nič družega ne išče, kakor tebe, kateri si edina in prava dobrotā. Amen.

Mašnik da sveti blagoslov; Jezus pošlje učencem svetega Duha.

Preljubeznjivi moj Gospod Jezus, kateri si svojim učencem, ki so bili v molitvi zbrani, iz nebes svetega Duha poslal, da bi jih poterdil; očisti, te prosim, s svojo milostjo moje serce, da sveti Duh v njem prijetno prebivanje najde, me poterdi s svojimi svetimi darmi, in obogati mojo revno dušo. Amen.

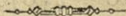
Mašnik bere poslednji evangelij; aposteljni oznanjujejo evangelij po vsem svetu.

Moj milostljivi Zveličar, kateri si po svojem britkem terpljenji, in po svojem vnebohodu hotel, da so aposteljni luč tvojega svetega

evangelija po temi tega svetá razširjali; daj mi milost, da bom stanovitno do konca svojega življenja po naukih tvoje vere živel. Amen.

Zahvala po sveti maši.

O Gospod, ker jez tebe sam ne morem zadosti zahvaliti za tako milost, da sem bil v pričó pri tej sveti daritvi, kjer se tvoje sveto terpljenje, ki si ga iz ljubezni do nas na-se vzel, pred oči postavlja; zato prosim vse svetnike in svetnice nebeške, da te namest mene zahvalijo, in te prosim, da mi odpustiš mojo zanikernost, s katero sem se v tem svetem djanji pregrešil, in stori, da mi bo v odpuščenje mojih grehov, v povikšanje milosti, v zadobljenje večne časti, in pomoč ubogih duš v vicah. Amen.

Zakrament sv. pokore.

P o d u k.

Začetek notranjega življenja, pravi sv. Pavel (I. Kor. 5, 7.) je očiščenje serca. Da pa moreš svoje serce očistiti, potrebno je, da svoje slabosti prav na tanko spoznaš; potrebno je, da na tanko spoznaš vse svoje slabo nagnjenje, vse hude želje, iz katerih vse hudo izvira, če jih koj od začetka ne zatiraš. — Kar koli napačnega zapaziš nad seboj, tega se moraš resnično kesati, vse hudo iz serca sovražiti, ker si se z grehom spuntal zoper Boga, ki ti je serce dal, katero te, dokler ga ne popačiš, priganja, njega ljubiti čez vse; kdor pa greh obžaluje in sovraži, gotovo bo tudi sklenil, Boga nikdar več ne žaliti, temuč vse storiti, da bi le kedaj spet rešen bil verig, v ktere ga vklenjenega derže ter ga nikakor rade ne izpuste, da bi svoje slabe navade zapustil in hudo nagnjenje in pregrešne želje v sebi zaterl; kdor bo to strašno težo čutil nad seboj, gotovo bo z veseljem božjemu namestniku svojo

dušno revo potožil in le pri njem iskal dušnega mirú in vestnega pokoja, — on se bo čisto, ponižno brez hinavščine spovedal mašniku, kterega je Bog namesto sebe postavil, skesanim grešnikom odpuščenje vseh grehov deliti.

Veliko je pa na tem ležeče, kakošnega spovednika si izvoliš. Le previdni, za zveličanje duš vneti spovednik bo hudobnega resno opominjal, pregrešnega ostro svaril, žalostnega milo tolažil, maloserčnemu lepo prigo-varjal, dvomljivemu prav svetoval, skesanega z veseljem sprejel, kesanja stertega ne terl, ampak ga oživil, na svoje rame zadel in ga k Jezusu, milemu pastirju nesel, da ga poterdi On, kateri je vsa naša moč in naše življenje v presvetem rešnjem Telesu.

Glej, bogoljubna duša, vse to najdeš v večkratni prejemi zakramenta sv. pokore. Ničesar ni na svetu, kar bi te na potu k zveličanju bolj varvalo vseh nevarnosti, kakor sveta spoved, ktera te zopet z Bogom spravi. Zadnja toložba in poslednja pomoč bode ona na smertni postelji. — Ako pa hočeš, — in kdo ne bi hotel! — da ti bo sv. spoved na smertni postlji tolika tolažba, moraš

se že popred v svojem življenji ž njo seznaniti in sprijazniti. — Ali ne boš toraj že zavolj tega rad in večkrat k spovedi pristopil, posebno ako še premisliš, kolikošno bogastvo ti spoved v večnosti pripravi? Sveta odveza ne pokonča ali ne zbriže samo vseh tvojih pregreh, ako so bile še tako velike, ampak ona ti tudi dodeli in pomnoži posvečujočo gnado božjo, ona ti množi veselje v nebesih; toraj ti vsaka sv. odveza nakloni zakladov, kateri so lepše, draže in večje vrednosti, kakor vse posvetne krone, bogastva, lepote in kraljestva na svetu; zakaj sveta odveza ti pot popravi in ti vrata odpre, da pristopiš k sv. obhajilu, v katerem Jezusa samega, pravege živega Boga prejmeš in zavžiješ v svojem sercu in se terdno skleneš ž njim, od kterega te le greh, sicer pa celi svet več ločiti ne more. Pojdi toraj, kerščanska duša rada in tolikokrat k spovedi, kolikorkrat ti tvoj previdni spovednik svetuje. Vselej, kedar se vredno zgodi, so to tvoji najsrečnejši in najimunitniši trenutki v tvojem življenji: tega bodi že zdaj prepričan, spoznal boš to enkrat sam v večnosti pred sodbo božjo.

Ne porajtaj toraj ne slabih izgledov, ne praznega govorjenja mlačnih ali pa hudobnih kristijanov, saj vidiš, kako živé vsi tisti, ki poredkoma k spovedi hodijo. Oni so mlačni, merzli v službi božji; njih molitev je suha in brez vse dušne zbranosti. Greh na greh nakladajo, in greha vendar ne spoznajo; bolni so, pa ne vedo, kje in kaj jih boli, ker nikogar nimajo, kateri bi jim slabosti odkril, bolezen pokazal ter jim za to bolezen zdravil nasvetoval; nimajo ga, kateri bi jih opomnil, posvaril, jim pomagal, jih podbudil, naravnal, sprejml na pot k večnemu zveličanju. Ako te toraj taki ljudje zato, ker pogostoma k spovedi hodiš, tercijala ali tercijalko imenujejo, nič ne porajtaj njih blebetanja — saj ne vedó, kaj govoré. — Ako ti pa poreče kdo, da jih veliko ne hodi k spovedi iz pravega namena, ampak marsikdo spoved v hudo obrača, ne verjemi mu na besedo, ker marsikteri govori tako iz hudobnega serca, ali pa kakor je slišal slepe govoriti. Misli si pa tudi: Vse, karkoli je na svetu, dá se tudi v hudo ali slabo obrniti, toraj tudi spoved; ali jezero in jezero jih bo več pogub-

ljenih takih, kateri ne hodijo k spovedi ali pa le poredkoma, kakor tacih, ki pogostoma hodijo; jezero in jezero več se takih, kateri pogostoma k spovedi hodijo, spoveduje v svoje zveličanje, kakor v pogubljenje.

In pa saj boš tudi sam spoznal, ako le kolikaj okoli sebe pogledaš, da bogoljubne duše v svojo največo tolažbo in dušni prid k spovedi hodijo. Čemu bi se pa še tudi na druge toliko oziral v takih rečeh, v katerih si samega sebe dobro poskusil. Odkritoserčno povej, kje in kedaj si večo srečo in sladkejše veselje v sercu občutil, kakor kedar si ves stert glodanja svoje vesti poln zaupanja spovedniku svoje pregrešno serce razgernil in od svojega največega dušnega prijatla veselo-mile besede zaslišal: Pojdi le, moj sin, grehi so ti odpuščeni! V zakramentu sv. pokore se vsaka bogoljubna duša svojih prestopkov in grehov umiva, svoje hudo nagnjenje in slabo poželenje zatira, skušnjave premaguje in se vseh nečednosti očiščuje, in namesto njih najlepše čednosti — pobožnost, kesanje zavoljo božjega razžaljenja, gorečo ljubezen do Boga in do bližnjega —

vsaja. Zatorej takó ravnaj, kakor bogoljubne kristijane vidiš ravnati ali kakor ti tvoj spovednik svetuje.

Nikar mi ne ugovarjaj in ne rekaj koj: „Čemu se bom v vedno spovedoval, saj vendar zmiraj poprejšnji grešnik ostanem ter v stare navade padam! Ali ni že to znamenje tvojega spreobrnjenja, da vendar enkrat svojo veliko slabost spoznaš? Ako ne bi bil večkrat k spovednici pristopil, gotovo ne bi se bil tolikokrat ponižal, ne bi bil tolikokrat Boga odpuščenja prosil, in ga na pomoč klical. Ako pogostoma k spovedi greš, gotovo ti vest vsaki še tako majhni greh očita, kaj ne? Popred pa si v pokoju živel brez očitanja vesti, akoravno so veliki in strašni grehi kakor smertna klada na tvoji duši ležali. Ali ni to že velika sprememba v tvojem dušnem življenji! — Bolj pogostoma spoved ti je naklonila ta božji dar občutljive vesti.

Tvoje slabosti, v ktere nazaj padaš, naj te ne delajo maloserčnega, ampak tolikanj bolj ponižnega, kolikor večkrat va-nje padeš. Kdo je med pravičnimi, da ne bi padel sedemkrat na dan; in če te večkrat tvoja slabost

premaga, ko vendar pogostoma k spovedi hodiš; kolikokrat bi pa še padel ako ne bi k spovedi hodil! Ali ti tvoja vest ne spozná, da se zdaj varuješ velikih grehov in tudi v majhne tolikrat s premislikom ne padeš, kakor popred? In če se od spovedi do spovedi le v enem ali v drugem poboljšaš, ali nisi, če tudi nevedoma, če dalje boljši in boljši? —

Nikar ne rekaj, da nimaš nič kaj pravega kesanja nad svojimi grehi, ako bolj pogostoma k spovedi hodiš. Vprašam te, boš li večje kesanje občutil nad svojimi grehi, ako spoved iz lenobe opuščáš? Bo li Bog merzlemu kristijanu dar resničnega kesanja dal, goreči duši pa odrekel! Bog ne tirja od tebe občutljivega kesanja, milega zdihovanja in grenkega jokanja. To so darovi, katerih Bog ne deli vsem njegovljubnim dušam, da si so mu tudi zelo dopadljive. — Zatorej ti naj to tvojega serca ne podira; kar Bog od tebe hoče, je to, da spoznaš svoje pregrehe in slabosti, s katerimi si največo dobroto, svojega neskončnega usmiljenega in neizmerno ljubeznjivega Očeta razžalil; da se ti gnjusi vsako tvoje

Boga razžaljivo djanje; da terdno skleneš, skerbno varvati se še tako majhnega radovednega in premišljenega prestopka ali greha; in da si pripravljen, kakor zgubljeni sin, vse storiti, vse preterpeti in tudi umreti, kakor še kedaj Boga radovedno in premišljeno razžaliti. To je kesanje, katero Bog od tebe tirja, in ne živi občutljeji serca, ako jih ti — ali tvoja vest in duša — ne občutiš.

Ako bom pogostoma k spovedi hodil, ne bom vedel, kaj se spovedovati? — bo spet kdo drugi rekel.

Ako vsaki dan, posebno preden spat greš, svojo vest izprašuješ čez splošne dolžnosti vsakega kristijana do Boga, do bližnjega in do samega sebe; svoje misli, želje, telesne občutke, oči, ušesa, jezik — in svoje posebne dolžnosti, namreč: dolžnosti svojega stanú; ako premišljuješ zapoved ljubezni do bližnjega, posebno do tistih, s kterimi živiš, in dalje pomisliš, kaj si dobrega opustil, kar je bila tvoja dolžnost, ali saj kar bi bil lahko storil, — gotovo boš našel kaj, česar te bo vest tožila in pekla. Le svoje serce odkrij, in vedel boš marsičesa obtožiti se.

Ako si pa tako srečen, da si se z božjo pomočjo vsakega še tako majhnega prestopka obvarval, Bogu hvalo daj, sebe pa ponižuj in kesanje obudi nad svojimi nevednimi pregreški. Posebno pa je to takrat dobro, kedar v svoje poprejšnje življenje pogledaš, se kterega že spovedanega in odpuščene-ga greha obtožiš, in se kesaš, da si ga kedaj storil ter skleneš, nikdar ga več ne storiti. Če tako delaš, deležen boš gnade zakramenta sv. pokore, ako tudi nikdar več ne grešiš. Če si le enkrat grešil, že za dosti imaš, česar se vedno tožiš in z Davidom zdihuješ. *Moji grehi so mi vedno pred očmi.* Da kdo pogostoma k spovedi hodi, ni toraj treba, da bi tudi večkrat grešil.

Tudi ne rekaj, da se bojiš, ker morebiti svojih grehov ne spoznaš, ne vredno zakrament svete pokore prejeti in rop božji storiti, zakaj ta vgovor ti hudobni duh navdihuje, da bi te od spovedi odvernili. Bog to tirja, kar cerkev in previden spovednik od tebe tirjata; in ako bi tudi zoper svojo voljo pozabil kakošnega greha spovedati se, odpuščen ti bo z drugimi spovedanimi vred, zlasti če je majhen, odpustljiv

greh, ktereга tako nisi zavezan spovedati se; če je pa pozabljeni greh velik ali smerten greh, zadosti je, da se ga, kedar se ga spomniš, kakor pri zadnji spovedi pozabljenega spoveš.

Ako si pa od nature tak, da kaj za greh imaš, kar ni greh, poišči si previdnega, ne preostrega spovednika; in njemu se popolnoma izroči, stori, kar ti reče in ubogaj ga vselej, če tudi ti tvoja vest kaj drugače vелеva; le s popolnoma pokorščino do spovednika moreš te svoje dušne bolezni ozdravljen biti.

Če si pa, kerščanska duša! kedaj tako nesrečna bila, da si po dobrem začetku mlačna postala, ali celo v smerten greh padla, vedi, da je sv. spoved tvoje edino rešilo. Ne enega dne ne čakaj, temuč nevtegoma se k spovedniku, svojemu dušnemu prijatlu podaj in odkritoserčno mu svojo dušno rano pokaži, da te ozdravi. Nikoli nikdar ne misli, ako si tudi že večkrat v navadni greh se povernil, da ti je nemogoče varovati se greha, zakaj *Bog ne pripusti, skušanemu biti čez tvojo moč.* (I. Kor. 10, 13). Moli, spovej se, stori, kar ti spovednik svetuje

in velí, nikoli se pa maloserčnosti ne udaj, naj so tvoji grehi še tako veliki, temuč ozri se poln zaupanja v križanega Jezusa, kateri te je s svojo lastno serčno kervijo vseh madežev očistil in te še dan na dan očiščuje. V ljubeznivega Jezusa se obrni, kateri te tako skerbno kliče, vabi, prosi in želi, tebe zgubljeno ovco zopet na svoje rame zadeti in na svoj dom nesti. „Oh! pojdi vendar, pojdi k sedežu milosti, da milost dosežeš in usmiljenje najdeš, dokler je še čas. Le samo tega te prosim, da ničesar ne zamolčiš, temuč vse, kakor veš in znaš, poveš in odkritoserčno razodeneš. Verjemi, da v tem stanu z nobeno rečjo njega tako ne razveseliš, kakor če mu svoje serce tako odkriješ, da si misliš, klečati ne pred človekom ampak pred samim Jezusom, ktereга si tako neusmiljeno razžalil. Kaj bi ti pomagalo, kaj zamolčati spovedniku, kateri te z veliko poterpežljivostjo in ljubeznijo posluša, ker bo o sodnjem dnevu pred vsem svetom odkrito do čistega vse, kar si prikrival. Zato, če si še tako se pregrešil, ne obupaj; ne boj se svojega največega prijatla, svojega spovednika, spovej se vsega do

čistega, saj skesanega in ponižnega serca Jezus ne zaverže, velikoveč ga z neizmernim veseljem sprejme in s svojim srcem sklene. Jezus bi bil lahko le z eno samo kapljo svoje predrage kervi grehe vsega sveta zbrisal, in vendar je dal vso svojo kri za tvojo spravo; kako moreš toraj malo-serčen biti? Z zgubljenim sinom reci: „*Vstati hočem in k svojemu Očetu verniti se!*“ in nikdar ne dvomi, z veseljem te sprejme tvoj ljubeznjivi Oče.

Ker te toraj tvoj Zveličar, bodi si še grešnik, ali pa že opravičen, tako ljubeznjivo vabi, s tako milimi besedami na tvoje serce govori, s toliko poterpežljivostjo na-te čaka ter ti v zakramentu sv. pokore odpira svoje milo serce, ktero je polno nebeških dobrot in daril; boš li mogel še slep in gluhi in terdovratnega, merzlega serca ostati do njegovega milega ljubeznjivega glasu? boš li mogel še odtegovati se pogostni spovedi, posebno če premisliš, da te zakrament sv. pokore pripravnega stori, ne samo Jezusovo gnado, temuč Jezusa samega prejeti? O saj se ne boš več glušil, kedar boš slišal, da

te mili Jezus kliče, ampak vselej boš pripravljen iti za njim kedar in kakorkoli te bo klical k tvojemu zveličanju.

Da se boš pa tudi vselej prav pripravil k spovedi, hočem te tistih resnic opomniti, ktere pred in med spovedjo vselej imej pred očmi.

1. Ko si vest od svoje zadnje spovedi na tanko izprašal, skesano še nekoliko poglej v svoje poprejšnje življenje. Naj ti stopijo pred oči vse dobrote božje, ktere si od prvega dih-ljeja svojega življenja do tega trenutka od Boga prejel, jih vžival in jih še zdaj vživaš; in spoznal boš, da je Bog največi, da, brez konca velik dobrotnik tvoj; glej pa tudi, kaj si ti proti njemu? — premisli svoje brezšteviline prestopke in pregreške v mislih in željah, v besedah, v djanji in opuščeni dobrih del, — in spoznati boš moral svojo černo, veliko nehvaležnost v vsem svojem življenji; — in po takem živem premišljevanji gotovo tvoje serce ne bo moglo več merzlo ostati. Enega majhnega greha se morebiti ne boš mogel prav kesati; ali če pred očmi imaš, kolikokrat si ta greh storil in tudi vse svoje majhne grehe, kterih je

jezero, in če zlasti velike, smertne grehe, v ktere si bil zabredel, premišljuješ, ali ne boš moral spoznati pred Bogom in zdihovati: O moj Bog! grehi moji so se pomnožili, da jih je na številu več, kakor lás na glavi! Oh, Oče! moj Oče! grešil sem zoper nebo in zoper tebe! (Luk. 15, 18.) Kdo mi bo dal zadosti solz, da bom svojo neizmerno nehvaležnost objokoval pred brez konca ljubeznjivim in neizmerno dobrotljivim in usmiljenim srcem svojega Očeta?

2. Da tvoje serce še bolj pekoče kesanje presune in k terdnemu sklepu poboljšati se nakloni, ozri se na tihem in v poprejšnje misli vtopljen na podobo križanega Jezusa ali britko martro; poklekni pred njo in pogleduj na Jezusa, in videl boš njegovo odper-to, tudi za-te prebodeno serce; misli se na goro Kalvarijo pod sveti križ in gotovo boš čutil, kolike in kakošne bolečine je Jezus za tvoje grehe terpel. Sad Jezusovega terpljenja pa tudi v zakramentu sv. pokore neprenehoma teče iz njegovega usmiljenega serca. O sveta, presladka spoved! Sin živega Boga, Jezus Kristus, je na križu umerl,

da se grešnik more spovedati svojih grehov!

Tako ravnaj pred vsako svojo spovedjo, zakaj vsaka spoved ti je vse terpljenje in tudi smert Jezusova in ves sad njegovega odrešenja; ravnaj tako in spoznal boš, kar sv. Frančišek Saleški pravi, da nič na svetu človeškega serca ne more tako k kesanju ganiti, kakor tihi in mili pogled v križanega Jezusa in misli na svojo lastno nehvaležno dušo, za katero je on svojo kri do zadnje kaplje preлил.

3. Pomisli, posebno kedar se že spovednici bližaš, kako milo in s keravavimi očmi je Jezus tudi tebe s križa doli videl pri spokorni sodbi in tudi tebe svojemu nebeškemu Očetu za odpuščenje priporočal! — Pa glej! ne samo takrat s križa, še zdaj, kedar poklekneš pred spovednika, da bi se obtožil, Jezus svojih pet ran nebeškemu Očetu kaže; glej, kako tudi tvoja ljubeznjiva mati, pribežališče grešnikov, Marija, kakor takrat pod križem, tako zdaj pri Jezusu stoji in ž njo vsi angeli in svetniki ter prosijo usmiljenja za te. Jezus na križu in tvoji grehi, ki so ga na križ pribili, to naj bo toraj

tvoja druga misel, preden se začneš spovedovati.

4. Oberni pa tudi svoje oči pod Jezusov sveti križ, in z očmi vere ugledaš pri križu Marijo, prežalostno mater in v njene persi sedmeri meč zasajen; misli si zdaj, da so tvoji grehi njeno serce prebodli, ker so njenega ljubeznjivega, edinega Sina na križ pribili. Oh, v kolikih solzah in bolečinah je pač tudi tebe pod križem v svojega otroka prerodila; oberni se toraj tudi na-njo in molčé jo pogleduj in — ugledal boš v mislih, kako tudi njeno serce zavoljo tvojih grehov kervaví in le zato krí preлива, da bi tebe tvojih grehov čisto oprala. Prosi jo, kliči v njeno priprošnjo, da saj zdaj v tej uri predraga kri njenega božjega Sina nad teboj ne bi bila zgubljena, ampak tebe zveličala. Le s takim premišljevanjem in skesanim zdihovanjem jo moreš razveseliti in jej njeno skerb za te poverniti.

5. Kedar pa že k spovednici poklekneš, misli na svojo sodbo; ko bo Jezus tvojo dušo sodil, ko se loči telesa, sodil te bo po vseh tvojih mislih, željah, besedah, djanjih po svoji ostri

in nesprosljivi pravici; ako pa svoje spovedi redno opravljaš, sodil bo le tvoje spovedi, v katerih si bil svojih grehov že odvezan. O kako si srečen, da z vredno spovedjo lahko uideš nepri-zanesljivi pravici božji, in jo v ne-izmerno usmiljenje spremeniš! Pred sodnjim stolom božjim bi te tvoje obto-ženje pogubilo, tukaj pa te vseh grehov oprosti; zato odpri svoja usta, odgerni svoje serce spovedniku, spovej se čisto, ne kakor človeku, ampak ka-kor Bogu samemu; ne sramuj se toliko, da bi kaj zamolčal, obtožuj se ponižno skesano, brez hinavščine; kakor se kri-vega spoznaš, pokaži se spovedniku z otročjem zaupanjem; saj tvojih slabosti in grehov razun spovednika ne bo ve-del nihče; nasproti pa bodo tvoji grehi na sodnji dan znani vsemu svetu, ne samo tisti, ktere bi zamolčal, ampak vsi; kajti pri spovedi, pri kateri se če-tudi le en smertni greh zamolči, ni od-puščen noben greh. — Misli tudi na svojega angela varha, kateri pri tebi stoji in bo pričal na sodnji dan, ali si se vsega čisto izpovedal, ali ne. Tedaj, moj kristjan, nikar zamolčati nobenega greha, kateri bi te vtegnil

celo večnost nesrečnega storiti! Pred vsemi spovej se greha, kterega te peklenški skušnjavec sili zamolčati.

6. Potem, ko si se čisto spovedal, verno poslušaj, kaj ti spovednik pové; na vse, kar si vprašan, odkritoserčno in spodobno odgovori; ako ti pa tvoje lastno serce spovednika kaj vprašati veleva, spodobno ga vprašaj. Poslušaj spovednika tako, kakor bi slišal govoriti angela božjega, ali Kristusa samega, kateri pravi: „*Kdor vas posluša, mene posluša*“; in sv. Pavel piše: „*In tako naj nas človek ima kakor služabnike Kristusove in delivce božjih skrivnosti.*“

7. Konec spovedi, kedar ti spovednik pokoro nalaga in sv. odvezo deli, prestavi se v duhu na goro Kalvarijo, misli si, da klečiš z Marijo Magdaleno pod sv. križem, in da z dušnimi očmi vidiš Jezusa na križu viseti, kervaveti za tvoje grehe ter opirati jih s kervavimi kapljami. V tej živi veri in v terdnem zaupanju svoje oči v nebesa obrni in z zgubljenim sinom kliči: Oče, nisem vreden, tvoj otrok imenovan biti; — zavoljo tvojega ljubega Sina pa, ki se je tudi za-

me v smert dal, kličem in vpijem:
Odpusti mi! odpusti mi! —

In glej! ako tako ravnaš, vsi tvoji grehi so ti ravno takrat, ko ti jih je spovednik odpustil, tudi v nebesih odpuščeni, in Jezusova kri teče čez nje iz vseh petih ran in tvojo dušo čisti vseh grešnih nesnag; daj se toraj svojemu Jezusu očistiti in svitemu solncu podobnega storiti.

Potem vstani od spovednice, podaj se v tihoten kraj v cerkvi, premišluj gnade, ki so te ravno poprej došle, ponižno se za nje zahvali; ponavljaj svoje terdne sklepe, moli naloženo pokoro, in opravi tudi druge navadne molitve po spovedi.

Ako človek tako, kakor je bilo dozdej povedano, sam pri sebi misli, pripravi se vredno k zakramentu sv. Pokore, če tudi razun obtoženja pri spovedi ničesar ne govori. Ker pa tako premišljevanje ni vsakemu dano, zato so tukaj tudi navadne molitve pri prejemi sv. Pokore pristavljene, in sicer:

Pripravljanje k spovedi.

Vstati hočem in k Očetu se verniti in reči: Oče! grešil sem pred teboj zoper svoje dolžnosti in zoper tvoje zapovedi; nisem vreden, več imenovan biti tvoj otrok.

Ali silno grenko je, tebe zapustivši pod sužnostjo greha ječati; zato hočem vedno poslušati mili glas, ki me od pregrešnega pota nazaj kliče; saj je tvoj glas, moj nebeški Oče, ki se me hočeš usmiliti. Kliči, le kliči me še nazaj; glej, saj poslušam tvoj klic, ter se vračam nazaj, in se terdno zanesem, da bom usmiljenje našel pri tebi zavoljo Zveličarja svojega, Jezusa Kristusa.

Ako bi me bil hotel na vekomaj od sebe pahniti, kakor je moja nepokorščina zoper tebe za-

služila, kedaj bi me bil že angel smerti na tvoj migljeji sredi mojih hudobij zgrabil in me postavil pred ostro sodbo tvojo.

Ali ti si do te ure poterpel z menoj ter me ohranil, in tudi še zdaj steguješ svojo očetovsko roko po meni k odpuščanju in ne k kaznovanju.

Gospod! kdo je tebi enak? kdo tako poterpežljiv, tako usmiljen tako prizanesljiv, kakor ti?

Iz dna svojega serca te zahvalim za dolgi odlog, kterega si mi k spokorjenju milostljivo dodelil!

Hvala tebi tudi za to, da duša moja čuti in spozna svoj pregrešni stan in da po tvoji neizmerni gnadi hrepeni. Doverši, o Gospod v meni delo, ktero si začel, in daj, da mi bo ta dan milosti in gnade.

M o l i t e v

*za razsvetljenje pri izpraševanji
vesti.*

Vsegavedoči Bog, ki veš naše najskrivnejše misli in še toliko skrivna dela spoznaš, razsvetli mojo vest, da bom na tanko spoznal, koliko in kako sem razžalil tebe, svojega Gospoda in Boga! — Lepo ponižno te prosim, pošlji mi svetega Duha, ki ga je Jezus obljubil vsem, ki tebe za-nj prosijo, da si ne bom svojih grehov zakrival ali izgovarjal, ampak vse tako čisto zpoznal, kakor sem jih pred teboj kriv in jih enkrat na sodbi božji spoznam.

O sveti Duh! ti zveličanska luč moje duše, ki si me pri sv. kerstu posvetil, pridi, pridi in razjasni temo mojega serca, da nobenega greha ne pozabim in ne zatajim, ampak svojo ubogo

dušo spet očistim in odpuščenje vseh svojih grehov zadobim. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

(Zdaj izprašuj svojo vest, — glej navod vest zpraševati pri večernih molitvah, stran 128.)

K e s a n j e.

Mojih grehov se je narastlo; grehi težé mojo dušo! — Spoznam, da sem kazni vreden, in čutim, da sem se tebi, o Gospod, moj Bog, neizmerno zadolžil. Pričo ljudi sem se sicer sramoval grešiti; pričo tebe vsegamogočnega pa, pred katerim nobena tema ne skrije in noben hrib ne pokrije, sem prederzno grešil!

S ponižnim in s skesanim srcem spoznam svoj dolg, in iz vsega serca se kesam, da sem te kedaj razžalil, in sicer ne zato,

ker imaš moč, me časno in večno pogubiti, ampak zato, da sem dopadajenje svojega najdobrotljivišega Očeta zapravljal in se tebi, o Bog, zameril. — Ti si mi dal življenje, telesne in dušne moči in vse, kar sem in kar imam; ljubil si me, preden sem jez še bil, ter mi večno veselje in zveličanje namenil; jez pa sem tebe zaničeval, zasramoval, zapljeval in te neizmerno razžalil! O, da se nikdar ne bi bilo zgodilo!

O moj usmiljeni Jezus, ki si se na Petra, kateri je tebe trikrat zatajil, milo ozerl, in si Magdaleni, očitni grešnici, vse grehe ljubeznjivo odpustil, poglej milostljivo tudi na-me, da bom s Petrom svoje grehe milo objokoval, z Magdaleno odpuščenje zadobil in spet tebe ljubil čez vse!
Amen.

Terdni sklep poboljšati se.

V živi ljubezni do tebe, o moj Bog, terdno sklenem, prav spokoriti se in svoje življenje poboljšati. Odpovem se vsem grešnim navadam; zapustiti hočem vse slabe tovaršije, vseh hudih priložnosti se zvesto varvati; vse skušnjave skerbno in serčno premagovati; tebe, o Bog, bom vedno pred očmi imel in se tudi malih grehov varval, da tvoja ljubezen v meni ne ugasne in me sv. Duh ne zapusti. Čisto se hočem spovedati vseh svojih grehov, vsako storjeno škodo, kar mi je moč, popraviti, in v vseh rečeh tebi, svojemu Bogu, prav zvesto služiti. Rajši hočem umreti, kakor še dalje v grehu živeti. O moj Jezus! daj mi svojo moč, da bom mogel zvesto storiti vse, kar sem sklenil! Amen.

M o l i t e v

in premišljevanje pred spovedjo.

Še danes hočem pred božjega namestnika poklekniti, svoje hudobije ponižno in skesano mu razodeti. Prepričan sem, da mi je vsaka spoved s predrago ker-vijo Jezusovo kupljena. O moj Jezus, ko si na križu visel, je tvoje umirajoče in obledelo oko tudi mene gledalo na tem svetem kraji, kjer morem rešen biti vseh svojih grehov. O, da bi pač vredno ta sv. zakrament danes prejel! Podam se pred sodbo tvojo v zakramentu sv. pokore in sem prepričan, da to sodbo, katero bo tvoj mašnik nad menoj sklenil, tudi ti v nebesih poterdiš, ako čisto spoved opravi. Sodba tvojega namestnika toraj bo tudi pred poslednjo sodbo veljala; kar je tukaj odpuščeno, to je za celo več-

nost od mene odvzeto; tega sem prepričan, ker se zanesem na besede večne resnice: „Karkoli boste na zemlji odvezali, bode tudi v nebesih odvezano“. Kedar toraj pred sodbo, moj Jezus, pridem, sodil me boš le po mojih spovedih! O koliko je vendar na tej in na vseh mojih spovedih ležeče, ker se bo božja sodba le po njih ravnala. Ako so bile prav opravljene, blagor mi; če so bile nevredne, gorjé, stokrat gorjé! — Svet strah vse moje kosti preleti, kedar to resnico premišljujem; spoznam pa v tem tudi svojo srečo. Glej, duša moja, ta sodba, kateri se boš ravno kar podvergla, je milostljiva sodba, ž njo odi-deš sodbi brez usmiljenja. O, naj bi me te misli pri tej in vsaki sv. spovedi vodile! Tako se hočem spovedati, kakor bi zadnjič v mojem življenji bilo, in na vsako

besedo svojega spovednika tako paziti, kakor bi sam Jezus z menoj govoril. — Odpri toraj, o Gospod, moje serce, in odveži moje ustnice, da se vseh svojih grehov in prestopkov resnično in skesano obtožim, da bom s predrago kervijo Jezusovo očiščen in opran! O Bog, bodi mi ubogemu grešniku milostljiv po svojem neskončnem usmiljenji. Vedno se bom kesal svojih grehov in ponavljal svoj terdni sklep, ki sem ga s tvojo sveto gnado storil, sklep, raji umreti, kakor tebe še s kakim grehom kedaj razžaliti. Kar mojemu kesanju in sklepu primankuje, pristavi, o Jezus, ti iz neizmernega zaklada svojega terpljenja! —

Usmiljenje! odpuščenje! gnado! o Gospod, meni grešnemu, zdaj skesanemu grešniku! ne zavoljo mene, temuč zavoljo tvojega

ljubeznjivega Sina, mojega Jezusa! O Jezus! moj Zveličar! Ali me hočeš še sprejeti in v svojega otroka vzeti? mene nesrečnega zopet srečnega storiti? — „Pridi, oj pridi, tudi ti zgubljena ovčica moje čede k meni svojemu pastirju, saj iščem, kar je bilo zgubljeno, in najdeno z veseljem k očetu ponesem; vsem, toraj tudi tebi kličem: pridite k meni vi, ki ste z nadlogami in težavami obloženi, in jez vas bom poživil“. S terdnim zaupanjem grem na tvoje ljubeznjivo vabilo pred tvojega namestnika, in se hočem čisto, odkritoserčno obtožiti vseh svojih grehov. Le samo te milosti te prosim, da mi pomagaš, da nobenega ne zamolčim, ničesar ne zakrivam, se nič ne izgovarjam, ampak tako razodenem, kakor me ti spoznaš!

(Zdaj se pa čisto, odkritoserčno, skesano in ponižno spoveduj. Opomnim te le še tega, kar vsaki dobro podučeni katoliški kristijan vé, da tudi število in take okoliščine velikih grehov poveš, ktere greh zvikšajo, zmanjšajo ali celó spremené.)

Molitev po spovedi.

O neskočno usmiljeni Bog!
 O Jezus moj Zveličar! Spovedal sem se s tvojo gnado tvojemu namestniku vseh svojih grehov! — zaslišal sem sladke tvoje besede: „zaupaj moj sin, tvoji grehi so ti odpuščeni“. — O, kako mi je serce mirno, pokojno in tiho postalo, ker mi je teža mojih pregreh odvzeta! O Jezus, ohrani ta mir in pokoj v mojem sercu vekomaj, saj te vekomaj nočem več razžaliti in nikoli več se tebe ločiti!

(Opravi naloženo pokoro, kakor ti je bila naložena, in s hvaležnim ser-

cem preišljuj veliko milost, ktero si ravno kar prejel; postavi se v duhu, da vidiš Jezusa častitljivega pred seboj, kakor ga je Marija Magdalena videla na vertu, in se je, ko ga je spoznala, v veselje utopila. Potem pa moli:)

Neskončni večni Bog! Oče vsega usmiljenja; Veča je milost tvoja, kakor razžaljenje moje. Zopet si me objel in vzel za svojega sina (svojo hčer) med število svojih otrok, po zasluženji mojega Jezusa, svojega Sina, kteri je za moje grehe na sv. križu umerl. Zopet lahko tebe z otročjim zaupanjem kličem, rekoč: Ljubi moj Oče! — O ne pripusti, da te kedaj več zapustim!

Usmiljeni Jezus, ki si iz ljubezni do mene svojemu namestniku oblast dal, meni moje grehe odpustiti, koliko zahvalo sem tebi dolžan! O ti moja večna ljubezen! daj, da te bom vekomaj ljubil in

da nikdar več ne ponovim s svojimi grehi tvojih svetih ran! Ne bom se ne več veselil zapeljivega svetá, ampak hvaliti se hočem le tvojega sv. križa, ker sem po tvoji smerti na križu usmiljenje našel.

Sveti Duh, posvečevavec moje duše, ki si me vseh mojih grehov očistil, mi oblačilo posvečujoče gnade dal in moji duši ljubi mir vestí zopet podelil: o prebivaj odslé na vekomaj v mojem sercu in lepšaj ga s svojimi darovi, da bom vreden tempelj tvoj!

In vi angeli božji, veselite se danes z menoj in hvalite Boga, da sem pri njem zopet življenje našel. Nesite solze moje žalosti in zdihljeje moje pokore pred veličasten sedež milosti božje; enkrat pa zanesite mojo dušo v naročje nebeškemu Očetu! Amen.

Po spovedi,

kedar odveze ne dobiš.

Oh, jez ubogi nespokorjeni grešnik! kako strašno sem grešil, da me namestnik božji niso vrednega spoznali svete odveze! — O, še sem zgubljena ovčica; še tavam v nevarni puščavi pogubljenja. Jezus moj pastir, ki sem ga nehvaležno zapustil, za me ne mara, dokler se v resnici ne spreobnem in ne poboljšam. Nisem še vreden k njegovi sveti mizi pristopiti in vžiti njegovo presveto telo. — O, ponižno spoznam, da sem vse to zaslužil, in namestnik božji, ki imajo ključ, spokorjene grehov odvezati, imajo tudi drugi ključ, nespokorjenim grehe zadržati; to so ravno pri meni po pravici storili, da svoj žalostni grešni stan spoznam, se prav spokorim in stanovitno po-

boljšam. — O, kaj bom storil jez, uboga sirota! — V tvojo sv. voljo se podam in obljubim, na tanko dopolniti vse, kar so mi spovednik naložili. Oče, tepi me! saj me dobri Oče tepe. Le samo tega te prosim, daj mi, da se prav spokorim, iz celega serca k tebi vernem, svoje gerde pregrehe in vse bližnje priložnosti v greh zapustim, sad prave pokore prinesem; da se kmalo vrednega storim odveze in zopet prijatelj božji postanem. O Jezus! Sin Davidov, ki si prišel iskat, kar je bilo zgubljenega, usmili se me! usmili se mene! — O Marija mati mila, skaži se mi usmiljeno mater! Vsi ljubi angeli, svetniki in svetnice, prosite za-me!! Jez pa hočem jokati se in v božjo milost klicati, dokler usmiljenja ne najdem pri Bogu. Amen.

Zakrament

sv. Rešnjega Telesa.

P o d u k.

O srečna kerščanska duša, ki svojega Jezusa resnično ljubiš! veseli se in od veselja poskakuj! Glej tvoj Jezus ne kraljuje samo pri svojem očetu v nebesih, ampak on prebiva tudi na zemlji pri tebi. Ne samo videti in gledati ga je pripuščeno, tudi uživati se ti hoče dati, kakoršen je, živi Bog in človek, z kervjo in z mesom, z dušo in s telesom, — v svetem rešnjem Telesu ali v svetem obhajilu. — Kdo more popisati, kdo si misliti, kdo občutiti neizmerno srečo, ktero kerščanske duše najdejo v svetem obhajilu, pri katerem se s svojim Bogom — Jezusom — terdno sklenejo!

Kdor hoče te neizmerne sreče deležen biti, mora se k sv. obhajilu vredno pripraviti; ni pa boljšega pripravljavanja, kakor je ljubezen do Jezusa; ljubezen pa ne prebiva na ustnicah,

ne v besedah, ampak v globočini (dnu) serca. Ta ljubezen je tisti ogenj, kterega je Jezus z nebes prinesel na zemljo, in kterega je sv. Duh pri sv. kerstu v naša serca vlil in ga še oživlja; kaj drugzega hoče Jezus s tem, kakor da ta ogenj človeška serca vname in širok plamen požene.

Ljubezen pa le v čistih ali očiščenihih sercih prebiva; dokler toraj greh v sercu gospoduje, dokler hudo poželenje serce na-se navezuje, dotlé ni duhá ljubezni v človeku. Jezusa ljubiti in njegovega sovražnika, ni mogoče; pri Jezusovi mizi sedeti in se posvetno ter pregrešno razveseljvati, to se ne da ob enem.

Ako hočeš Jezusa ljubiti, moraš njegovega sovražnika sovražiti; če hočeš Jezusu postreči, moraš njegovega zaničevavca od sebe pognati; če hočeš Jezusa v svoje serce privabiti, ne smeš nobenega Jezusu neljubega gosta v sercu prideržati.

Ako toraj hočeš srečo in veselje sv. obhajila občutiti, stori, kar ti tvoja sv. cerkev zapoveduje, očisti svoje serce v skesani, čisti, ponižni spovedi in prosi Jezusa, da ti vstvari novo serce.

Boj se, nevredno prejeti sv. rešnje Telo, in nikar se nikoli ne udeleži božjega ropa, da si večnega pogubljenja ne ješ.

Ako hočeš pa čisto veselje sv. obhajilo uživati, ni zadosti, da si prost vsakega smertnega greha; tudi majhne grehe in pregrešne slabosti moraš izserca pregnati ter se jih skerbno varvati, in to toliko bolj, kolikor bolj pogostoma želiš k sv. odhajilu pristopiti. Le Jezusa iskati, njega samega ljubiti, njemu samemu služiti, naj bo tvoja resnično terdna volja in edina želja.

Če s takimi željami k sv. obhajilu pristopiš, ne bo ti treba veliko pomišljevati, kaj bi molil, kako bi duša s svojim ženinom — Jezusom — govorila. Sv. Duh, s čegar milostjo bo napolnjeno tvoje serce, bode ti serce navdihnil s svetimi željami, pobožnimi mislimi, z dobrimi sklepi, z najlepšimi čednostmi, ktere boš v venec spletal in jih Jezusu daroval. Tedaj boš zvedel, česar še nikdar nisi tako čutil, namreč, kaj se pravi po Jezusu hrepeneti, ž njim skleniti se, in kako sladko je, z Jezusom sklenjen biti. Dokler tega veselja, te sladkosti ne čutiš v

svojem sercu, dotlé je tvoje serce še preveč na posvetne reči navezано, še nesnažno in s pregrešnimi slabostmi prepreženo. — Čisti in čisti ga, z božjo pomočjo in s svojo vedno vajo ga boš očistil in čutil boš z vsemi svetimi in Jezusa ljubečimi dušami, kaj božji duh v čistih sercih dela; predkusil boš tiste nebeške sladkosti, ktere je Bog pripravil tem, ki ga ljubijo; čutil boš, da je res, kar sv. Pavel pravi, da mir v Kristusu vsako človeško pamet in vsako človeško hrepenenje preseže.

O, kerščanska duša, ljubi toraj čistost serca in kralja nebes in zemlje boš za svojega prijatla imela, ter se vredno pripravila k sv. obhajilu.

Pred sv. Obhajilom.

Bodi pozdravljen preljubeznjivi Jezus v najsvetejšem zakramentu, ki se nam daš v podobi kruha in vina vžiti. Bodi pozdravljen, moj Gospod! moj učenik in zveličar, ki si iz ljubezni do mene rojen bil, na križu za me kri prelil, in zapustil moji duši v živež

svoje lastno telo, in svojo lastno kri! —

O, moj ljubi Jezus! Sem li v resnici tako srečen, da smem tebe v svoje serce sprejeti! Tebe, o Jezus, smem prejeti, ki si moj Bog, moj Zveličar, ki si svet iz nič ustvaril in ga vladaš in hraniš! O moj Jezus, tisto telo, ki je za-me na križu viselo, tista kri, ki si jo za-me na križu prelil, tisto serce, ki je bilo za-me na križu prebodeno, smem ubogi grešnik in tolikrat tvoj sovražnik — prejeti! O moj Jezus, tvoje lastno, resnično, sladko, ljubeznjivo, božje serce, studenec vseh gnad, vir vseh sladkosti, tvoje serce, ki mi je nebesa odperlo — smem s svojim pregrešnim skleniti!? O sreča nad srečo, za katero bi mi pač vsi nebeški duhovi, angelji božji, smeli zavidovati!

Ti moj častitljivi Jezus na nebeškem sedežu, ti kralj vsega veličastva in vsega zveličanja; ti, kterege vsi nebeški duhovi, vsi angelji božji svojega Boga in Gospoda molijo, o ti, moj Jezus, spremenil si podobo kruha iz ljubezni do mene, da te morem prejeti! O moj Jezus! si mi li mogel še več storiti.

Premisli, duša moja! Jezus pride k tebi, kakor Bog in človek, z dušo in s telesom, s kervjo in z mesom, po božji in človeški natori. Kmalo, kmalo te bo došla največa sreča, in sicer ne bo ti treba, kakor Mariji Magdaleni k Jezusovim nogam pasti, sprejeti boš mogla Jezusa v svoje serce. — O sreča nad srečo!

O Jezus, ko bi bil zakrament svoje neizmerne ljubezni, sv. rešenjega Telesa, le v eni sami cerkvi celega sveta postavil, kako

bi pač moral zdihovati, rekoč: o da bi pač kedaj priti mogel v tisto cerkev, na ktere oltarji Jezus resnično prebiva, kako bi bil srečen in vesel, ko bi mogel pred njega pasti in ga moliti; o, s kako nebeško sladkostjo bi bil pa še le napolnjen, ako bi mogel prejeti Jezusa, njega samega, svojega Boga in Gospoda! Glej duša moja, to srečo imaš, to sladkost zdaj zdaj zavžiješ, ko sprejmeš svojega Jezusa. O, kdo bo veselje izgovoril, kdo srečo razumel, kdo mi popisal sladkost, ktere je polna tista duša, ki Jezusa vredno prejme! O, komu, kdor le živo vero ima, se od sreče in veselja ne bi sercé topilo!

Ali kaj, moj Jezus, sem li vreden, tebe prejeti? — O kako bom tebe vreden jez — tvoja slaba nehvaležna stvar, jez červ, ki se le po prahu valjam in ki

sem že tolikrat s svojimi grehi zaslužil, v prah poteptan biti; jez tolikokrat tvoj sovražnik, ki sem že tolikokrat peklenškega ognja krivega se storil! — O strah spreleti vse moje kosti, kedar se le svoje nevednosti spomnim; se li smém tedaj prederzniti, svojega Jezusa prejeti?! — Osramoten in s skesanim srcem spoznam: nisem in nisem nikakor vreden — pa — ker upam, da me je tvoja gnada pripravnega storila; ker slišim tvoj sladki glas, moj Jezus, ki tolikanj po meni hrepeniš, me tako milo vabiš, kličeš, prosiš, naj pridejo vsi, tedaj tudi jez, ki so s težavami in nadlogami obloženi k tebi, da jih oživiš! O pridi, pridi tudi k moji bolni duši, ki zdaj toliko po tebi zdihuje in hrepenenja po tebi medlí! — Serčno sem želel, velikonočno jagnje z vami jesti, tako si pri

svoji zadnji večerji aposteljnem govoril. Kaj ne, moj Jezus, da to hrepenenje velja tudi meni? — Da, da, tudi s teboj, duša moja, hoče Jezus velikonočno jagnje jesti, ker se ti da zavžiti. O sreča, o veselje, o sladkost! o nebeška sladnost! kdo te razume. — Jezus — Sin božji — Bog sam — mene — ubozega grešnika — hoče — obiskati in pri meni prebivati! —

O da bi te pač, moj ljubi Jezus, mogel tako sprejeti, da bi ti bil v veselje, da bi ti tako postregel, kakor želim in si vreden, ki si moj Gospod, in moj Bog! — O, ko bi mogel jez saj nekoliko popraviti, kar se je že do današnjega dne tebi v nečast storilo v presvetem zakramentu! — O da bi te jez s tako posvečenim srcem prejel, kakor te je prečista Devica Marija spočela! — Tudi

tako, o Gospod, te želim prejeti, kakor so te tvoji ljubi svetniki prejemali! — O da bi pač mogel danes v sv. obhajilu tebe, moj Jezus, po izgledu sv. Alojzija, sv. Frančiška, sv. Katarine, sv. Terezije prejeti! — Ker tega ne morem zavoljo svojih brezštevlnih slabosti, zato saj želim in hrepenim, z ljubeznijo vseh svetnikov prejeti te. — Vi pa, nebeški duhovi, ljubi angelji božji obstopite me v tistem trenutku, ko svojega Jezusa prejmem, posebno pa tebe prosim, moj angelj varh, ne zapusti me, temuč stoj mi na strani ter mi pomagaj, Jezusu dopasti! — Ti, o Jezus, pa me okinčaj s tistimi cvetlicami svete čednosti, ki ti posebno prijetni duh puhté; dostavi, kar vidiš, da meni še primanjkuje. —

Pridi, oj pridi tedaj, ki mojo dušo ljubiš, moj Jezus, in raz-

veseli me ti božje, nebeško, čisto, sladko in ljubezni goreče sercé mojega Zveličarja. — Pridi, — oj pridi, moj Jezus! in ti moje življenje, moje zveličanje! Moj Gospod, moj Bog! moje vse! Glej, moja duša po tebi hrepení, kakor jelen po studenčnici, o, pridi in pridi, ženin moje duše, in potolaži gorečo žejo mojega sercá ki poželenja in hrepenenja po tebi, o Jezus, medli. — Pridi, o pridi — pridi, Jezus moj, in ostani vekomaj pri meni! Amen.

Kedar k obhajilu pozvoni.

O moj Jezus! Ti me kličeš in me k svoji mizi vabiš. S serčnim veseljem tebi naproti grem, z živo vero, s terdnim zaupanjem in z gorečo ljubeznijo. Obhajati hočem presveto večerjo tvoje neskončno ljubezni, véliki spomin tvoje smerti na križu. Prav očitno

hočem spoznati, da v tebe verujem, v tebe upam, tebe ljubim in le po tebi zveličan biti želim. Ako najdeš še kaj nad mano, kar me tebe nevrednega, ali saj neprijetnega dela, o, odvzemi mi, in očisti me. Vsemu hudemu se odpovem in še enkrat vseh svojih grehov očitno obtožim.

Spovem se Bogu, vsegamogočnemu; Mariji vselej Devici, sv. Mihaelu arhangelju, sv. Janezu kerstniku, sv. aposteljnomu Petru in Pavlu, vsem svetnikom, in vam, duhovni oče, da sem veliko grešil z mislijo, z besedo in z djanjem: moj greh! moj greh! moj preveliki greh! — Zato prosim sv. Marijo, vselej devico, sv. Mihaela arhangelja, sv. Janeza kerstnika, ss. aposteljna Petra in Pavla, vse svetnike, in vas, duhovni oče, molite za me pri Gospodu, našem Bogu.

Mašnik se k obhajancem obernejo, odvezo molijo, ti pa reci:

Usmili se me, večni Bog, vse moje grehe mi odpusti, in večno življenje daj, po Jezusu Kristusu, mojem Gospodu, ki zdaj pride mene zveličat.

Kedar mašnik k ljudstvu obernjeni sv. Rešnje Telo v rokah derže, trikrat ž njimi reci:

O Gospod, jez nisem vreden, da greš pod mojo streho, ampak reci le z besedo, in ozdravljena bo moja duša. —

Kedar te mašnik obhajajo, misli:

Telo Gospoda našega, Jezusa Kristusa, ohrani mojo dušo v večno življenje. Amen.

Zdaj, ko si Jezusa prejela, kerščanska duša, zdaj je tisti srečni čas, po katerem si toliko hrepenéla, toraj se veséli in raduj v Jezusu, kateri zdaj že

prebiva v tvojem sercu; popolnoma se Jezusu udaj in misli si, da na Jezusovem sercu sloniš, kakor sv. Janez pri zadnji večerji, zato tudi svoje sercé z Jezusovim skleni, in pusti, da se serci priserčno brez besedi pogovarjate. — Okleni se Jezusa, kakor se zgubljena ovčica oklene svojega zvestega pastirja, kedar jo najde in na rame zadene.

Govori v sercu z Jezusom, kakor s svojim najljubšim prijateljom, kakor sestra zaupljivo govori s svojim bratom, kakor nevesta priserčno kramlja s svojim nebeškim ženinom. Počivaj z Marijo Magdaleno pri Jezusovih nogah ali z učencem ljubezni na njegovih božjih persih, ali na njegovem ljubezni gorečem sercu, kakor otrok v materinem naročji. V takih mislih je sv. Katarina Sienska sv. obhajilo prejerala. — Kersčanska duša, najdraži trenutki tvojega življenja so minute po sv. obhajilu, zato naj bo tvoje serce kakor goba, da se popolnoma napoji z večno, nebeško ljubeznijo svojega ženina.

O, koliko, in kako lahko zdaj kaj poprosiš Jezusa, zato mu ravno zdaj zaupaj vse svoje težave in britkosti,

dvome in stiske, skušnjave in vse dušne in telesne potrebe, — toda — vse to le s tihim glasom svojega serca. — Dokler čutiš, da se Jezusovo sercé s tvojim pogovarja, tvoje serce v Jezusu raduje, ne moti ju z besedno molitvijo, ampak bodi kakor vertnar, kateri počiva in le poslušá, kedar tihi dež njegova opečena želiša oživlja. Kedar pa čuješ, da je tvoje sercé že utihnilo, in se ti druge misli silijo, tedaj še le ti naj pride beseda na pomoč, da še nekoliko časa v veselji in radovanji z Jezusom ostaneš in si preženeš vse druge raztresene misli. — V ta namen se znaš poslužiti naslednjih molitev.

Molitye po sv. obhajilu.

Moja duša, poveličuj Gospoda in moj Duh, veseli se v Bogu, svojem Zveličarji, ker se je ozerl na svojega nizkega hlapca in mi je storil veliko reči On, ki je mogočen, in sveto njegovo imé.

Moja duša, hvali Gospoda in ne zabi njegovih dobrot. —

Vse tvoje grehe je tebi odpustil, vse tvoje slabosti ozdravil. Tvoje življenje je smerti rešil, in ti obilno usmiljenje skazal. Kakor se usmilil dober oče svojega otroka, usmilil se je tebe tvoj Gospod.

Pridite in poslušajte vsi, ki se Boga bojite, povédati vam hočem, kaj je On moji duši storil!

Našel sem, ktereга moja duša ljubi; sprejel sem ga, in ne spustim ga več. — Danes je moji duši zveličanje došlo; prišel je moj Gospod v mene prebivat.

Hvalite Gospoda, vsi njegovi angelji in služabniki, ki njegovo voljo spolnujete. Hvalite Gospoda vse stvari po vseh krajih njegovega gospodstva.

Darovanje.

Kdo sem jez, ubogi grešnik, da si ti, moj Gospod, k meni prišel in zdaj v meni prebivaš! Tvo-

ja neskončna ljubezen do mene te je k meni pripeljala. O, da bi se pač tudi moje sercé vnelo od goreče ljubezni do tebe!

Kaj ti pa hočem dati, moj ljubi nebeški gost, da bi ti bilo prijetno? — Kaj ti poverniti za vse, kar si meni dodelil? — Drugega nimam, kakor sercé, ki želi tebe ljubiti; vzemi ga, o Jezus! rad ti ga dam. In to je vse, kar svojega imam. Naj tedaj ono v veselje zamaknjeno tebi hvalne pesmi pôje.

O moj Jezus! serček mojega serca, duša moje duše, daj mi v prihodnje želeti le to, česar ti želiš, storiti le to, kar me ti učiš, daj, da ne bom več sam živel, ampak da ti, Jezus, v meni živiš.

Ponižen hočem biti v svojem vedenji, čist v svojem poželenji, pošten v svojem djanji, zadovoljen v svojem stanu; voljen v terplje-

nji in v vsem svojem življenji
tvoj zvesti služabnik.

Kdo me loči ljubezni Kristu-
sove? — ali nadloga? — ali brit-
kost? — ali lakota? — ali go-
lota? — ali nevarnost? — ali
preganjanje? — Svest sem si,
da me ne smert, ne življenje, ne
druga stvar ne loči od ljubezni
božje, ki je v Jezusu Kristusu,
Gospodu našem!

Duša Kristusova, posveti me!

Telo Kristusovo, zveličaj me!

Kri Kristusova, napoji me!

Voda iz desne strani, operi me!

Terpljenje Kristusovo, poterdi me!

O dobrotljivi Jezus, usliši me!

V svoje svete rane zakrij me!

Tebe ločiti se ne pusti me.

Peklenskih sovražnikov varuj me!

Ob uri moje smerti pokliči me!

Da z vsemi svetniki bom hvalil te!

Hvalil zdaj in vekomaj. Amen.

Pobožna prošnja do Zveličarja.

(Sv. Bonaventura.)

O Gospod, Jezus Kristus, rani moje sercé s svojimi svetimi ranami, napôji in napolni moje serce s svojo sv. kervjo, da mi bodeš ti, moj križani Jezus, vedno pričujoč in povsod, kamorkoli se moje oko ozre, in da vse v tvoji sveti kervi vidim, da se le v tebe zamaknem in nikjer ničesar ne najdem, kakor tebe, nikjer ničesar ne ugledam, kakor tebe, in ničesar ne vidim, kakor — tvoje svete rane!

Za-te terpéti, o Gospod, in s teboj umreti, naj bo moja edina tolažba, moje vedno premišljevanje in hrepenenje moje žive ljubezni. —

Le v tebi, o Jezus, naj moje serce počiva! zakaj gorjé je le tam, kjer tebe ni, saj si ti moč

vsegamogočnega; srečen morem biti le v tebi, ki si vir in studenec vsega zveličanja. Jezus, le tebi živim; Jezus, le tebi naj umerjem! tvoj sem živ in mertev. Amen.

(Ako vtegneš dalje v cerkvi pomuditi se, ponovi kerstno obljubo priporoči se Mariji devici, angelju varhu, svojemu patronu. Moli tudi za svoje starše, brate, sestre, prijatle, neprijatle, sovražnike i. t. d., pa tudi za verne duše v vicah.)

Ponavljjanje kerstne obljube.

Vsegamogočni, večni Bog, nebeški Oče, stvarnik in hranitelj vseh stvari! Ti si me po svoji podobi vstvaril, pri sv. kerstu prerodil, v svojega otroka in za deležnika nebeškega kraljestva sprejel; —

Bog Sin, Jezus Kristus, edinorojen večnega Očeta, ti si za

me človek postal, na križu me rešil večnega pogubljenja, in pri sv. kerstu za svojega brata v sveto katoliško cerkev vzel, da me srečno v nebeško kraljestvo pripelješ; —

Bog sveti Duh, tretja božja oseba! Ti si me pri sv. kerstu posvetil, in mi v svetih zakramentih svojo posvečujočo gnado deliš. Presveta Trojica, v treh osebah en sam Bog! v tebe verujem, tebe molim in hvalim za vse posebno pa za največo milost in dobroto svetega kersta, ki je tako velika in imenitna, da kraljeva krona ne tako.

O kako srečen sem, da si me v svojo sveto cerkev poklical vseh grehov me očistil, in mi dal vse, česar za večno zveličanje potrebujem.

Kar sem nekdam pri sv. kerstu po svojih botrih obljubil, to ob-

ljubo zdaj s hvaležnim srcem ponovim. — Odpovem se hudiču in vsemu njegovemu djanju, kakor tudi vsem zapeljivcem — njegovim namestnikom. Odpovém se napuhu, vsem napčnim šegam in vsem drugim pregreham, kakor tudi vsemu zapeljivemu svetu.

Verujem v Boga Očeta, vsegamogočnega stvarnika nebes in zemlje; verujem v Jezusa Kristusa, edinorojenega Sina božjega, ki je rojen bil in terpel; — verujem v sv. Duha, sveto kerščansko katoliško cerkev, občestvo svetnikov, odpuščenje grehov, vstajenje mesá in večno življenje.

Po naukih sv. kerščanske katoliške cerkve hočem kakor pokorni hlapec do smerti živéti, svete zakramente vredno prejemati, in skoz ta nebeška vrata v večno zveličanje iti; po Jezusu Kristusu, Gospodu našem, po priprošnjah

Marije device, vseh angelov božjih, svetnikov in svetnic, posebno svojega angelja varha in svojega patrona I. Amen.

Božje čednosti.

Djanje vere.

Verujem v tebe, pravi trojedini Bog, Oče, Sin in sveti Duh! kateri si vse vstvaril, kateri vse hraniš in vladaš, kateri dobro plačuješ in hudo kaznuješ. Verujem, da se je Sin božji včlovečil, da nas je s svojo smertjo na križu odrešil, in da nas sveti Duh s svojo milostjo posvečuje. Verujem in terdim vse, kar si ti o Bog! razodel, kar je Jezus Kristus učil, kar so aposteljni oznanovali, in kar nam sveta rimsko katoliška cerkev zapoveduje verovati. Vse to verujem,

ker si ti, o Bog! večna in neskončna resnica in modrost, ki ne moreš ne goljufati, ne goljufan biti. O Bog! oživi mojo vero!

Djanje upanja.

Upam in se zanesem na tvojo neskončno dobroto in milost, o Bog! da mi boš po neskončnem zasluženji svojega edinorojenega Sina Jezusa Kristusa v tem življenji spoznanje, pravo obžalovanje in odpuščenje mojih grehov, po smerti pa večno zveličanje dal, in dodelil tebe od obličja do obličja gledati, ljubiti in brez konca uživati. Upam tudi od tebe potrebne pomočke vse to doseči. Upam to od tebe, ker si tí to obljubil, kateri si vsegamogočen, zvest, neskončno dobrotljiv in usmiljen. O Bog! poterdi moje upanje!

Djanje ljubezni.

O moj Bog! ljubim te iz

vsega svojega serca, čez vse, ker si največa dobrota, neskončno popolnoma in vse ljubezni vreden; ljubim te tudi zato, ker si do mene in do vseh stvari neskončno dobrotljiv. Iz vsega serca želim, da bi te ravno tako ljubil, kakor so te tvoji najzvestejši služabniki ljubili in te še ljubijo.

Ž njih ljubeznijo sklenem svojo nepopolnoma ljubezen; povikšaj jo v meni, o dobrotljivi Gospod, bolj in bolj. Ker te tedaj resnično in iz serca ljubiti želim in si to terdno prizadevam, zato mi je iz serca žal, da sem tebe svojo neskončno dobroto, katero čez vse ljubim, tebe svojega stvarnika, odrešenika in posvečevavca razserdil. Žal mi je, da sem grešil, da sem tebe svojega vsegamogočnega Gospoda, svojega najboljšega Očeta, razžalil. Terdno sklenem, vse grehe in vse

hude priložnosti zapustiti, storjene grehe čedalje bolj obžalovati, in nikdar več zoper tvojo sveto voljo ravnati. Vzemi me zopet za svojega otroka in dodeli mi milost, ta svoj sklep dopolniti. Tega te prosim po neskončnem zasluženju tvojega božjega Sina, našega Gospoda in Zveličarja, Jezusa Kristusa. Amen.

Priporočevanje Mariji devici.

Bodi češčena premila Mati mojega Zveličarja, vseh devic devica, nebes in zemlje kraljica, mati čiste ljubezni, veselje in zaupanje moje, bodi češčena! — K tebi vpijem, Evin otrok, k tebi zdihujem iz te solzne doline, ki je polna nevarnosti in skušnjav. — Pod tvojo pomoč pribežim, mati milosti božje, ne zaverzi moje prošnje v mojih potrebah. — Oh oberni, preljubeznjiva mati, k

meni svoje milostljive oči. S svojim Sinom me spravi, svojemu Sinu me priporoči, svojemu Sinu me izroči. O dobrotljiva, o milostljiva, o ljubeznjiva devica Marija, moja gospá, moja srednica, moja pomočnica. Prosi za-me sveta božja porodnica, da bom vreden Jezusovih obljub. Amen.

Priporočevanje angelju varhu

Sveti angelj varh, meni prijatelj in tovarš dan, da me spremljaš in vodiš po nevarnem poti časnega življenja, in pripelješ iz te ptuje dežele v ljubi očetov dom večnega zveličanja, lepo te počastim in se ponižno tvojemu varstvu izročim. — Pomagaj mi, da v dobrem ne oslabim; varuj me, da v nevarnosti ne grešim, in terdno me podpiraj, da vse vidne in nevidne sovražnike svojega zveličanja srečno pre-

magam. — Skerbno me vodi po ozki stezi svete čednosti, k mojemu ljubemu Očetu, kjer zdaj pred njim stojiš, njegovo božje obličje gledaš, moje molitve in dobra dela njemu daruješ in za mene prosiš. — O da bi tudi jez s teboj in z vsemi izvoljenimi neskončnemu Bogu pel večno čast in hvalo! Amen.

Priporočevanje svojemu sv. patronu.

Izvoljeni božji svetnik, sveti I. moj posebni patron, sveti prijatelj in moj mogočni prošnik v nebesih, ki si srečno dosegel, česar še jez v nevarnosti iščem, in že vživaš, česar jez želim, naj tudi tebe pozdravim, in se tvoji priprošnji priporočim. — V naročji nebeškega Očeta se zdaj ti veseliš, pred sedežem milosti božje stojiš, in se na-me na revno zem-

ljo oziraš, me k sebi želiš ter kličeš: — Sprosi mi usmiljenje in pomoč, da ne bom samo tvojega imena nosil, ampak tudi posnel tvojše lepe čednosti, enkrat se pa s teboj veselil v nebeškem kraljestvu, ter hvalil in častil z vsemi svetniki in svetnicami Boga Očeta, Boga Sina in Boga svetega Duha, kteremu bodi čast in hvala vekomaj. Amen.

Molitev za svojega spovednika.

Jezus Kristus, moj Gospod in Zveličar! ki si svojim namestnikom sv. Duha dal in jim zapustil nebeške ključje svoje oblasti, nas grehov odvezati, ali nam jih zadržati; tebe ponižno prosim, razsvetli svojega služabnika, mojega spovednika, da bo vselej moj grešen stan prav spoznal, meni potrebne nauke dajal, modro

svetoval, vredno pokoro nalagal, in me kakor moj angelj varh po pravi poti pokore in poboljšanja za teboj peljal v večno življenje. Poverni mu pa tudi, o Jezus, vse poterpljenje in prizadevanje, ki ga ima z menoj, ter mu daj enkrat v sredi svojih ovčic v nebesih veseliti se pri tebi vekomaj. Amen.

Molitev za žive starše.

(Ako imaš le očeta, ali mater živo, le za njih moli:)

O Bog, ki mi starše spoštovati zapoveduješ, in dolgo ter srečno življenje za to na zemlji obetaš: lepo te prosim, usmili se mojega ljubega očeta (moje ljube matere.) Poverni jim na duši in na telesu vse, kar meni dobrega storijo. Daj pa tudi meni svojo pomoč, da jih bom vselej rad ubogal, jim veliko veselje delal, enkrat se pa pri tebi v nebeškem

kraljestvu ž njimi združen veselil.
Amen.

Molitev za mertve starše.

Večni Bog! ki si mi ljube-
ga očeta (ljubeznjivo mater) vzel
in jih k sebi poklical; bodi zdaj
ti moj usmiljeni Oče, in usmili se
tudi mojega ranjcega očeta (ranjke
moje matere). Odpusti jim vse
grehe, ki so jih morebiti zavoljo
mene storili. Naj jim sveti večna
luč tam v kraljestvu izvoljenih;
naj v miru počivajo! Pomagaj pa
tudi meni pravično živéti, srečno
umreti in za njimi k tebi priti v
večno veselje, kjer nas smert več
ne loči. Amen.

Molitev za vse žive.

Vsegamogočni, neskončno
usmiljeni Bog, Oče mirú in lju-
bezni! ki želiš, da bi vsi tvoji
otroci kakor bratje in sestre v

lepem miru, v vedni zastopnosti in v stanovitni ljubezni živeli med seboj, daj nam svojega svetega Duha, da nas napolni s svojimi svetimi darmí. Prosim te za svoje tovarše in tovaršice, prijatle in prijateljice; posebno pa za svoje domače; daj nam vsem razsvetljeno pamet, da bomo pošteno živeli, tebi zvesto služili, vsega potrebnega za dušo in telo imeli, enkrat pa k tebi, svojemu Očetu, srečno došli v večno zveličanje; po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Molitev sv. Bernarda *za spreobrnjenje grešnikov.*

Spomni se, preusmiljena devica Marija, nikdar še ni bilo slišati, da bi kdo zapuščen bil, katerikoli je pod tvojo brambo pribežal, tebe na pomoč klical in se tvoji prošnji priporočal. S tem zaupa-

njem navdihnjen k tebi, o devica devica pridem, k tebi, o Mati pribežim, pred teboj jez grešnik zdihujem.

Ne zaverzi, o Mati, Besede (Jezusa Kristusa) — moje prošnje;

Temuč milostljivo me šliši in usliši. Amen.

Oče naš. Češčena si Marija.

M o l i t e v

za vse verne duše v vicah.

O Bog vsega usmiljenja, stvarnik in odrešenik vseh vernih, ki odpuščenje deliš in zveličanje, ponižno te prosim, dodeli mojim bratom in sestram, dobrotnikom in dobrotnicam, tovaršem in tovaršicam, znancem in znankam, ki so pred menoj iz tega sveta se ločili, po prošnji Marije Device in vseh svetnikov svoje usmiljenje. Odpusti jim vse gre-

he in daj jim priti v družčinjo svojih izvoljenih, da srečno dosežejo, česar so vselej želéli, tebe od obličja do obličja gledati, tebe uživati, tebe častiti, hvaliti in moliti na vekomaj. Vsega tega pa te prosim po Jezusu Kristusu tvojem Sinu, Gospodu našem, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti sv. Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Molitev k Jezusu v presvetem Rešnjem Telesu.

(Sv. Avguštin.)

„Vzemite in jejte, to je moje telo; — vzemite in pijte, to je moja kri.“ (Mat. 26.)

Moj Bog, in moj Gospod! v tebi naj moja duša počiva, tebe naj s svojim duhom premišljuje. Z veselim glasom hočem tvojo hvalo prepevati in tvoje sveto ime častiti in to naj bo vsa moja tolažba, preden pridem v svojo nebeško domovino. Odterga naj se moja duša od vseh posvetnih misli, in moj duh naj v senci tvojih perut počiva, pri tebi naj pokoj najde moje sercé, katero je kakor šumeče morje vedno nepokojno. O bogati delivec vseh dobrih darí, vsegamogočni Bog, nebeška jed, moje veselje, moje zveličanje! daj tudi meni hladilo in moč, kedar pešam, preženi vse

moje raztresenje, reši me vseh
 zmotnjav, in tolaži me ti, kedar
 me vse zapustí. Glej, o Gospod,
 prosim te in pred tvojimi vratmi
 stojim, terkam in želim, k tebi
 puščen biti. O moj Jezus, prosim
 te po neskončnem usmiljenji, po
 katerem si naš kakor svetlôba vsha-
 jočega solnca z nebeških višav
 obiskal, daj meni, svojemu ter-
 kajočemu služabniku odpreti, da
 pred tebe stopim in mir, pokoj,
 tolažbo in moč pri tebi in v tebi
 najdem, o nebeški kruh, ki nas
 živiš na vekomaj! Zakaj ti, o
 Gospod, sladki Jezus moj, si kruh
 in studenec življenja, varh večne
 svetlobe; ti si moje vse, ki živiš
 pravične, ki te ljubijo. O Gospod
 utolaži mojo zdihujočo dušo, o
 Jezus nasiti jo lačno z dobrota-
 mi in veseljem v večno življenje!
 Amen.

Priporoči samega sebe Jezusu, rekoč:

Tebi se priporočim, najljubeznjiviši Jezus. Skrij me v svoje ljubezni polno sercé in nikdar ne pripusti, da se kedaj od tebe ločim!

V življenji bodi moja tolažba, v smerti moja popotnica, v večnosti pa moje zveličanje, tega te prosim ne samo za-se, temuč tudi za vse svoje, prosim te po tvojih britkih solzah, velikem terpljenji in prelivanju svete kervi. Amen.

Priserčna obljuba pred sv. Rešnjim Telesom.

(Sv. Tomaž Avkin.)

Serčno želim, vedno ljubiti, moliti in vredno prejemati te. O presveta večerja, pri kateri se Jezus Kristus vživa, spomin njegovega terpljenja obhaja, duša z

milostmi napolnuje in nam daje
zastava večnega veličastva. Amen.

Hvaljeno in vekomaj češčeno
bodi presveto Rešnje Telo. Amen,

Lavretanske litanije,

ki se o Marijinih praznikih molijo.

(S kratkim razlaganjem,)

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče nebeški, vsegamogočni Bog,
usmili se nas!

Sin, vsega sveta rešnji Bog, usmili
se nas!

Sveti Duh, resnični Bog, usmili
se nas!

Sveta Trojica, en sam Bog, u-
smili se nas!

Sv. Marija,
 Sv. devic devica,
 Mati Kristusova,
 Mati milosti božje (mati tistega
 ki nam je gnado prinesel),
 Mati prečista,
 Mati brez madeža,
 Mati nedolžna,
 Mati presveta,
 Mati ljubeznjiva,
 Mati prečudna (ki si po ču-
 dežu vsegamogočnosti božje
 postala mati našega odre-
 šenika),
 Mati našega Stvarnika,
 Mati našega Odrešenika,
 Devica modra,
 Devica častitljiva,
 Devica hvale vredna,
 Devica mogočna (mogočna po
 svoji priprošnji pri Bogu),
 Devica usmiljena,
 Devica verna (ki si skerbno z
 milostjo božjo delala),

za nas Boga prosil!

- Podoba pravice (zgled najlep-
ših čednosti),
- Sedež modrosti božje (ki si v
svojem blagoslovljenem te-
lesu Jezusa, večno modrost,
nosila),
- Začetek našega veselja (mati
tistega, nad čegar rojstvom
se veselimo),
- Posoda duhovna (prebivališče
sv. Duha),
- Posoda časti vredna (izvoljena
posoda, ki si posebno po
včlovečenji Sinu božjega ča-
stitljiva postala),
- Posoda vse svetosti (ti s po-
sebnostjo pobožnostjo obdarova-
na devica),
- Skrivnostna roža (devica, ki s
svojim zgledom čednost po-
sebnost ljubezljivo delaš, ena-
ko roži, ki svoj prijeten duh
deli na vse kraje),

za nas Boga prositi!

- Turn kralja Davida (s svojo
 priprošnjo mogočna varhinja
 zoper naše sovražnike),
 Turn slonokosteni (devica, ki
 si svoje telo in svojo dušo
 greha obvarovala),
 Hiša zlata (devica, ktere slava
 je najčistejšemu zlatu podobna
 Skrinja mirú in sprave (mati
 postavodajavca nove zaveze),
 Vrata nebeška (mati tistega, ki
 nam je nebesa odperl),
 Zgodnja danica (ki se med
 ljudmi v čednosti in pobož-
 nosti kakor svetla danica sve-
 tiš med zvezdami),
 Zdravje bolnikov (ki bolnim
 zdravje sprosiš),
 Pribežališče grešnikov (ki s svo-
 jo mogočno priprošnjo greš-
 nikom odpuščenje grehov pri-
 dobiš),
 Tolažnica žalostnih,
 Pomoč kristijanov,

za nas Boga prosí!

Kraljica angelov,	} za nas Boga prosil!
Kraljica očakov,	
Kraljica prerokov,	
Kraljica aposteljnov,	
Kraljica marternikov,	
Kraljica spoznovavcev (tistih,	
ki so pripravljene, svoje živ-	
ljenje za vero dati,	
Kraljica devic,	
Kraljica vseh svetnikov,	
Kraljica brez madeža izvirnega	
greha spočeta,	

Jagnje Božje, ki grehe sveta od-
jemlješ; zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta od-
jemlješ; usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta od-
jemlješ; usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Oče naš itd. Češčena si Marija itd.

M o l i t v e.

1. K presvetemu rešnjemu telesu.

(Kedar je izpostavljeno.)

V. Kruh z nebes si jim dodelil.

R. Kteri ima vso sladkost v sebi.

M o l i m o.

O Bog! kteri si nam v prečudnem zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega telesa in tvoje kervi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. Kteri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinstvi svetega Duha, Bog vekomaj. Amen.

2. K sv. devici materi Mariji.

Pod tvojo pomoč pribežimo, o sveta božja porodnica. Ne zaverzi naših prošenj v naših potrebah, temuč reši nas vselej

vseh nevarnosti. O častitljiva in žegnana devica: naša gospá, naša srednica, naša besednica, naša pomočnica. S svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, svojemu Sinu nas izroči!

V. Prosi za nas sveta božja porodnica!

R. Da bomo vredni obljub Kristusovih!

M o l i m o.

Dodeli nam, svojim služabnikom, prosimo, Gospod Bog! da vedno zdravje na duši in na telesu uživamo; in da bomo po častitih prošnjah presvete Marije vselej device sedanje žalosti rešeni in večnega veselja deležni.

3. K sv. devici materi Mariji.

Od prve adventne nedelje do božiča.

Usmiljena mati Zveličarjeva, ki ostaneš vrata nebeška in zgod-

nja danica! pomagaj ljudstvu, ki je padlo, pa želi vstati, ti, ki si svojega stvarnika prečudno rodila, devica pred in potlej ostala, ko si iz Gabrielovih ust prejela češčenje, usmili se grešnikov.

V. Angel Gospodov je oznanil Mariji!

R. In je spočela od sv. Duha.

M o l i m o.

Svojo milost, prosimo, Gospod! v naša serca vlij, da, ki smo po angelovem oznanjenji včlovečenje Kristusa, tvojega Sina, spoznali, po njega terpljenji in križu častitljivo vstajenje dosežemo.

Od božiča do svečnice.

Usmiljena mati Zveličarjeva, ki ostaneš vrata nebeška in zgodnja danica! pomagaj ljudstvu, ki je padlo, pa želi vstati: ti, ki si

svojega stvarnika prečudno rodila, devica pred in potlej ostala, ko si iz Gabrijelovih ust prejela češčenje, usmili se grešnikov.

V. Po porodu si čista devica ostala.

R. Prosi za nas, sveta božja porodnica!

M o l i m o.

Bog! kateri si po rodovitnem devištvu svete Marije človeškemu rodu dar večnega zveličanja dodelil: daj, prosimo, da za nas prositi občutimo njo, po kateri nam je sreča došla prejeti življenja začetnika, Gospoda našega Jezusa Kristusa, Sina tvojega.

Od svečnice do vélicega četertka.

Bodi češčena, nebes kraljica, češčena angelov gospa; češčena korenina, češčena ti, ki si svetu pravo luč rodila! Bodi pozdrav-

ljena, devica. častita, mimo vseh
lepa; bodi pozdravljena, prelju-
beznjiva, in prosi za nas Kristusa.

V. Naj te hvalimo devica
presveta!

R. Daj nam moč zoper so-
vražnike tvoje.

M o l i m o.

Dodeli, milostljivi Bog! bram-
bo naši slabosti, da, ki svete Bož-
je porodnice spomin obhajamo, s
pomočjo njenih prošenj od svojih
grehov vstanemo.

Od vélike sobote do 1. nedelje po binkoštih

Veseli se kraljica nebeška,
aleluja! ktereга si zaslužila nositi,
aleluja! vstal je od smerti, kakor
je rekel, aleluja! Prosi za nas
Boga, aleluja!

V. Veseli in raduj se, devica
Marija, aleluja!

R. Ker je res vstal Gospod,
aleluja!

M o l i m o.

O Bog! ki si po vstajenji svojega Sina Gospoda našega Jezusa Kristusa svet razveselil; dodeli, prosimo, da po njegovi materi devici Mariji dosežemo večnega življenja veselje.

Od prve nedelje po binkoštih do 1. adventne nedelje.

Češčena bodi kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena! k tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci, k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej dolini solz. Oh, obrni tedaj, naša pomočnica svoje milostljive oči v nas, in pokaži nam po tem revnem življenji Jezusa, žegnani sad svojega telesa: o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka devica Marija!

V. Prosi za nas sveta božja porodnica!

R. Da bomo vredni obljub
Kristusovih.

M o l i m o.

Vsegamogočni, večni Bog!
ki si dušo in telo častite device
matere Marije, da bi vredno pre-
bivališče tvojega Sina biti zaslu-
žila, s pomočjo sv. Duha pripra-
vil, daj, da bomo, ki se njenega
spomina veselimo, po njenih mi-
lostljivih prošnjah prihodnjih zle-
gov in večne smerti rešeni.

4. K svetemu Jožefu.

Glejte, zvesti in modri hlapec,
kterega je postavil Gospod čez
svojo družino.

V. Prosi za nas, sv. Jožef!

R. Da bomo vredni obljub
Kristusovih!

M o l i m o.

Naj nam, prosimo, Gospod!

zasluženje ženina tvoje presvete matere Marije pomaga, da, kar naša slabost ne premore, nam bode po njegovih prošnjah dodeljeno.

5. Za vse potrebe.

Ponižno, Gospod! te prosimo, razveži po svoji milosti naših grehov vezi, in ohrani po prošnjah svoje izvoljene matere ljube device Marije in vseh svojih svetnikov nas svoje služabnike, naše dobrotnike in naše pahištvo v vsi svetosti; tudi očisti vso našo rodovino in naše prijatle hudobe in grehov, in napolni jih z lepimi čednostmi; dodeli nam mir in zdravje, odverni od nas vidne in nevidne sovražnike, in odženi vse hude želje; daj nam zdravo vreme in dobro letino, skaži milost našim prijatlom in neprijatlom, in obvaruj to faro z vsemi, kateri v

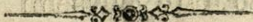
njej prebivajo, kuge, lakote, voj-
ske, ognja, potresa, povodnji, in
dodeli milostljivo vsem vernim ker-
ščnikom, živim in mertvim, v ne-
beškem kraljestvu večno življenje,
mir in pokoj. Obvaruj našega pa-
peža I., našega škofa I., našega
svetlega cesarja I. in vso našo
duhovsko in deželsko gosposko,
in vse kerščansko ljudstvo vseh
nadlog in vsega zlega. In tvoj
žegen pridi z nebes dol nad nas,
in bodi vselej nad nami. Po Go-
spodu našem, Jezusu Kristusu,
Sinu tvojem, kateri s teboj živi in
kraljuje v edinosti svetega Duha,
Bog vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vselej
pri nas.

R. Amen.

Oče naš itd. Češčena si Marija itd

(Petkrat.)

Litanije

vseh svetnikov.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče nebeški, vsegamogočni Bog,
usmili se nas!

Sin, vsega sveta rešnji Bog, usmili
se nas!

Sveti Duh, resnični Bog, usmili
se nas!

Sveta Trojica, en sam Bog, u-
smili se nas!

Sveta Marija,

Sveta mati božja,

Sv. devic devica,

Sv. Mihael,

Sv. Gabriel,

Sv. Ratael,

Vsi sveti angeli in arhangeli,

za nas Boga prosite!

Vse verste zveličanih duhov, za
nas Boga prosite!

Sv. Janez kerstnik, za nas Boga
prosi!

Sv. Jožef, za nas Boga prosi!

Vsi sv. očaki in preroki, za nas
Boga prosite!

Sv. Peter,

Sv. Pavel,

Sv. Andrej,

Sv. Jakop,

Sv. Janez,

Sv. Tomaž,

Sv. Jakop,

Sv. Filip,

Sv. Jernej,

Sv. Matevž,

Sv. Simon,

Sv. Tadej,

Sv. Matija,

Sv. Barnaba,

Sv. Lukež,

Sv. Marka,

za nas
Boga prosi!

Vsi sv. aposteljni in evangelisti,
za nas Boga prosite!

Vsi sv. učenci Gospodovi, za nas
Boga prosite!

Vsi sv. nedolžni otroci, za nas
Boga prosite!

Sv. Štefan, za nas Boga prosi!

Sv. Lovrenec, za nas Boga prosi!

Sv. Vincencij za nas Boga prosi!

Sv. Fabijan in Boštijan, za nas
Boga prosita!

Sv. Janez in Pavel, za nas Boga
prosita!

Sv. Kozma in Damijan, za nas
Boga prosita!

Sv. Gervazij in Protazij, za nas
Boga prosita!

Sv. Silvester,

Sv. Gregor,

Sv. Ambrož,

Sv. Avguštin,

Sv. Hieronim,

Sv. Martin,

Sv. Miklavž,

za nas

Boga prosi!

Vsi sv. škofje in spoznovavci, za
nas Boga prosite!

Vsi sv. učeniki, za nas Boga prosite!

Sv. Anton,	}	za nas Boga prosi!
Sv. Benedikt,		
Sv. Bernard,		
Sv. Dominik,		
Sv. Frančišek,		

Vsi sv. mašniki in leviti, za nas
Boga prosite!

Vsi sv. menihi in puščavniki, za
nas Boga prosite!

Sv. Marija Magdalena, za nas
Boga prosi!

Sv. Agata, za nas Boga prosi!

Vsi sv. mučenci, za nas Boga
prosite!

Sv. Lucija,	}	za nas Boga prosi!
Sv. Neža,		
Sv. Cecilija,		
Sv. Katarina,		
Sv. Anastazija,		

Vse sv. device in vdove, za nas
Boga prosite!

Vsi svetniki in svetnice božje,
za nas Boga prosite!

Bodi nam milostljiv, zanesi nam,
o Gospod!

Bodi nam milostljiv, usliši nas, o
Gospod!

Od vsega hudega,
Od vsega greha,
Od svoje jeze,
Od šibe potresa,
Od nagle in neprevidene smerti,
Od skušnjav hudičevih,
Od jeze, sovraštva in vse hude
volje,

Od duhá nečistosti,
Od treska in hudega vremena,
Od večne smerti,
Po skrivnosti svojega sv. včlo-
večenja,

Po svojem prihodu,
Po svojem rojstvu,
Po svojem kerstu in sv. postu,
Po svojem križu in terpljenji,

reši nas, o Gospod!

Po svoji smerti in svojem
pokopu,
Po svojem svetem vstajenji,
Po svojem čudnem vnebo-
hodu,
Po prihodu tolažnika sv.
Duha,
V dan sodbe,

reši nas, o Gospodi!

Mi grešniki,
Da nam zanesesh,
Da nam odpustiš,
Da nas k pravi pokori pripelješ,
Da svojo cerkev vodiš in o-
hraniš,
Da pastirja apostolskega in
vse cerkvene stanove v svo-
ji sveti veri ohraniš,
Da sovražnike sv. cerkve po-
nižaš,
Da kerščanskim kraljem in
oblastnikom mir in pravo
enovoljnost daruješ,
Da vsemu kerščanskemu ljud-
stvu mir in edinost daš,

prosimo te, sliši nas!

Da nas vse v svoji sv. službi
 poterdiš in obderžiš,
 Da naše misli k nebeškim že-
 ljam povzdigneš,
 Da vsem našim dobrotnikom
 večne dari dodeliš,
 Da duše naše in naših bratov,
 bližnjih in dobrotnikov več-
 nega pogubljenja rešiš,
 Da sad zemlje daš in ohraniš,
 Da vsem vernim dušam večni
 pokoj dodeliš,
 Sin božji,

prosimo te, sliši nas!

Jagnje Božje, ki grehe svetá
 odjemlješ; zanesi nam, o
 Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe svetá
 odjemlješ; usliši nas, o Go-
 spod!

Jagnje Božje, ki grehe svetá
 odjemlješ; usmili se nas, o
 Gospod!

Kriste, sliši nas!!

Kriste, usliši nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Oče naš itd. Češena si Marija itd.

Molitve po litanijah

v dan sv. Marka in križev teden.

69. Psalm.

O Bog! hiti me otet;

Gospod, teci mi pomagat.

Omoteni in osramoteni naj bodo, kateri
mi strežejo po življenji.

Odstopijo naj, in sram jih bodi, kateri
mi hočejo hudo.

Obernejo naj se zdajci osramoteni,
pravijo! Haha! haha!

Vsi pa, kateri tebe iščejo, naj se ve-
selé in radujejo.

Vedno, naj reko: Hvaljen bodi Bog!
kateri ljubijo tvoje odrešenje.

Jez pa sem revež in siromak, o Bog
hiti k meni.

Moj pomočnik in moj odrešenik, Bog!
nikar se ne mudi.

Čast bodi Očetu itd.

- V. Pomagaj svojim služabnikom,
 R. Ki v te zaupajo, moj Bog!
 V. Bodi nam, Gospod! močen turen,
 R. Pred sovražnikom.
 V. Nič naj ne opravi sovražnik pri nas,
 R. In otrok krivice naj se ne loti
 nam škodovati.
 V. Gospod! ne ravnaj z nami po naših
 grehah,
 R. In ne povračuj nam po naših
 hudobijah.
 V. Molimo za našega papeža I.
 R. Ohrani ga, Gospod! oživljaj in
 osreči ga na zemlji, in ne daj ga
 v voljo njegovih sovražnikov.
 V. Molimo za svoje dobrotnike,
 R. Poverni, Gospod! milostljivo zavoljo
 svojega imena večno življenje
 vsem, kateri nam kaj dobrega storé.
 V. Molimo za verne mertve.
 R. Gospod, daj jim večni mir in pokoj,
 in večna luč naj jim sveti.
 V. Naj počivajo v miru.
 R. Amen.
 V. Molimo za svoje brate, katerih ni
 tukaj,
 R. Pomagaj svojim služabnikom, ki
 v te zaupajo, moj Bog!
 V. Pošlji jim, Gospod! pomoč iz svetišča

R. In varuj jih iz Siona.

Ź. Gospod! usliši mojo molitev,

R. In moje vpitje naj do tebe pride.

M o l i m o.

O Bog! ki ti je lastno usmiliti se vselej in prizanesti, usliši naše pohlevne prošnje, da nas in vse tvoje služabnike, ktere grehov veriga veže, gnado tvoje dobrote odveže.

Usliši, te prosimo, o Bog! našo pohlevno molitev, in odpusti nam grehe, ki se ti jih obtožimo, da nam dobrotljivo z odpuščenjem vred mir dodeliš.

Skaži nam dobrotljivo, o Gospod! svojo neizrečeno gnado, da nas vseh grehov odvežeš, in kazen, ktere za-nje zaslužimo, rešiš.

Bog! ki te greh razžali, in pokora potolaži, ozri se milostljivo na prošnjo k tebi kličočega ljud-

stva, in šibe svoje jeze, ki jih za svoje grehe zaslužimo, od nas odverni.

Vsegamogočni, večni Bog! usmili se svojega služabnika I. našega papeža, in vodi ga po potu večnega življenja, da bo s tvojo pomočjo, kar je tebi dopadljivo želel, in z vso močjo storil.

O Bog, od kterega pridejo svete želje, dobre misli in pravična dela, daj svojim služabnikom tak mir, ki ga svet ne more dati, da bodo naša serca tvojim zapovedim vdana, in po zatertem strahu sovražnikov časi s tvojo pomočjo varni in mirni.

O Bog! užgi naša serca z ognjem svojega svetega Duha, da ti bomo s čistim telesom služili, in z očiščenim srcem dopadli.

Bog, stvarnik in odrešenik vseh vernih! dodeli dušam svojih služabnikov in služabnic odpušče-

nje vseh grehov, da milostljivo odpuščenje, ktereга so vselej želeli, po bogaboječih prošnjah dosežejo.

Začni, prosim, Gospod! s svojim Duhom naše djanje, in spremljaj ga s svojo sveto pomočjo, da se vse naše molitve in dela vselej iz tebe začno, in iz tebe začete, tudi v tebi končajo.

Vsegamogočni, večni Bog, ki gospoduješ čez žive in mertve, in se usmiliš vseh, ktere iz vere in dobrih del za svoje spoznaš, pohlevno te prosimo, da vsi, za ktere smo se namenili moliti, kateri so še pri življenji, ali pa so se že iz sveta ločili, po prošnjah vseh tvojih svetnikov od tvoje dobrote odpuščenje vseh svojih grehov dosežejo. Po Gospodu našem, Jezusu Kristusu, Sinu tvojemu, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog vekomaj. Amen.

Ź. Bog, usliši mojo molitev.

R. In moje vpitje naj pride do tebe.

Ź. Vsegamogočni in usmiljeni Bog naj nas usliši.

R. Amen.

Ź. In vernih duše naj po milosti Božji počivajo v miru.

R. Amen.

Molitve po litanijah

pri popoldanji službi Božji ob nedeljah in praznikih, ki niso matere Božje.

K presvetemu rešnjemu telesu.

(Kedar je izpostavljeno.)

V. Kruh z nebes si jim dodelil.

R. Kteri ima vso sladkost v sebi.

M o l i m o.

O Bog! kteri si nam v prečudnem zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega telesa in tvoje kervi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. Kteri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edi-

nosti svetega Duha, Bog vekomaj.
Amen.

Za odvernjenje vseh nadlog in nevarnosti.

Vsegamogočni, večni Bog, nebeški Oče! poglej z očmi svoje neskončne milosti naše reve in nadloge. Usmili se vseh vernih kristjanov, za ktere se je tvoj edinorojeni Sin, naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus, voljno grešnikom v roke dal, in je tudi svojo drago kri na lesu svetega križa prelil. Po tem Gospodu Jezusu odverni, milostljivi Oče! zaslužene šibe, sedanje in prihodnje nevarnosti: punte, vojsko, kugo, lakoto, dragino, bolezni in žalostne revne čase.

Vsegamogočni, večni Bog! usmili se svojega služabnika našega papeža I., in vodi ga po poti večnega življenja, da bo s tvojo pomočjo, kar je tebi prijetno želel, in z vso močjo storil.

O Bog, pastir in vladar vseh vernikov! glej milostljivo na svojega služabnika našega škofa I., ki si ga pastirja naše škofije postavil; dodeli mu, da tistim, čez ktere je postavljen, z besedo in z djanjem k dobremu služi, in tako s čedo, ki mu je izročena, večno življenje doseže.

Bog, varh vseh kraljestev, dodeli svojemu služabniku našemu cesarju I. tvojo moč, s katero se sovražnik premaga, spoznati in častiti! da bo, ker je iz tvoje volje cesar postal, tudi v tvojem varstvu vselej mogočen.

Razsvetli in poterdi v vsem dobrem duhovske in deželске oblastnike in gosposke, da nas bodo na vse to napeljevali, kar more k tvoji Božji časti, k našemu zveličanju in k miru in sreči vsega krščanstva pripomoči.

Prosimo tudi, kakor hočeš da

nam je prositi, za svoje prijatle in neprijatle, za zdrave in bolne, za vse žalostne in revne kristijane, za žive in mertve.

Vsegamogočni, večni Bog, ki gospoduješ čez žive in mertve, in se usmiliš vseh, ktere iz vere in dobrih del za svoje spoznaš, pohlevno te prosimo, da vsi, za ktere smo se namenili moliti, kateri so še pri življenji, ali pa so se že s sveta ločili, na prošnje vseh tvojih svetnikov od tvoje dobrote odpuščenje vseh svojih grehov dosežejo.

Dodeli nam, o Bog mirú, pravo edinost v veri brez vsega razdertja in ločitve. Preoberni naša serca k pravi pokori in k poboljšanju našega življenja. Užgi v nas ogenj svoje ljubezni. Daj nam goreče želje po vsi pravičnosti, da ti bomo kakor tvoji po-

korni otroci v življenji in v smerti prijetni in dopadljivi.

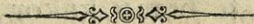
Tebi bodi vedno priporočeno, o Gospod! vse naše djanje in nehanje, naše delo in opravilo, naše življenje in naša smert. Daj nam tvojo milost tukaj uživati, in tamkaj z vsemi izvoljenimi doseči, da te bomo v večnem veselji in zveličanji hvalili in molili. To nam dodeli, o Gospod, nebeški Oče! po Jezusu Kristusu svojem ljubem Sinu, Gospodu našem in Odrešeniku, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vselej pri nas.

R. Amen.

Oče naš itd. Češčena si Marija itd.

(Petkrat.)

Molitev

pred svetim Križevim potom.

Molimo. Začni, prosimo, Gospod, s svojim duhom naše djanje in spremljaj ga s svojo sveto pomočjo, da se vse naše molitve in dela vselej iz Tebe začnó, in iz Tebe začete tudi v Tebi končajo. Po Kristusu Gospodu našem. Amen.

Darovanje svetega Križevega pota.

O moj dobrotljivi Jezus! ljubim Te čez vse, ker si večna dobrota in brezkončna milost. Žal mi je iz celega serca, da sem kdaj Tebe, o naj večja dobrota! razžalil. Darujem Ti ta sveti Križev pot k Tvoji časti v spomin tistega težavnega pota, po katerem si zavoljo mene ubozega grešnika hodil. Jez želim se vdeležiti vseh odpustkov, kateri so za sveti Križev pot podeljeni; torej tudi

želím, vse tako opraviti, kar in kakor je k zadobljenju odpustkov potreba storiti. Prosim Te, o Jezus! dodeli mi gnado in moč, da s tem svetim Križevim potom zamorem zaslužiti v tem življenji tvojo milost, v prihodnjem pa večno veselje. Amen.

Ako še nisi Bogu daroval odpustkov, za katere mu jih želiš darovati, da bi jim k pridu prišli, mu jih zdaj daruj. Potem se podaj s skesanim srcem k prvemu štacijonu. Postavi se v mislih pred Pilatov dvor in spremljaj v duhu Gospoda na težavnem potu na Golgato. Ljubi ga, ker te je On že ljubil preden si ga ti ljubiti mogel.

I. Štacijon.

Jezus je k smerti obsojen.

V. Molimo Te, o Kristus! in Te hvalimo.

R. Ker si s svojim križem svét odrešil.

Premisli prečudno ponižnost svojega nedolžnega Jezusa, s katero je On krivično sodbo brez vsega izgovarjanja poslušal in sprejel. Tvoji grehi so tiste lažnjive in krivične priče, ktere so sodbo podpisale. Hudoba tvojega jezika, s katero si se večkrat zoper Boga in svojega bližnjega pregrešil, je sodnika oslepila, da je nedolžnega

Jezusa k smerti obsodil. Oberni se tedaj k njemu, jokaj se in zdihni bolj s srcem kakor z ustmi:

O moj ljubeznjivi Jezus! kako nezmerna je tvoja ljubezen proti meni ubozemu grešniku! Si li tedaj za nevredno (hudobno) stvar ječo, vervi, verige in tepenje terpel? in k taki grozovitni smerti obsojen? Oh! to je zadosti raniti moje serce, in objokovati vse pregrehe, ktere sem s svojim jezikom storil. Jez jih tedaj obžalujem, in kličem k Tebi: O moj Jezus! usmiljenje, prosim Te, usmiljenje in milost, o Jezus!

Oče naš. Češčena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

II. Štacijon.

Jezus vzame križ na svoje rame.

V. Molimo Te, o Kristus! in Te hvalimo.

R. Ker si s svojim križem svét odréšil.

Premisli, s kakošnim veseljem in radovoljnim srcem dobrotljivi Jezus sveti križ objame, in kakó poterpežljivo prenaša tepenje in suvanje malopridnega ljudstva! Ti pa poln nevolje in nepoterpežljivosti bežiš pred križem, kar je mogoče! Kaj ne veš, da se ne more brez križa nebeško veselje zadobiti? Oh! objokuj svojo sle-

poto, obrni se k svojemu Gospodu, zdihni in mu reci :

Ne Tebi, o Jezus! ampak meni se spodobi križ. O težki križ! ktereга so moji grehi Tebi naložili. O ljubeznjivi Jezus! dodeli meni svojo gnado in moč, vse križe objeti, ktere sem s svojimi grehi zaslužil. Stori, da bom svoj križ voljno objel, in se tako od svetá ločil; daj mi tako ljubezen do križa, da bom vselej s tvojo služabnico sv. Terezijo vošil in želel: *terpeti ali umreti, umreti ali terpeti.*

Oče naš. Češčena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

III. Štacijon.

Jezus prvič pade pod križem.

V. Molime Te, o Kristus! in Te hvalimo.

R. Ker si s svojim križem svét odréšil.

Poglej in premisli, kako tvoj Jezus zavoljo tolikanj prelíte kerví ves oslavljen, prvič na zemljo pade. Oh! kako je s pestmi bít, z nogami teptan in suvan! Vendar ni godernjanja ali nevolje iz njegovih ust slišati. Ti pa godernjaš in tožiš, če le majhen križ občutiš, ali zoperno besédo slišiš. Oh! sovraži svojo nepoterpežli-

vost, svoj napuh in svojo nečimernost; zdihni k Jezusu:

O ljubeznjivi Jezus! poglej, jez najbolj zaverženi grešnik klečim pred tvojimi nogami. Oh, kolikokrat, in v kako velike grehe sem padel! kolikokrat sem se v globočino hudobije pogreznil! O Jezus, stegni svojo ramo, podaj mi svoje roke! Pomoči, o Jezus! pomoči pri Tebi iščem, da vès čas svojega življenja nikdar nikoli v smertni greh ne padem, in da tako v svoji zadnji uri svoje zveličanje morem upati.

Oče naš. Češčena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

IV. Štacijon.

Jezus sreča svojo žalostno Mater.

V. Molimo Te, o Kristus! in Te hvalimo.

R. Ker si s svojim križem svét odréšil.

Oh, kako veliko žalost in bolečino je občutilo serce Jezusovo! Oh, s kakošno grenkostjo in žalostjo je bilo napolnjeno Mariino serce, kedar sta se srečala! Poslušaj, o nehvaležna duša! „*Kaj ti je storil moj Sin?*“ kliče k tebi Marija. — „*Kaj hudega ti je storila moja Mati?*“ vpraša te Jezus. Oh! zapusti že enkrat svoje grehe,

zavoljo katerih midva tako žalost in martro terpiva. O grešnik! kaj praviš k temu? Reci tedaj, in zdihni s svojim srcem:

O božji Sin Marije Device! o presveta Mati mojega ljubeznjivega Jezusa! ves raztert in ponižan klečim pri vajinih nogah. Jez sem tisti izdajavec; s svojimi grehi sem brusil meč, kateri je vajino serce ranil. Oh! meni je iz serca žal; prosim vaju, odpustita mi. Milost, o Jezus! milost, o Marija! Po svoji veliki milosti mi dodelita gnado, da nikdar več ne bom grešil, temuč da bom vajino grenko terpljenje in žalost noč in dan premišljeval in svoj greh objokoval.

Oče naš. Češčena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

V. Štacijon.

Simon iz Cirene pomaga Jesusu križ nositi.

V. Molimo Te, o Kristus! in Te hvalimo.

R. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Spomni se, da si ti tisti Simon, kateri si nečimernosti sveta in sladnostim svojih počutkov ves podveržen, ki svoje križe, ne iz serca, ampak le ker se jih ne moreš ubraniti, z veliko nevoljo nosiš. Oh! zbudi enkrat svoje serce, in usmili se svojega tako obloženega Zveličarja.

Sprejmi radovoljno vse križe in nadloge, ktere ti tvoj ljubeznjivi Oče pošlje. Terdno skleni, ne samo vseh zopernosti s poterpežljivostjo prenašati, ampak tudi svojemu Bogu za-nje hvaležnega se skazovati; prosi ga tedaj:

O ljubeznjivi Jezus! jez Te zahvalim za toliko priložnosti, ktere mi daješ, da morem za Te kaj terpeti, in sebi kaj zaslužiti. Oh, moj Bog! daj mi gnado, vse, kar se mi v tem življenji težkega prigodí, s poterpežljivim sercem prenašati, in tem večnega veselja se vdeleževati. Stori, o Jezus, da bom tukaj s Teboj jokal in terpel, potlej pa s Teboj v nebesih gospodoval.

Oče naš. Česčena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

VI. Štacijon.

Veronika poda Jezusu potni pert.

V. Molimo Te, o Kristus! in Te hvalimo!

R. Ker si s svojim križem svét odréšil.

Poglej in premisli v tem pertu sveto obličje svojega Zveličarja! Ljubi Jezusa, in s to ljubezenijo vtisni njegov obraz v svoje serce. O kako srečen boš, ako boš z Jezusovim obrazom v svojem sercu živel, in če z njim v večnost pojdeš! Da tedaj to gnado zadobiš, prosi svojega Bogá, in reci :

O moj žalostni Jezus! prosim Te, vtisni v moje serce sveti obraz svojega obličja, da bom brez nehanja na Te mislil, noč in dan tvoje grenko terpljenje pred očmi imel, in svoje grehe objokoval. O Jezus! s kruhom tvojega terpljenja hočem svojo dušo nasitovati, in moje oči bodo vselej solze točile nad mojimi pregrehami.

Oče naš. Češčena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

VII. Štacijon.

Jezus drugič pade pod križem.

V. Molimo Te, o Kristus! in Te hvalimo.

R. Ker si s svojim križem svét odréšil.

Premisli, kako Jezus, tvoj Bog in Gospod, zopet na zemlji leží, ves oslavljen od velike bolečine, zmartran in zaničevan od sovražnikov. Premisli, da tvoja prevzetnost je Jezusa poterla, in ga na zemljo vergla, da je prenesti ne more. Oh, zapusti svojo ošabnost, ne bodi več tako napuhnjen! Spokori se, in skleni

ponižnejši biti. Reci s skesanim sercem :

O prečastitljivi Jezus! ako ravno vidim, da na zemlji pod težo svojega križa ležiš; vendar Te molim in častim, kakor svojega mogočnega, večnega Boga. Prosim Te, poteri moj napuh, vzemi iz mojega serca vso ošabnost, da bom svojo nečimernost spoznal, vse zasramovanje s tako ponižnostjo sprejemal, da bom s tem gnado zadel, tudi s Teboj v nebeškem kraljestvu povikšan biti.

Oče naš. Češčena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

VIII. Štacijon.

Jezus tolaži jeruzalemske žené.

V. Molimo Te, o Kristus! in Te hvalimo.

R. Ker si s svojim križem svét odréšil.

Premisli in prevdari v svojem sercu, kakó veliko vzroka imaš jokati se in žalovati; prvič zavoljo svojega ljubeznjivega Jezusa, kateri zavoljo tebe toliko terpi; drugič nad sam seboj, ker tako nehvaležen ostaneš in ne nehaš njega žaliti. Kakó moreš v premišljevanji njegove grozovitne martre terdovraten biti? Poglej, kako

milostljivega in ljubeznjivega se Jezus proti tem revnim ženam skaže! va-nj zaupaj in zdihni s srcem:

O moj ljubeznjivi Jezus! Oh! kako je to, da se moje serce ne raztopí od solz velike žalosti? Solz, oh, Jezus! prosim, solz prave pokore, in serčnega usmiljenja mi daj, da bom z objokanimi očmi in s skesanim srcem deležen tiste gnade, katero si tem revnim ženam skazal. Oh, o Jezus! ne obračaj od mene svojih milostljivih očí: poglej me ubozega grešnika, da bom tudi jez poln tolažbe na zadnjo uro Tebe videl.

Oče naš. Češčena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

IX. Štacijon.

Jezus tretjič pade pod križem.

V. Molimo Te, o Kristus! in Te hvalimo.

R. Ker si s svojim križem svét odréšil.

Oh, s kako veliko bolečino je Jezus že tretjič pod križem padel! Premisli, kako Jezusa, njega, krotko in nedolžno jagnje, judje in ajdje pretepajo, sujejo, po terdih kamnih vlačijo. O nesrečni greh, ki samega Sinú božjega tako grozovitno martraš! O grešnik, ni morebiti tvoj ves

poterti in zmartrani včlovečeni Bog vreden tvojih solz? Oh! rêci tedej ves objókan:

O vsegamogočni Bog! kateri nebo in zemljo z enim perstom deržiš, kdo Te je tako neusmiljeno vergel? Oh! nobeden drugi kakor moja pregreha, v katero sem tolikrat zopet padel. Moja hudoba ni jenjala grehov delati, in zato se je množilo tvoje terpljenje. Toda poglej, o Jezus! pri tvojih nogah zdaj klečim s skesanim srcem, in terdno sklenem, svoji hudobiji konec storiti. Z objokanimi očmi Ti tavžent in tavžentkrat obljubim: nikdar več nočem grešiti. O moj Bog! nikdar več, nikdar več.

Oče naš. Češčena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

X. Štacijon.

Jezusa slečejo in mu dajo žolča piti.

V. Molimo Te, o Kristus! in Te hvalimo.

R. Ker si s svojim križem svét odréšil.

Premisli, o duša! kako je Jezus, zunaj na svojim životu ves ranjen in raztepen, tudi znotraj z grenkim žolčem martran. Pogledaj, kako On tvojo nesramožljivost, nespodobnost in nečimernost v oblačilu s svojo nagostjo plačuje, z žolčem pa tvojo požrešnost. Ali moreš svojega Jezusa, brez usmiljenja pogledati? Oh, verzi

se k nogam svojega nazega Jezusa, in rêci k njemu:

O žalostni Jezus! kakó velik razloček je med Tabo in mano! Ti si ves ranjen, poln grenkosti, in ves s kervjo oblit; jez pa ves nečimern, poln sladkosti in veselja, ali saj tak želim biti. Oh, jez nisim na pravem potu! O Jezus! pelji me Ti na pravo cesto. Stori, da mi bodo vse sladnosti tega svetá grenke in zoperne postale, da bom namesto njih želel tvoje terpljenje občutiti, in da tako vreden postanem, s Teboj večno veselje vživati.

Oče naš. Češčena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

XI. Štacijon.

Jezus na križ pribit.

V. Molimo Te, o Kristus! in Te hvalimo.

R. Ker si s svojim križem svét odréšil.

Premisli neizrečeno bolečino, ktero je dobrotljivi Jezus občutil, kedar so judje njegovo mesó, kite in žile z žebli vertali. Oh! kako je to, da se tvoje serce od žalosti ne razpoči, ker vidiš, da tvoji grehi tako neusmiljeno tvojega Zveličarja martrajo? Saj zdaj toči solzé, obžaluj svoje grehe, in reci:

O dobrotljivi, zavoljo mene križani Jezus! vlij v moje serce strah in ljubezen do Tebe. In ker so moji grehi tisti žeblji, kateri so tebe na križ pribili, stori s svojo gnado, da bodo vse moje hude želje in občutki na tvoj križ nabiti in tamkaj umorjeni, da bom, v življenji in v smerti s Teboj križan, tudi s Teboj v nebesih večno kraljeval.

Oče naš. Češčena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

XII. Stacijon.

Jezus umerje na križu.

V. Molimo Te, o Kristus! in Te hvalimo.

R. Ker si s svojim križem svét odréšil:

Odpri tukaj svoje oči, in pre-mišljuj svojega z žebli na križ pribitega Jezusa. Poglej vse blede obličje božje. Poslušaj, kako prosi odpuščenja tistim, kateri ga križajo in žalijo. Razbojniku obljubi ne-beško kraljestvo, svojo Mater izro-či Janezu, svojo dušo priporoči nebeškemu Očetu, poslednjič tudi umerje z nagnjeno glavo. Tako je tedaj moj Jezus umerl? O, umerl je na križu, in zavoljo mene! O moja duša! kaj boš zdaj po-

čela? Oh! ne hodi od križa drugači, kakor s ponižnim in s skesanim srcem. Objemi križ, in zdihni Jezusu:

O moj ljubeznjivi Zveličar! jez vem, in spoznam, da so moji grehi tisti rablji, kateri so Tebe tako neusmiljeno umorili. Nobene gnade nisem vreden, ker sem Tebe križal. Pa kako veliko veselje in upanje ubčuti moja duša, kedar Te slišim prositi tudi za tiste, kateri so Tebe križali. Kaj hočem tedaj za Te storiti, ker si Ti toliko za-me storil? Poglej, o Jezus! jez sem pripravljen in voljan, odpustiti vsem, kateri so me kedaj razžalili. Da, moj Bog! zavoljo tvoje ljubezni odpustim vsem, iz serca jih objamem, in jim želim vse dobre skazovati; in tako upam ob svoji smertni uri tvoje vesele besede zaslišati: „Še danes boš z menoj v raji.“

Oče naš. Česčena si Marija. Častbodi Bogu. Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

XIII. Štacijon.

**Jezus s križa snet, in v naročje
Mariji Devici položen.**

V. Molimo Te, o Kristus! in Te hvalimo.

R. Ker si s svojim križem svét odréšil.

Premisli, kako oster je bil meč, kateri je serce žalostne Matere prebodel, kedar je ona svojega mertvega Sina v svoje naročje vzela. Videla je njega vsega ranjenega in kervavega. O kakošno žalost in bolečino je ona tistikrat v svojem sercu občutila! Kteri meč pa je bil tako oster, ki je

prebodel njeno serce? Oh! greh je bil, kateri je Jezusu življenje vzel, in Marjino serce tako močno ranil. Objokuj tedaj ta grozoviti greh. Skleni svoje solzé s solzami svoje žalostne Matere, in zdihni k njej tako :

O Kraljica vseh marternikov! kedaj bom vreden, da bi prav zapopadel tvojo žalost in martro? Kdaj bom zadobil gnado, tvojo žalost v svojem sercu nositi in s teboj terpeti? O vélika Gospa! sprosi mi to gnado, da noč in dan obžalujem svoje grehe, kateri so tebi tako žalost storili; da bom, ves skesan in spokorjen, v zaupanji in ljubezni za Te umerl, in po smerti s Teboj večno živel.

Oče naš. Češčena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

XIV. Štacijon.

Jezus v grob položen.

V. Molimo Te, o Kristus! in Te hvalimo.

R. Ker si s svojim križem svét odréšil.

Premisli tukaj žalovanje, zdi-
hovanje in jokanje Magdalene,
Janeza in družih pobožnih duš,
kedar jim je bil Jezus odvzet in
v grob položen. Zlasti pa si k
sercu vzemi težavo in grenko
žalost Marije, njegove Matere,
kedar je iz naročja svojega lju-
beznjivega Sinú zgubila. V pre-
mišljevanji leté njene žalosti in
njenega terpljenja se moraš rés

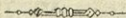
sramovati, da si pri obiskovanji tega Križevega pota tako malo usmiljenja občutil. Oh! zbudi svoje serce saj zdaj pri zadnjem štacijonu. Kušni s častjo kamen svetega groba, položi v duhu vanj svoje serce, in reci k svojemu mertvemu Jezusu:

O usmiljeni Jezus! kateri si tako kervavo pot iz ljubezni do mene storil, v tem grobu ležečega Te častim in molim. Oh! jez želim in vošim Tebe v svojem sercu zapertega imeti, da bi s Teboj sklenjen, po tem svetem Križevem potu k novemu življenju vstal, in se v tvoji gnadi iz tega sveta ločiti mogel. Po zasluženji tvojega terpljenja, katero sem premišljeval, mi dodeli, da bo na zadnjo uro tvoje sveto rešnje Telo moja popotnica; da bodo moje zadnje besede: *Jezus, Marija, Jožef!* in da svoje zad-

nje zdihovanje sklenem s tistim zdihovanjem, s katerim si Ti na križu svojo sveto dušo izdihnil. Daj mi, z živo vero, s terdnim zaupanjem in z gorečo ljubeznijo s Teboj in zavoljo Tebe umreti, in potlej s Teboj na večne čase živeti, Amen.

Oče naš. Češčena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

M o l i t e v .

Nebeški Oče, večni Bog! po tisti ljubezni, s katero si svojega Sina Jezusa Kristusa zavoljo mene na svet poslal, in s katero je On po svoji britki martri in grenki smerti mene odrešil, Ti darujem ta sveti Križev pot, kterega sem s tvojo gnado obiskal. Sprejmi to pobožno opravilo k povikšanju svoje časti, v zahvalo za vse

meni in drugim podeljene gnade za odpuščenje grehov vsega sveta, za pomoč revnim dušam v vicah, zlasti pa, za ktere sem v začetku prosil. O milostljivi Oče nebeški! poglej na obličje Jezusa Kristusa, svojega Sina, usliši glas njegove svete kervi, in bodi milostljiv meni ubozemu grešniku! Amen.

Nekteri na zadnje tudi molijo 6 *Očenašev* in 6 *Češčena si Marij*. Ako ravno je ta navada dobra in pobožna, vendar ni, kakor tudi ne nobena druga molitev potrebna, ampak samo premišljevanje terpljenja našega Zveličarja je k zadobljenju odpustkov potrebno, in le to je cilj in konec sv. Križeviga pota.

Hvaljen bodi naš križani Zveličar Kristus Jezus, in njegova žalostna Mati Marija!

OBSEG.

	Stran.
1. dan. Človek! čemu si vstvarjen?	3
2. dan. Smertni greh	5
3. dan. Smert	9
4. dan. Še nekaj o smerti	12
5. dan. Posebna sodba	15
6. dan. Vesoljna ali poslednja sodba	18
7. dan. Pekel	22
8. dan. Pokoro delati je potrebno	26
9. dan. Od dveh potov	29
10. dan. Ljubezen do Boga	33
11. dan. O molitvi	36
12. dan. Čistost	40
13. dan. Sv. Pokora	43
14. dan. Presv. Rešnje Telo	47
15. dan. Pokorščina	51
16. dan. Ponižnost	55
17. dan. Častimo Marijo, kraljico nebes	60
18. dan. O poterpežljivosti	65
19. dan. O tihoti in samoti	69
20. dan. O ostrem življenji	72
21. dan. O nečistosti	76
22. dan. O nevarnosti sv. čistosti	79
23. dan. O lenobi	83
24. dan. O grehah z jezikom	87
25. dan. O deviškem in zakonskem stanu	90

	Stran.
26. dan. O nevarnosti svetá	94
27. dan. Nekaj napak, katerih naj se devica zlasti varuje	98
28. dan. O pravi in krivi pobožnosti	102
29. dan. O nekterih pobožnostih, za ktere si keršanske device prizadevajo	106
30. dan. O stanovitnosti	110
31. dan. O nebesih	114
Jutranje molitve	121
Večerna molitev	126
Sv. maša od Kristusovega terpljenja	134
Zakrament sv. pokore	153
Zakrament sv. Rešnjega telesa	187
Ponavljjanje kerstne obljube	206
Božje čednosti	209
Lavretanske litanije	224
Litanije vseh svetnikov	238
Sveti križev pot	255

